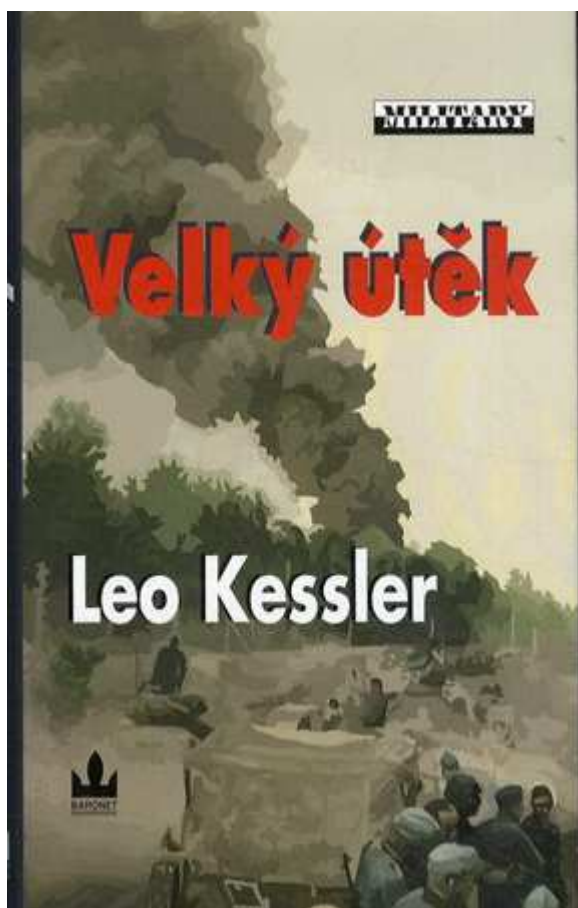

Leo Kessler

VELKÝ ÚTĚK

Žádný příběh z druhé světové války, pojednávající o útěku ze zajetí, nebyl odvážnější v pojetí, fantastičtější, plnější beznadějného fanatismu, než ten o zajatcích z D... Začalo to odvážným plánem na masový útek německých válečných zajatců ze zajateckých táborů v Británii.

*Plk. Scotland,
šéf britské služby vyšetřování válečných zajatců, 1945*

Dalším příkladem důkladného německého plánování byl dech beroucí záměr, který se nějak dostal do Británie, na útek německých válečných zajatců... Dosud nebyl vysvětlen. Víme, že se Němci začali připravovat na hromadný útek. Plánovali zmocnit se zbraní, získat tanky a vlastně připravit německé vylodění v Anglii.

*Kpt. Robert Merriam,
zpravodajský důstojník 9. americké armády, 1947*

Dnes si už jen pár starců vzpomene na všechno to úsilí a utrpení. Celkem vzato oni mladí fanatici, kteří chtěli plout proti proudu německé porážky, tlí v anglické půdě zapomenutí historií.

Charles Whiting – Pochod na Londýn

PŘEDEHRA

VRAŽDA PRO VĚC

„Achtung!“ sykla Černá jednička, když zaslechli křupání okovaných bot na šterkové cestičce venku. „Teplej bratr přichází... Šediví jsou připravení?“

Šediví, nervózní a nejistí, pozvedli své provizorní kyje. Všechno to byli chlapci, zajatí v létě v Normandii. Většina jich na nepřítel ani nevystřelila. Černá jednička stál skrytý ve stínu vrhaném nízkou plechovou střechou velké latríny.

Kroky se přiblížily. Opatrně vyhlédl přes nízkou příčku. Jak bylo zvykem Teplého bratra, toho nechutného zvrhlíka, zamíří na vzdálenější konec latríny do koutku se šesti boxy. Tam si může hrát své proradné hry bezpečněji.

„Pamatujte si,“ nabádal Černá jednička, „že všichni musíte udeřit *najednou!* Pak budete vinní všichni a nikdo nebude moct na druhýho ukázat prstem.“ Drsně se zasmál, a nebyl to pěkný zvuk. „Tak nikdo nebude moct zradit ostatní. Jasný?“

„Jasný, scharführere,“ odvětili nervózně.

Brzy přijde povel „zhasnout světla“ a Černá jednička věděl, že oni ani jejich oběť nemají příliš času, než je naženou na noc zpátky do baráků zajateckého tábora Devizes. Ale „Teplý bratr“ a oni s ním si vybrali tento čas právě proto, že kolem bude málo ostatních zajatců a anglické stráže se budou připravovat na závěr dne. I tak to bude o hubu. Šediví budou muset jednat rychle. Na nervy teď nebyl čas. Ukázal na vlastnoručně vyrobený nůž zastrčený v zadní kapse modré britské uniformy. Pokud dojde k zaváhání, udeří jako první a ostatní pak toho zrádného parchanta dodělají.

Znovu vyhlédl přes příčku. Oběť zpomalila. Tušil snad něco? Černá jednička tu znepokojivou myšlenku zapudil téměř ve stejném okamžiku, kdy ho napadla. Samozřejmě že ne, nemohl. Ne, nejspíš hledal svůj kontakt, toho starého prohnaného Anglána s dřevěnou nohou.

Jejich oběť byla už skoro u hlavního vchodu na latrínu. Zastavil se, jako všichni, pokud zrovna neměli „řídkou“ a příliš nespěchali.

Zápach výkalů ho vždycky udeřil do tváře jako facka smradlavou umaštěnou dlaní a přinutil ho zalapat po dechu.

Hlídka u vchodu předstírala hlasité, šťavnaté uprdnutí. To byl signál. Zároveň to mělo u Teplého bratra navodit pocit bezpečí, že v temném smrdutém koutku táborové latríny není úplně sám.

Černá jednička zavrčel. Jeho Šediví ztuhli. V šeru neviděl jejich výrazy, cítil však jejich napětí.

„Pamatujte si,“ sykl, když Teplý bratr vykročil k zadnímu traktu, „tohle je válečnej akt. Děláte to pro národ, vlast a Vůdce.“

Ozvalo se pokorné zamručení: „*Jawohl, Scharführer*,“ následované naprostým tichem až na jejich napjaté dýchání. Bylo to teď, nebo nikdy.

„Dělej, dělej, ty zasranej buzerante!“ mručel si Černá jednička pod vousy, velké pěsti pevně sevřené a opřené o sebe potlačovaným napětím. Šediví neznali skutečný důvod toho, k čemu se chystají. Mysleli si, že jdou zabít homosexuálního chlápka, jenž prodával informace Angličanům za drobnosti, za něž si může koupit sexuální služby, kterých se dožadoval. Ale nebylo to jen to.

Od hlídky se ozval další šťavnatý a poměrně muzikální prd. To bylo znamení, že Teplý bratr prošel. Nyní byl čas pro akci. Velký poddůstojník SS s krycím jménem „Černá jednička“ vykročil do úzké chodbičky mezi boxy.

„Desátníku Hardt!“ vybafl.

Hardt nadskočil, jako by ho střelili. I v houstnoucím šeru Černá jednička viděl, jak mu tvář zpopelavěla strachem. Esesman si opovržlivě řekl, že ten přihřátý zrádce si nadělal do kalhot ještě než se posadil na prkénko.

„Ano,“ zakoktal a snažil se proniknout zrakem temnotu. „*Was ist los?*“

„*Der Teufel ist los!*“¹⁾ zavrčel Černá jednička. „Čapněte ho, chlapi!“

Než měl Hardt čas utéci, z obou stran vyběhli Šediví a chytili ho. V tomtéž okamžiku se z úkrytu vynořil i jejich vůdce a bez

---

¹ *Co se děje? – Peklo se děje!*

sebemenšího zaváhání udeřil šokovaného desátníka přes tvář, až mu brýle upadly na zem. Poddůstojník SS je s požitkem rozšlapal na kousky podpatkem silně naleštěné okované boty.

Neztrácel čas. Venku už slyšel pochodovat hlídky, jak se blížily k hlavní bráně tábora a jejich velitel štekal tím podivným způsobem, jakým Angličané vydávají rozkazy: „Ukažte těm skopčáckejm parchantům, jak vypadají opravdoví vojáci... Pamatujte si, kdo jste...!“

Tvář se mu na okamžik zkrivila pohrdáním. Pak si vzpomněl, že mají práci. Přísně pohlédl na vězně.

„Takže, pane Teplý bratře,“ pronesl bodrým uštěpačným tónem, „jak se cítíte jako vězeň lidí, které jsme ustavičně zrazovali?“

Šediví, shluklí okolo Hardta, výhruzně zavrčeli. Ten se však pokusil vztekle odseknout.

„Co tím myslíte, scharführere?“ protestoval. „Nikdy jsem nikoho nezradil. Možná jsem Bílý, ale na život svojí matky přísahám...“ Jeho protest skončil bolestným zavytím, když ho Černá jednička udeřil do břicha pěstí zvící malého beranidla.

„Nelži mi, ty slizkej sráči!“ odflkl. „Víme všechno o tvých tajných schůzkách s tou prohnanou anglickou sviní.“

„Nikdy jsem...“ Hardtův protest znovu utřela pěst Černé jedničky. Náhle se ohnul, jako by ho opustila vůle bojovat. Po tvářích mu začaly stékat velké smutné slzy. „Co se mnou chcete dělat?“ ptal se zajíkovým hlasem.

Černá jednička nějakou chvíli neodpovídal. Poslouchal. Nejen anglického velitele stráží, který skřehotal: „*K noze zbraň... Pohov... pohov,*“, ale také zvuk, který způsobila jejich hlídka, sundávající dřevěné prkénko z hajzlíku.

„Co s tebou budeme dělat?“ odušil scharführer po chvíli. „Nic moc,“ usmál se, ale v tom úsměvu nebylo ani trochu vřelosti a ocelově modré oči zůstaly stejně tvrdé a arogantní jako vždy. „Jenom se tě zeptáme na pár věcí. To je vše... Pokud odpovíš po pravdě a slíbíš, že Tomíkům o tom ani necekneš, můžeš se vrátit do svojí chajdy.“

Úleva v Hardtově popelavé tváři byla značná, ale Šediví na něj hleděli stále stejně upjatě a nenávislně. Černá jednička předl blahem.

Trochu jim narovnal záda, to bylo jisté. Odted' udělají co jim řekne, zvlášť po tom, co... Ale tuhle omračující otázku nedomyslel do logického závěru. Místo toho velice věcně vyštěkl: „Takže, co jsi řek tomu starýmu anglickému bastardovi?“

Hardt zaváhal.

„Nemáme na to celej den!“ zavrčel Černá jednička. „Chčij, nebo slez z nočníku. Bude to pro tebe jenom horší, Hardte, jestli se nevymáčkneš hned.“

Hardt těžce polkl a ohryzek mu jezdil po hubeném krku nahoru a dolů jako expresní výtah.

„Jenom jsem mu odpověděl na pár otázek ohledně... ehm... morálky v táboře, to je všechno,“ přiznal neochotně.

„*Morálka!*“ nedokázal Černá jednička potlačit smích. „Prostě jsi mu řek, kdo jsou vůdci vzbouřenců, co, ty proradnej zmetku?“

„Ne, neřek...“ Desátníkův protest přešel v bolestné zasténání, jak se Černá jednička natáhl a tvrdě ho udeřil přes tvář. Hlídka ve své kóji už odmontovala sedátko a jáma teď byla připravená a čekala. Velitel stráží venku rozděloval úkoly svým mužům.

„Jones 75, vy zamknete barák jedna... Vojíni Earl a Whiting – Whitingu, posloucháte mě, vy březí tučňáku? – si vezmou dvojku. Dejte pozor, aby fricové zase někoho neschovali pod podlahou. Ti Černí jsou opravdu jak osina v zadku.“

Černá jednička si řekl, že mají tři nebo maximálně čtyři minuty, než velitel stráží propustí své muže k barákům – se zrádcem nesmí ztrácat příliš času. Potřebuje vyřešit hlavní problém, který ho trápil.

„Dobrá, Hardte, tohle je tvoje poslední šance. Odpověz po pravdě a můžeš zmizet.“ Zašklebil se na napjaté Šedivé, kteří věděli, kam zrádce brzy zmizí.

„Cokoliv... jen mě nechte jít, scharführere.“ Desátník se už skoro zhroutil.

„*Schon gut.* „ Černá jednička neztrácel čas. „Co vědí o našem plánu?“

„Vašem plánu?“

Poddůstojník SS ho znovu udeřil. Hardt málem upadl, ale Šediví ho drželi.

„Nehraj si se mnou, ty úchylnej hajzle! Odpověz na otázku. Co Angličani vědí?“ V obličeji měl výhrůžný výraz a ostatní také hrozivě mručeli, jako by teprve teď pochopili, co je jejich vyděšený vězeň za svini, zrazující své kamarády.

Hardt polkl krev prýštící z roztrženého rtu.

„Nic,“ koktal, „přisahám, že nic nevím! Ani já sám nevím skoro nic.“ Sklopil zrak, protože nevydržel prudký výhrůžný pohled Černé jedničky. „Jen jsem naznačil, že se tu něco divného děje – a Beznohej to už stejně věděl.“

„Jmenoval někoho – nebo ty?“

Za malou skupinkou se nehlučně z šera vynořila hlídka. Vztyčeným palcem dával znamení, že vše je připraveno.

„Ne... ne... přísahám! Žádný jména, scharführere,“ blekotal vězeň. „To bych neudělal... za nic na světě... prozradit jména svých kamarádů...“ Náhle se rozbrečel a Černá jednička znechuceně pohlédl na jeho kalhoty. Hardt se pomočil strachy.

„Jseš si jistý?“

„Ano... ano... Přisahám, že jsem nikoho nejmenoval, scharführere!“

Esesák rychle zkontroloval zeleně svítící ciferník náramkových hodinek wehrmachtu, které dokázal propašovat přes několikéré prohlídky, poté co byl postřelen a spolu s Hitlerjugend padl v červenci u Caen do zajetí. Minuta, než je najdou. Kývl na Šedivé. Byli dobře instruováni, i když měli stále ještě mléko na bradě. Postrčili vězně vpřed a dva mu hrubě zkroutili ruce za kostnatá záda.

„Co...“

Černá jednička ho znovu praštil a Hardt ztichl. Postrkovali ho zapáchající chodbičkou. Náhle se mu oči rozšířily hrůzou. Poprvé uviděl otevřenou jámu a odpornou žlutou břechku, v níž se kroutili bílí červi.

„Ne!“ vykřikl když pochopil, co se má stát, a oči se mu vypouklily jako tenisové míčky. „NE!“

Černá jednička do něj se zachroptěním strčil. Ostatní napráhli své hole. Hlídka uchopila dlouhý mop, kterým se vytírala podlaha záchodků. Vězeň zoufale chňapl po prkenných příčkách, oddělujících

kóje. Rozedraly mu ruce. Tlupa Šedivých se na něj vrhla, bila ho, postrkovala a řvala přitom jako divoká zvířata.

S očima doširoka rozevřenýma hrůzou se vězeň sunul směrem k otevřené žumpě. Hlídkující ho bodl těžkým mopem do vychrtlého hrudníku. Hardt se nebezpečně zapotácel a snažil se udržet rovnováhu. Marně.

Přepadl přes hranu. Žlutý kal vystříkl. Poddůstojník SS s přidušenou nadávkou uskočil. Vězeň zmizel pod hladinou, zatímco Šediví tam stáli s pozvednutými obušky a hrudě se jim nadýmaly, jako by běželi velký závod.

Hardt se vynořil pokrytý výkaly. Jak lapal po dechu, od úst mu šly nechutné žluté bubliny a zuby se nepřirozeně bělostně leskly. Horečně se snažil vydrápat ven. Neměl šanci. Šediví, unášení vášní a strachem, ho začali tlouci. Přidal se i strážný s mopem. Z neznámého důvodu bez přestání prděl a těžkým nástrojem bodal vězně do rukou, jimiž se chytal orosených stěn záchodu, z nějž se pokoušel dostat ven. Vykřikl a znovu zmizel pod hladinou, na níž se jen vynořovaly bubliny vzduchu, unikající mu z plic.

Ještě jednou se s odporným čvachtavým zvukem vynořil. Z jasně červených rtů mu vycházely nesmyslné zvuky. Vypadal jako ryba vyplouvající před smrtí na hladinu.

Černá jednička kývl na hlídku. To stačilo. V očích mu fanaticky zablýskalo. Ještě jednou bodl dolů svým nástrojem, který tvrdě dopadl na Hardtovu lebku. Ozval se zvuk praskání kostí. Hardtova hlava vystřelila ke straně. Oči se mu obrátily bělmem dopředu. Byl v bezvědomí a umíral. Hlava mu klesla na bradu. Odporná tekutina mu zaplavovala ústa. Nebránil se však, a tak Šediví, lapající po dechu, zanechali svého strašného bití. Vyděšeně a v úžasu sledovali, jak výkaly plní rozevřená ústa. Kdosi začal chraptět. O chvíli později už divoce zvracel.

Hlava se ponořila pod hladinu. Chvíli ještě vycházely bubliny uvězněného vzduchu. Objevila se bledá ruka, jejíž prsty sebou křečovitě škubaly. Hlídka pozvedla svůj mop. Nebylo jej však třeba. Ruka zase okamžitě zmizela. O nějakou chvíli později zůstala žlutá hladina latríny naprosto bez pohybu. Šediví se beze slova jali připevňovat zpět prkénko.

KNIHA PRVNÍ

ARMÁDA BÍLÉHO MUŽE

KAPITOLA 1

Adolf Hitler vzhlédl k obrovi s jizvou na tváři a jeho sinálé rysy změkly. Všude kolem se rojili štábní důstojníci, vycházející z konferenční boudy, aby se vypravili za ranními úkoly. Těžce vyzbrojené stráže SS, které od červencového pokusu zavraždit Vůdce byly všude, se stavěly do pozoru, ale jejich pohledy zůstávaly podezřívavé. Ve Vlčím doupěti v těchto dnech nikdo nikomu nevěřil, ani Hitlerovým nejvyšším generálům. Kdokoli, bez ohledu na hodnost, mohl být zrádce.

Když generálplukovník Jodl, náčelník Hitlerova generálního štábu, vyšel z místnosti, Hitler po rakouském způsobu uchopil obě obrovy ruce do svých (oba pocházeli z Ostmarky)²). Jeho úsměv se rozšířil.

„Vydržte chvíli, můj milý Skorzeny,“ řekl třaslavým hlasem a ukázal na dvě lehké židle v rohu spartánsky zařízené dřevěné místnosti. „Rád bych si s vámi promluvil mezi čtyřma očima.“

SS obersturmbannführer Otto Skorzeny, velitel „přepadového komanda“ SS, srazil podpatky a poněkud sklíčeně uposlechl Hitlerova pokynu. Byla to velká pocta jednat soukromě se samotným Vůdcem, ale bylo to vyčerpávající. Z osobní zkušenosti věděl, jak je Adolf Hitler nepředvídatelný. Co ho asi přimělo požádat ho, aby se spolu sešli takto soukromě? Věděl však, že nesmí dát najevo zvědavost. Na zjizvené tváři, která vypadala jako dílo šíleného řezníka, ohánějícího se svým sekáčkem, nasadil výraz poslušného disciplinovaného vojáka, čekajícího, až mu budou vydány rozkazy.

---

² *Název Rakouska, zavedený Němci po jeho obsazení v březnu 1938.*

Hitler uvolnil svou třesoucí se postiženou ruku a ta mu teď bezvládně visela u boku, jako by k jeho tělu ani nepatřila, a spustil – pro jednu nepoučoval, ani neodbíhal od věci. Hovořil vyrovnaně, jako by v sobě znovu objevil někdejší pocit naléhavosti.

„Skorzeny,“ vykládal, „chystám se vám zadat nejdůležitější úkol ve vašem životě.“ Učinil dramatickou pauzu jako herec, kterým ve skutečnosti byl, a dodal: „V prosinci zahájí Německo velkou ofenzivu na západě... Tato ofenziva může klidně rozhodnout o osudu a budoucnosti naší milované vlasti.“ Odmlčel se a čekal na obrovskou reakci.

A byl spokojen. Skorzenymu poklesla brada jako nějakému venkovskému balíkovi. Německo... zahájí ofenzivu... na západě – ta slova mu zběsile běžela bystrým mozkem. Bylo to neuvěřitelné! I nejzarytější patrioti jako on sám, kteří za vše vděčili Hitlerovi a národním socialistům, věděli, že Německo už válku prakticky prohrálo. Na západě Angloameričané překročili německé hranice a útočili na poslední obrannou linii, Západní val. Na východě Rusové právě překračovali Vislu a mířili do Východního Pruska; zdálo se, že je nic nedokáže zastavit. Dokonce i Hitlerovi generálové se obrátili proti němu a před třemi měsíci se ho pokusili přímo na tomto místě zavraždit. A teď Vůdce mluví o ofenzivě!

Hitlerův úsměv se rozšířil. Očividně četl Skorzenymu myšlenky, protože potěšené pronesl s výrazným rakouským přízvukem, jaký používal při rozmluvách se svými krajany: „Ano, slyšel jste správně, *mein lieber Skorzeny*, ofenziva. Připravuji se na ni už skoro dva měsíce. Přesněji řečeno od chvíle, kdy ti zatracení židovští gangsteři – Američané – vkročili na naši posvátnou německou půdu, jsem odhodlán zatlačit je zpátky. Co tomu říkáte teď?“

Skorzeny však neměl co říci – myšlenky se mu hekticky honily hlavou a uvažoval, co po něm Hitler chce. Così zamumlal, což Vůdce uspokojilo.

„Spojenci,“ pokračoval, „čekají, že najdou smradlavou zdechlinu, až na nás zaútočí plnou silou. Ale budou velice překvapeni. Ožíváme. Formují se desítky nových divizí. Naše továrny chrlí tanky po stovkách. Až vyrazíme na západ jako za velkých dnů v roce 1940, očekávám ve vzduchu dva tisíce nových proudových stíhaček.“

Tvář měl brunátnou jako souchotinář po těžké námaze. Skorzeny se zamyslel. Ale Hitlerův entuziasmus byl nakažlivý a i on už začínal počítat s těmito jednotkami, které Vůdce jako by dokázal k úžasu a ohromení publika vytáhnout z klobouku jako kouzelník králiky na dětském představení. Vzadu v hlavě mu však dotíral neodbytný hlas: „Ale, Otto, co má tohle všechno do činění s tebou, ubohým plukovníkem SS? Proč Vůdce velké německé říše, pán dvou set milionů lidí, říká tohle všechno právě TOBĚ, co?“

Hitler znovu jako by dokázal číst jeho myšlenky.

„Prozradil jsem vám toho tolik,“ sípal námahou z dlouhého proslovu, „že si dokážete uvědomit, že všechno bylo velmi důkladně zváženo... Celý útok byl naplánován do posledního detailu.“ Odmlčel se a tvrdě pohlédl na Skorzenyho očima, které nebyly vodnaté, ale jasné a přitažlivé jako tenkrát, když se ti dva potkali poprvé a Hitler Skorzenyho požádal, aby osvobodil jeho starého přítele, italského diktátora Mussoliniho, z jeho narychlo ustaveného vězení v horách. „A teď vy, můj milý Skorzeny, a vaše přepadové komando, budete hrát důležitou roli – velmi důležitou roli – v této nové ofenzivě na západě.“

„Jawohl, mein Führer,“ zmohl se Skorzeny na odpověď.

„Jawohl, ja! Jako předsunutá hlídka na linii postupu 6. tankové armády na západ obsadíte jeden nebo několik mostů přes Másu a budete je držet, dokud nedorazí SS. Tuto operaci vykonáte...,“ udělal pauzu a přísně hleděl na svého rakouského krajana, jako by od něj každou chvíli očekával námitku, „v britských nebo amerických uniformách.“

Obr s jizvou překvapivě nic nenamítal. Možná byl natolik překvapený nebo šokovaný Hitlerovou sebedůvěrou, když Vůdce chvatně pokračoval: „Nepřítel už tento trik, který je v rozporu s pravidly války, použil. Před pár dny mě rozvědka informovala, že při obsazování našeho starého říšského města Cách na holandské hranici byli nasazeni Američané oblečení v německých uniformách.“

„Rozumím, můj Vůdce,“ odvětil Skorzeny, jelikož tušil, že Hitler očekává nějakou reakci. Netroufal si však zmínit, že kdokoliv chycený na frontě v nepřátelské uniformě bude bezpochyby zastřelen jako špion.

„Abychom zamaskovali vaše přípravy, Skorzeny,“ pokračoval Hitler, „nejen před nepřítelem, ale také před našimi vlastními jednotkami, řekněte jim, že očekáváme všeobecný nepřátelský útok mezi Kolínem a Bonnem. Budou se připravovat na odražení tohoto útoku.“

Skorzeny přikývl na znamení, že rozumí.

„Není mnoho času, *mein Führer*. Mohu připravit další akce pro podporu této nové ofenzivy, kterou jste tak mistrně naplánoval,“ dodal lichotivě, jak to měl Hitler rád. Vždycky věřil, že dokáže naplánovat operace o mnoho lépe než jeho školení štábní důstojníci.

„Já vím... já vím! Ale musíte ze sebe vydat vše.“ Zvědavě na něj pohlédl. „Ale zmínil jste další akce, Skorzeny.“

„Tedy, právě jsme plánovali – aniž bych věděl o vašich záměrech – tajně přesunout válku přímo na půdu nepřítele.“

„Američanů?“

„*Jawohl, mein Führer!* Pracuji společně s admirálem Donitzem, velitelem ponorkové flotily. Prověřuje proveditelnost plánu vypustit jednu z našich nových V2, aktuálně nasazených proti Londýnu, z ponorky na New York.“

Hitlerova tvář se rozjasnila. Ochable zatleskal slabýma rukama jako nadšené dítě.

„Vynikající... vynikající, příteli! Jen vy byste dokázal něco takového vymyslet. To naučí tyhle židovské vzdušné bandity – tuna výbušniny na jejich dvorku. *Kolossal, Skorzeny!* Ještě něco?“

Důstojník SS zaváhal.

„*Los, Skorzeny!*“ pobídl ho Hitler žoviálně, jak už jeho protějšek dlouhé měsíce neslyšel, „*raus mit der Sprache...* Vyklopte to!“

„Tedy, je to složité, můj Vůdce, a dosud jsem ještě nepromýšlel veškeré podrobnosti. Ale jedná se o toto. Zmínil jste nové divize, zformované z mladých mužů převelených z průmyslu, jiných odvětví, letectva, námořnictva a podobně.“

„Jistě... jistě...“

„Nuže, *mein Führer*, zbývá asi jediný zdroj, který jste, pokud to tak mohu říci, přehlédl.“

Hitlerův žoviální výraz zmizel. „Prozrad'te mi který, Skorzeny!“

Skorzeny si olízl rty, které měl náhle velmi suché.

„*Mein Führer*, hovoříme,“ začal trochu váhavě, „o asi čtvrt milionu zdravých mladých německých vojáků, kteří jsou několik posledních měsíců a někdy i let dobře živení a zaopatření a nacházejí se daleko od stresů a vypětí fronty.“

Hitler hleděl na druhého Rakušana, jako by se náhle zbláznil.

„Nerozumím, Skorzeny...“

„Ano, *mein Führer*, chápu proč. Ale dovolte mi to vysvětlit, prosím! Pokud vím, dosud se o tom nikdo nezmínil, ale už nějaký čas tuto možnost zvažuji...“

„Prosím nezdržujte, Skorzeny,“ pobízel ho Hitler vzrušeně, dychtivý po podrobnostech o velkém počtu německých vojáků, ekvivalentu sedmi armádních sborů, kteří nejsou využiti v boji, zatímco Německo vyškrabává zbytky ze dna sudu a povolává do zbraně muže ve věku padesáti pěti let.

„Věc se má tak, *mein Führer*...“

Skorzeny Vůdci spěšně vysvětlil svůj nápaditý a smělý plán. Hitler pozorně naslouchal a na jeho tváři se zračilo čím dál větší vzrušení, jak vstřebával další detaily.

Když velký důstojník SS skončil, hleděl na něj Vůdce v upřímném obdivu.

„Proboha, Skorzeny! To je nápad! Jakýsi obrovský trojský kůň.“ Unavené oči mu jiskřily. „Ale jak to chcete provést?“

„Potrvá to týdny, *mein Führer*. Ale mám na místě své agenty. Jsou s námi v kontaktu pomocí tajných vysílaček. Pokud s trochou štěstí vše půjde tak, jak jsem naplánoval, operace začne současně s vaší novou velkou ofenzivou na západě.“

„U všech d'áblů, Skorzeny!“ vydechl Hitler. „Pomyslete na to! Armáda v nepřátelském týle, schopná blokovat zásobovací přístavy, odříznout posily, novou výzbroj, dodávky... Bez přístavů, obersturmbannführere Skorzeny, to mi věřte, tyhle angloamerické svině mají bitvu předem napůl prohranou. Pokud tohle dokážete, Skorzeny, čekají vás za to generálské hvězdy.“

Skorzeny se pokoušel vypadat skromně, třebaže to pro něj bylo obtížné. Od přírody nebyl skromným člověkem.

„Dělám to pro naši svatou věc, *mein Führer*, ne pro osobní zisk či slávu.“

„Krásně řečeno, starý příteli,“ opáčil Hitler. Pak opět zvažněl. „Skorzeny, žádám vás o dovolení dát této odvážné operaci vlastní krycí název.“

Skorzeny se začervenal. „Bude mi velikou ctí, můj Vůdce!“ Čekal.

Hitler ani na okamžik nezaváhal. Okamžitě prohlásil, jako by byl na velkém předválečném sjezdu v Norimberku: „Dám té operaci logické jméno.“

„A to, *mein Führer*?“

„Operace Trojský kůň.“

O pět minut později už byl obersturmbannführer Skorzeny na dlouhé cestě z Rastenburgu na své vlastní velitelství ve Friedensthalu a v hlavě se mu rojil bezpočet myšlenek a plánů. Adolfa Hitlera, svého času pána Evropy, zanechal zhrouceného na stole, s hlavou podepřenou zdravou rukou. Vypadal jako člověk na konci provazu, který učinil neodvolatelné rozhodnutí, jež ho buďto zachrání, nebo zničí. Muž, který terorizoval a vládl starému kontinentu už skoro šest let, věděl, že pokud neuspěje, bude to konec nejen jeho, ale i chvástavé Tisícileté říše.

KAPITOLA 2

Patnáct set kilometrů odtud poručík Washington Lee z amerického kontrarozvědného sboru vplul nenuceně do Pikového esa. Byl to typický bar pro americké vojáky, jakých byl ve starém francouzském posádkovém městě Verdunu asi tucet, až na jeden rozdíl. Všechny ty zpoceně šťastné obličeje v přeplněné místnosti okolo baru a malého tanečního parketu byly černé.

Dlouhý úzký lokál s vyvýšeným pódium na konci pro „*Le Dancing*“, jak tomu Francouzi říkali, byl rozdělen do řady malých přístěnků jako nějaký provinční obchod u nich doma, připadalo mladému důstojníkovi. Ale místo obvyklých středoškolaček v pletených ponožkách ženy zde byly ušmudlané opilé blondýny s nápisem *děvka* ve strhaných tvářích, jež čile roztáčely kola křehké francouzské ekonomiky provozováním obchodu rukama pod stolem

na zpocených napomádovaných Američanech, samozřejmě za staré dobré zelené americké dolary, pomyslel si trochu cynicky.

Zastavil se u zinkového baru, politého pivem, a řekl plynou francouzštinou, kterou se naučil roku 1939 na Sorbonně: „*Une bière, Jo-Jo... pression.*“

Šilhavý barman s cigaretou přilepenou ke spodnímu rtu snad lepidlem, se zazubil. Jako vždy. Bavilo ho, že mladý důstojník s podezřívavým pohledem mluvil lepší pařížskou francouzštinou než on sám – a to se narodil ve Versailles.

Pomalou a opatrně mladý důstojník srkal slabé napěněné francouzské pivo a pozoroval místnost, jak to dělával vždy od doby, kdy byl na začátku podzimu převelen k SHAEF. Hluk tu byl jako obvykle strašlivý. Francouzi zjistili, že *les Américains*, obzvláště pokud to byli „*les singes*“, opice, jak říkali barevným Američanům, mají rádi hudbu hodně nahlas. Proto tříčlenná kapela francouzských Senegalců na malém pódiu, obrů s rituálně pořezanými tvářemi, po nichž stékaly perličky potu, hrála *bal musette* se spoustou řinčení činelů a dunění velkého bubnu. Nikdo netančil. Ale to nevadilo. „*Singes*“ už naplnili jejich červené fezy nikláky a desetníky a pivo zdarma objednávané Američany proudilo bez ustání.

Washington Lee potlačil zívnutí. To místo bylo stejné jako kterékoli jiné noci, kdy je navštívil v rámci svých povinností – a znovu se podívoval, zda na takovou práci potřebuje diplom z Harvardu a Sorbonny. Nepřihlásil se dobrovolně do armády, aby „přehazoval hovna v Louisianě“, jak řekl náborovému důstojníkovi. Chtěl „bojovat proti fašismu“. Bílý důstojník s ním cítil, ale řekl mu otevřeně, než mu nabídl práci u kontrarozvědky: „Pane Lee, musíte počítat s tím, že toto je segregovaná armáda. Máme několik barevných chlapců u dělostřelectva a tankistů. Ale zbytku vaší rasy je vyhrazena zásobovací služba, víte.“

V roce 1943 měl chuť protestovat, ale rozmyslel si to. Pokud by to byl udělal, patrně by ho přidělili k jedné z oněch jednotek „hovnokopů“. Pokud bude držet jazyk za zuby a hrát „hodného negra“, možná mu dovolí využít svého vzdělání a znalosti jazyků ve zpravodajské službě, kterou mu ten slušný bílý důstojník doporučil.

Nyní, o rok později, o tom přemýšlel. Podíval se na sebe do od much pokáleného zrcadla za barem a spatřil tvář, o níž by někteří řekli, že se na ní příroda ošklivě vyřádila. Byl to typ tváře, který na něj zíral z náborových plakátů s heslem „Strýček Sam chce i tebe!“ – s těžkou bradou, zářivě bílými zuby, horlivé a houževnaté – panamerický ideál obličejů, jaký měly mít všechny filmové hvězdy a nejvyšší vojáci, až na jeden detail. Ta zatracená kůže byla černá!

Poručík Lee při tom pomyšlení znovu vzdychl. Byla to sisyfovská práce. Stále však zůstával odhodlán dostat se do opravdové války. Samozřejmě měl povinnosti vůči ostatním černým Američanům od COMZ³). V americké armádě plné předsudků to měli zemědělstí dělníci z jihu hodně těžké. Dělalí všechnu špinavou práci, a odměnou jim byla nenávisť od mnohých bílých vojáků a opovržení od civilistů, kteří věřili sprostým řečem, jež běloši o černých šířili. Dokonce i spousta Francouzů byla přesvědčená, že černoši mají v kalhotách svinutý ocas jako zatracené opice. Proč by jinak černým americkým vojákům říkali „*singes*“?

„*M'sieu*,“ vpadl Jo-Jo do jeho pochmurného zamyšlení. Pokývnutím ukázal na těžký plstěný zatemňovací závěs přede dveřmi do baru. „Problém?“

Poručík Lee odložil sklenici. Dovnitř se tlačili tři bílí Američané, očividně opilí a v plné zbroji, jako by chtěli sami vybojovat konec 2. světové války. Všichni měli na uniformě amerického orla, odznak 101. výsadkové divize – jednotky notoricky známé působením problémů. Problémů s velkým „P“, říkal si Lee.

V podstatě nebylo jeho prací zabývat se disciplínou – nebo jejím nedostatkem – obyčejných vojáků, patřil ke kontrarozvědce. Všiml si však, jak hukot u baru ztichl, když ti tři opilí, vrávorající parašutisté vešli. Bílí američtí vojáci jejich typu se obvykle objevovali v barech vyhrazených – neoficiálně – barevným jednotkám nechtěně, nebo když hledali potíže. A bylo jasné, že tihle tři jsou zde z druhého důvodu. Pomalu si přetáhl kožené pouzdro s koltem ráže.45 dopředu

---

³ Komunikační zóna, z níž se na frontu odesílaly zásoby.

a odepnul chlopeň. S muži od Vřešticích orlů nemělo cenu rozumně diskutovat, veteráni z Normandie a Holandska, pokud byli opilí, rozuměli jenom hlavní pistole, mířící na jejich srdce. Jo-Jo za barem si připravil „uklidňovač“, jak říkal svému gumovému obušku, a schoval jej pod špinavou utěrku. Mrkl. Poručík Lee mrkl na něj. Rozuměli si.

„Smrdí tady opice,“ řekl nejvyšší z trojice s texaským přízvukem. „O tom není pochyb. Vopravdová černá opice, a to je horší smrad než umaštěnej Mexikán.“

Ostatní dva se zasmáli a provokativně se rozhlédli po baru, jako by doufali, že hláška jejich partáka někoho vyprovokuje. Nikdo se však neozval. I nejobávanější z přítomných černochů znali pověst Vřešticích orlů. Vrchní velitel Eisenhower už pohrozil, že jednoho z nich veřejně pověsí, aby obnovil disciplínu divize, která šla naprosto do háje během lítých bojů v Holandsku na začátku podzimu.

„Pojďme k baru, možná se toho smradu zbavíme, Jakeu,“ navrhl blondýn s čerstvou jizvou na pravé tváři. „Říká se, že zázraky nekončej.“

Společně se prodírali mezi děvkami a jejich partnery a tvrdě odstrkovali lokty ty, kteří byli příliš pomalí. Začalo se ozývat vzteklé mručení. Jo-Jo byl ve střehu. Prsty zajel pod utěrku. Lee se zamračil. Celé to může ještě vyšumět do ztracena. Barevní hoši byli většinou krotká banda, kromě dnů, kdy dostávali vyplacen žold. Zároveň se však celý den museli podrobovat rozmarům a předsudkům svých bílých šéfů. Večer chtěli být mezi svými a žít vlastní život.

Trojice si poručila pivo a štamprle koňaku. Lee se uvolnil. Černoši u stolů také. Paragáni možná jen dopijí své drinky, usoudí, že tohle není místo pro ně, učiní pár narážek na smrad kolem nebo něco na ten způsob a vypotácejí se ven ve svých výsadkářských botách, na něž byli mimořádně pyšní. Lee si říkal, že se o „negerské děvky“ zajímat nebudou. Neudělal by to ani on sám – bál se „suvenýrů“, jaké obvykle zanechávaly nešťastným hochům, kteří zaplatili za jejich služby.

Zdálo se, že i děvky usoudily, že nebezpečí představované parašutisty pominulo. Prsatá odbarvená blondýna v botách na vysokých dřevěných podpatcích a v těsné černé sukni, zdůrazňující

její kypré křivky, a špinavé bílé blůze, z níž se jí drala prsa hrozící, že se každou chvíli vyvalí ven, se nejistě vyšplhala na malý kulatý stupínek. Křikla cosi směrem k permanentně se šklebícím Senegalcům a hodila jim hrst mincí.

Senegalcí, patrně všichni dezertěři z francouzské koloniální armády, souhlasili. Bubny zavířily a činely třeskly. Usmála se a začala se opile, ale provokativně smyslně houpat v bocích. Její pohyby vyvolaly souhlasnou reakci publika, rozeznělo se skandování a pískot.

„Rozjed' to, *baby!*“ volali nadšeně černoši.

Děvka nepotřebovala pobízet. Pohltila ji jakási soukromá opilecká erotická vášeň. Senegalcí vyhrávali ze všech sil. Blondýna kroutila širokými boky do rytmu. Po napudrovaném obličejí jí začal stékat pot. Otevřela ústa a vzdychla. Obrátila oči v sloup, jako by ji zcela unášela sexuální touha, o čemž nebylo z krouživých pohybů její pánve pochyb – a vojáci to milovali, až na největšího z parašutistů.

Aniž by se přestala lascivně svíjet, rozepnula si blůzu. Odhalila černé kombiné, pod nímž se houpala a vlnila obrovitá ňadra, jako by žila svým vlastním životem.

Černoši se pomalu zvedali a odstrkovali jeden druhého, jen aby měli co nejlepší výhled na děvku kroutící se v původně předstíraném, teď však stále opravdovějším vzrušení.

„Krucinál!“ bouřil znechuceně největší z výsadkářů. „Jak se může bílá ženská, i když je to děvka, předvádět tlupě opic?“ Odplivl si na zaprášenou podlahu. „To je vyložene špatný.“

Černí vojáci jako by ho nevnímali. Byli příliš vzrušení podívanou na syrový sex. „*Hubba-hubba-hubba!*“ volali nadšeně. „Sundej si je, *baby*... Ukaž mi to, kotě!“

Bubny vířily rychleji. Činely řinčely. Senegalcí se potili. Jejich široké, obvykle dobře naložené tváře, odrážely výraz čiré dravosti. I oni byli uchvácení nepokrytou chlípností čísla. Blondýna s pootevřenými ústy a chvějícími se nozdrami nadzvedla jeden kyprý bok a rozepnula knoflíky své sukně. Na chvíli se přestala vrtět a nechala ji klesnout na podlahu.

Vojáci pískali a tleskali nadšením. Od pasu dolů byla nahá až na pár černých hedvábných punčoch, shrnutých k bílým důlkovatým kolenům. Tu a tam si černoši začali významně třít vyboulený předek kalhot. Velký parašutista u baru byl stále vzteklejší a mumlal si pro sebe v bezmocné zlobě.

Blondýna začala znovu tančit. Její celé tělo se počalo třást. Její kulaté břicho sebou škubalo nahoru a dolů. Prsa se jí houpala. Po celém těle jí stékal pot. Začala předvádět sex do posledního detailu. Publikum hořelo nadšením.

Pomalou sebou začala trhat. Blížila se k vrcholu. Zatřátými pěstmi si drsně přejížděla po rozkroku. Ze zvlhlých rtů se jí draly obscenity. Stála rozkročená a svaly na stehnech se jí napjaly, boky kroužily v divokém víru. Z rozevřených úst jí vycházely skřeky a vzdechy.

Vysoký parašutista toho měl dost. Dopil zbytek piva.

„Do prdele, jste jako pitomá banda prasat u koryta se žrádlem!“ zařval a mrštil sklenicí po ženě. Minul. Ale zvuk tříštícího se skla ji přivedl k vědomí. Zastavila se uprostřed pohybu. Senegalcí ztuhli a hudba ztichla. Přeplněným barem se přehnal vlna těžkého ticha, když představení došla pára. Všichni tam stáli a zaujetí v jejich zpocených černých tvářích vystřídalo ohromení.

„Proč jsi to udělal?“ ozval se někdo a v jeho jižanském hlase byla slyšet výčitka. „Nemáš právo to kazit, bělochu!“

Ve výsadbářově ruce se jako by kouzlem objevil kolt. Přikrčil se, oči zarudlé a nebezpečné. „Neopovažuj se semnou takhle mluvit, negře!“ procedil skrz zatřáté zuby. „Jsem frontovej voják... ne zasranej černej zmrld, co v zázemí zneužívá naše ženský.“

Za jiných okolností by se poručík Lee pousmál nad výrazem „zneužívá naše ženský“. Ta velká polonahá děvka vypadala, že ona je ta, kdo tu zneužívá. Ale neusínal se. Situace byla příliš vážná. Bylo jasné, že výsadkáři sem přišli právě proto, aby dělali potíže. Co má dělat? V zásadě s tím nic neměl. Ale ti černí kluci byli ubohá parta. Proti bojem oštěřeným a ozbrojeným parašutistům neměli šanci, a kromě toho, ve Francii na podzim 1944 bylo právo na straně bojových jednotek, u nichž byli prakticky všichni bílí. Lee si hryzal spodní ret a rozhodl se, že alespoň prozatím tu zůstane a pokusí se uklidnit situaci, pokud to bude nezbytné.

Voják, který promluvil, nebyl žádná padavka. Vstal, aby ho vetřelec viděl. Byl to obrovitý desátník, jehož břicho svědčilo o zálibě v dobrém bydle. Nyní však bylo dobré bydlo zapomenuto. Byl rozzlobený a široký lesknoucí se černý obličej to dokazoval.

„Proč sem lezeš, chlape? Tohle místo je pro negry... V našem podniku nechceme bílý svinstvo,“ prohlásil rozhořčeně se svým těžko srozumitelným přízvukem.

„Drž tu svou nevymáchanou hubu, negre,“ odvětil klidně paragán a výhružně trhl hlavní velké zbraně, „nebo ti ji krucinál ustřelím!“

Desátník se zarazil, ale poručík Lee nedal ani jednomu z nich možnost drama eskalovat. Svým novoanglickým hlasem klidně rozkázal: „Dobrá, to stačí! Zábava skončila. Teď se uklidníme – a to je rozkaz.“

Výsadbář se otočil jako když střílí, pistoli stále pozvednutou. Právě včas zarazil polknutí, když zjistil, že velký, přísně vyhlížející muž v důstojnické uniformě je černý. Lee na něj klidně hleděl. Pak, když mu dopřál zjištění, že hovoří s černým důstojníkem, odsekl: „Dobrá, zastrčte tu pistoli do pouzdra a pak všichni tři dopijte své nápoje a odejděte.“

Jo-Jo za barem, s rukou pod utěrkou stále svírající obušek, vyloudil úsměv. „Pití zadarmo... vyjít... Tak zase někdy,“ pronesl lámanou angličtinou.

Paragán se na něj podíval. „Drž tu svou zasranou klapačku, žabožroute!“ Pak si prohlédl Leeho odshora dolů, jako by byl seržantem výcviku v přijímači, hodnotil nového rekruta a to, co viděl, se mu ani trochu nelíbilo.

„Koukejte na to, hoši!“ ucedil koutkem úst ke svým kumpánům. „Negr převlečený za oficíra. Co si armáda vymyslí příště?“ Rozřehtal se jako kuň, ale jeho pohled zůstal chladný a nepřátelský.

Lee se držel. Byl zvyklý na urážky kvůli své barvě pleti. Byl však zase o něco starší a naučil se, co dokáže fyzická síla a mocný pravý hák, a o to méně byl ochotný je přijímat.

„Dost takových řečí, vojáku!“ odpověděl. „Teď uděláte, co jsem řekl, a pohnete prdelí. Rozumíte?“

„Di se vycpat, *prdučíku!*“

„Nebudu to opakovat, vojáku.“

Celý bar nyní naprosto ztichl. Jo-Jo se připravil k úderu. Ostatní čekali, co se bude dít. Polonahá blondýna tupě zírala. Vypadalo to jako konec prvního dějství v nějaké laciné hře, kdy měl přijít výbuch, a obecenstvo na něj čekalo. Dočkalo se.

„Schovejte tu pistoli!“ vyštěkl Lee. „Žádný blbosti. To je rozkaz.“

Parašutista si znovu pohrdavě odplivl na podlahu. „Hochu černej, víš co mi můžeš...,“ zavrčel s cynickým úšklebkem.

Větu nedokončil. Lee švihl pěstí a naprosto překvapeného parašutistu zasáhl doprostřed brady. Slyšel, jak mu cvakly zuby. Pak se mu podlomila kolena jako právě narozenému hříběti. Pistole mu vypadla z ochablých prstů v tomtéž okamžiku, kdy se francouzský hospodský natáhl přes bar a čistým úderem praštil druhého potíživistu zezadu do hlavy. Ten se svalil vpřed a v bezvědomí dopadl na podlahu.

To stačilo. Třetí z nich, ten nejmenší, před sebe v obavách natáhl ruce. „Oukej, oukej... Nechci dělat problémy... Na mou duši.“

Poručík Lee, jemuž se lehce vzpínal hrudník, se na chvíli zamyslel. Potom svěřil paži.

„V pořádku, vypadni odsud, dokud máš ještě šanci... Pro tyhle dva krasavce zavolám antona. Trochu se prospí.“

„Jo, díky, poručíku,“ odvětil paragán vděčně. „Díky. Padám.“

Hned nato byl pryč a Lee se dvěma bezvědomými parašutisty si pomalu začínal uvědomovat, že má problém – velký problém.

KAPITOLA 3

„Pohov!“ rozkázal major Malloy, načež jeho velká irská tvář protkaná pavučinou popraskaných cévek, jež byly výsledkem téměř tří desetiletí silného pití, povadla. „Oukej,“ dodal, „ulevte svým nohám, Lee, a už si krucinál sedněte. Uklidněte se.“

Lee učinil, jak mu bylo řečeno, přestože se nemohl cítit méně klidný. Poslední týden byl vražedný. Dvakrát ho hnali na SHAEF do Versailles, aby se hlásil generálovi velícímu 101. výsadkové divizi, který mu vyhrožoval vším možným od popravy po kastraci, aspoň tak to jeho ubohé zmatené mysli připadalo. Nyní věděl, že jeho

velitel Malloy, bývalý chicagský policajt, mu sdělí verdikt nejvyšších velitelů – a ani za mák se na to netěšil.

Malloy hodil své nohy velikosti jedenáct před sebe na stůl a povolil si pásek, aby si udělal více pohodlí.

„Spadnul jste do pořádných sraček, Lee, ale to asi víte.“

Pohledný černý důstojník uboze přikývl. „Vím, pane... vím.“

Malloy se zašklebil, ale tato překerní situace mu zjevně radost nedělala.

„Jo, synu, ten váš černej klacek se ocitnul v mlejnků na maso...,“ zakvedlal obrovitou pěstí a Lee se mimovolně otřásl, „a spousta těch panáků v SHAEF to má ráda. Místní se bouří.“

Za jiných okolností by Lee proti narážkám na svou barvu pleti protestoval, ale u Malloye si nebyl nikdy zcela jistý, jaké má na tuto otázku názory. Malloy totiž v důstojnickém klubu často prohlašoval přede všemi, kdo byli ochotní mu naslouchat: „Nalejme si čistýho vína! Nemám rád nikoho – teplouše, lesby, Mexikány, negry... No jo, najde se dokonce i pár Irů, co nadzvedávají můj velkej katolickéj žaludek.“ Takže Lee zůstal zticha, zkroušeně poslouchal a čekal na verdikt. Možná se nakonec přidá k ostatním černým „hovnokopům z Louisiany“.

„Taylor, velitel 101., opravdu vyletěl z kůže. Pár jeho hrdinů jste poslal do špitálu a on potřebuje chlapy pro další výsadek. A Taylor, tomu věřte, má v SHAEF hodně kámošů. Všichni tihle hoši z West Pointu drží v krizi spolu. Naštěstí pro vás, Lee, Eleanor“ (manželka prezidenta Roosevelta) „byla ve Washingtonu o vašem případu informována a Ike se ji neodvážil naštvat. Takže Taylor se pro tentokrát nepočítá. Jedno je ale jisté – ve Francii zůstat nemůžete. Všichni vás chtějí dostat pryč. Je to jasný?“

Washington Lee přikývl a čekal, jako by už vytušil, že major Malloy, mazaný starý pletichář, zpečetil jeho osud. Poněkud překvapivě na člověka, který se nepouštěl často do filozofování nebo řečnění, nešel Malloy přímo k věci. Místo toho řekl pro něj neobvyklým konverzačním tónem: „Víte, Washington – panebože, vaši rodiče vám neprokázali dobrou službu takovým jménem, Lee!“

„Já vím, pane, ale oni si mysleli, že je to správné vlastenecké jméno pro černýho kluka.“

Malloy přikývl. „Tedy, jak jsem řek, jste chytrej chlap se správnějma instinktama, a v tom baru jste udělal správnou věc. Jenže jste se bohužel objevil na scéně o padesát let předčasně.“ Zasmál se hlasem, ochraptělým spoustou laciných doutníků a ještě lacinější whisky.

„Jak to myslíte, pane?“

„Takhle... Jednoho dne černoši, nebo aspoň ty vzdělaný jako vy, budou mít stejný práva a výsady jako my bílí. Když v minulém století moji předci přišli ze starý vlasti, zacházelo se s nima v Bostonu jako se špínou. Katolíci, Irové a podobný prý neuměli zacházet s vidličkou a nožem. Trvalo dvacet nebo třicet let, než jsme se z toho vyhrabali. U vás černejch to bude trvat o hodně dýl. Vemte si toho komouše Paula Robsona – Harvard, filmová hvězda – a co mu to vyneslo? Povím vám to – půl metru tlustej spis na centrále FBI pana Hoovera.“ Všiml si úžasu v mladíkově tváři. „Teď se asi ptáte, co to ten starej irskej prďola plácá? K čemu mi všechny ty kecy jsou? Povím vám to, Washingtoně.“

Vyfoukl kroužek modrého dýmu z levného doutníku, který kouřil, jako člověk zcela spokojený se světem, avšak ochotný podělit se o tajemství osobního úspěchu s někým, kdo je připraven mu naslouchat.

Poručík Lee čekal. Obloha venku ztemněla a ztěžkla. Studený vítr si pohrával s cáry papíru na dvoře. Vypadalo to, jako by ještě toho dne mělo začít sněžit. Podle meteorologů mělo toho roku zasáhnout Evropu sněžení neobvykle brzy. Chlapcům v zákopech na frontě na německých hranicích nastanou tuto zimu těžké časy. I tak si však Lee říkal, že by byl daleko raději s nimi tam, než se tady snažit udržet nezasažený zatracenou týlovou politikou americké armády.

„Jak jsem říkal, předběh jste dobu a pokud nechcete bejt pro svou rasu obětím beránkem, měl byste to vzít na vědomí.“

„Rozumím vám, pane. Chápu, co chcete říct o vybojování velké bitvy za černou rasu. Ale v téhle chvíli mě zajímá jenom boj proti náckům.“

„Hezky řečeno, Washingtoně,“ odpověděl Malloy a protáhl obličej, jako by se to jméno „Washington“ dotýkalo jeho bolavého místa. „Takže jsem pro vás udělal tohle.“ Naklonil se dopředu jako

starý policajt, předávající ilegální tip nebo výhrůžku. „Chtějí vás dostat z Francie. Oukej, postaral jsem se o to.“ Náhle se rozchechtal. „Převelel jsem vás do Anglie.“

„Do Anglie?“ vydechl Lee. „Ale to je ještě dál od fronty, pane!“

„Teď to tak může vypadat, Washingtone. Ale dlouho to tak nezůstane, alespoň pro vás.“

„Jak to myslíte, pane?“

„Šeptanda mi říká, že tam zrovna jsou tři americký divize ve výcviku – to znamená opíjejí se teplým anglickým pivem a šoustají jejich paničky.“

Lee si řekl, že jeho šéf je cynik, jako zřejmě všichni dobří policajti, ale nevadilo mu to, protože už poznal, že starému Malloyovi, který se vždycky chvástal, že „všechno viděl a všechno dělal“, leží na srdci jeho dobro. Proto krotil svou zvědavost, třebaže hořel touhou zeptat se, co to má co dělat s ním.

Nyní Malloy jeho nevyslovenou otázku zodpověděl. Poklepal klouby na papíry zavalený stůl před sebou.

„Včera jsem obdržel požadavek na důstojníka, který by vybudoval malý tým CIC pro jednu z těch tří divizí v Anglii. Je to jedenáctá obrněná, zelená jako čerstvý hrášek, která má ale za dva měsíce odjet na kontinent k frontovému výcviku. Na to místo jsem doporučil vás, Washingtone, i když jsem jim neřekl to vaše zatracené křestní jméno – to už by věděli příliš.“

Leeho srdce poskočilo.

„Myslíte bojovou misi?“ vydechl a jeho mladá tvář zazářila novou nadějí a nadšením, jak si uvědomil, že se jeho pozice náhle obrátila. Malloyovi se podařilo vymazat ho z odstřelového seznamu SHAEF. A nejen to, sehnal mu bojovou misi, alespoň pokud se o CIC dalo říci, že jde do boje. Aspoň bude na frontě.

Malloy si všiml jeho nadšení.

„Brzděte, mladíku!“ řekl varovně. „Nebude to tak jednoduchý. Nevědí, že jste černoš – zatím. Je jen na vás, abyste je přesvědčil, že znáte svou práci a dokáže tě to rozjet, než můžou začít něco namítat a pokusit se vás dostat pryč.“ Usmál se a napřáhl pravici. „Koneckonců, Lee, jste výstřední, nešikovnej černej zkurvysyn.“

Lee přijal nabízenou ruku a pro jednu mu nevalil výraz „černej zkurvysyn“, protože věděl, že v Malloyovi má přítele.

Tak byl poručík Washington Lee prakticky propašován ze starého francouzského posádkového města, kde před čtvrtstoletím v pochmurných kopcích, jež vrhaly stín na Verdun a kde nic nerostlo, německá a francouzská armáda téměř vykrvácely. Vybaven novými rozkazy sbalil všechny své věci do pytle a zamířil do míst, jež komik Bob Hope nazýval „Old Jolly“.

Příštího dne byl v Cherbourgu a čekal na prázdné vylodovací plavidlo nebo cokoli, co ho převezde přes Kanál do neznámé země, kde ho – s trochou štěstí – konečně přijmou jako plnoprávného občana Spojených států amerických.

Ale jediný přístav v amerických rukou na severním pobřeží Atlantiku byl plný přicházejících a odcházejících vojáků, posíl proudících po tisících na frontu, aby se stali potravou pro děla na Siegfriedově linii, vážně raněných, evakuovaných přes vodu do přeplněných vojenských nemocnic v Anglii, a stovek špinavých, neupravených „polních myší“ čekajících na odvoz nejprve do Británie na zotavení a pak do Spojených států, pryč z fronty.

Dobře živení přístavní důstojníci, prakticky všichni, až na nejvyšší velitele, černí – a všichni, černí jako bílí, neskutečně bohatlí z kvetoucího cherbourgského černého trhu – mu znovu a znovu, když se dožadoval transportu přes vodu na své nové místo, opakovali: „Poručíku, udělejte to, co všichni ostatní, prodejte svůj příděl třídy 6 – stačí karton Lucky Strikes – a nechte se vyklepat nějakou žabáckou děvkou. Sjíždějí se sem z celý Francie, aby oškubaly Arniky. Protože, věřte to mu nebo ne, vaše cesta do Anglie tu nikoho nezajímá. Užijte si – zabydlete se!“

Nezáleželo na tom, že se tu nechce „zabydlet“, ale dostat se do války. Zdálo se, že jediný způsob, jak překonat pás šedozelené vody, je přeplavat ho.

Takto tedy trávil své dny, rád že se dostal z dusné atmosféry shromažďovací základny, kde potkával „šedesátidenní zázraky“, nezkušené chlapce, kteří ve Státech prošli důstojnickou školou během krátkých 60 dnů (proto ta přezdívka) a kde vystrašení mladíci,

kteří ztratili nervy, páchali každý den sebevraždu, když dostali rozkaz k přesunu na frontu, kde na ně čekala náhlá smrt.

Několikrát si dopřál příležitostný sex (placený) s jednou nebo dvěma lépe vyhlížejícími děvčkami, které vypadaly, alespoň podle jeho odhadu, že by mu k aktu nemusely přidat malý „suvenýr“. Ale i když zkušenosti byly potřeba, nebylo to příliš příjemné, spíše mechanické, a končilo to obvyklou procedurou předání peněz z ruky do ruky a „jeho věrná láska“ (jak je cynicky v duchu nazval) se rozloučila, aby si našla dalšího zákazníka. Udržovaly však jeho nervy (napjaté nedočkavostí dostat se k 11. obrněné divizi) v klidu a poskytovaly mu náměty k přemýšlení – koneckonců léta Páně 1944 nebylo pro mladého černocho z nepříliš zámožných poměrů zrovna obvyklé spát se dvěma bílými ženami, které byly připravené – samozřejmě za peníze – ukojit jeho sexuální touhu.

Současně si tuto poněkud opojnou zkušenost nechával pro sebe, třebaže kontrastovala s jeho prvním sexuálním zážitkem s běloškou, kdy mu jako nováčkovi na Harvardu na konci 30. let jedna z bílých dámiček dovolila hrát si s jejími vadnoucimi prsy – za pět dolarů. Několikrát se sám sobě při té vzpomínce nahořkle zasmál a vzpomněl si na Malloyova slova. *Za padesát let, až budu psát paměti, budu moct psát i o tomhle.* Bohužel, poručík Washington Lee nebude žít tak dlouho, aby napsal své paměti nebo cokoli, o čem stojí za to psát.

Bylo to už skoro týden, co přijel do Cherbourgu. Stále byl netrpělivý dostat se na své nové místo, ale už pochopil, že musí počkat stejně jako ostatní, obzvláště když teď do přístavu proudili ranění z nové fronty, kterou *Hvězdy a pruh*⁴) nazývaly „Zelené hurtgenské peklo“. Navíc potkal Marii-Claire – mladou Pařížanku, která mluvila anglicky jako novoanglický absolvent Smithe nebo Berkeley, nebyla prostitutka a jako by si ani nevšimla, že je černý a vlastně se do něj zamilovala.

Připadalo mu, že se major Malloy nakonec mýlil. Ta fešná mladá Pařížanka se ani trochu nestyděla se s ním ukazovat na procházce, s

---

⁴ *Americký armádní časopis.*

černým americkým vojákem v centru Cherbourgu, ani když vyšší američtí důstojníci vypadali, že je z toho šokujícího a nezvyklého pohledu trefí šlak. Rozhodně to nebude trvat Malloyových padesát let.

KAPITOLA 4

Patolog se ochotně pustil do práce na mrtvém těle. Hlučně vešel, chlap jako hora se zarudlou tváří a rukama jako lopaty, který vypadal spíše jako sedlák než doktor, a vesele si prozpěvoval: „*Propáníčka, propána, čichám tu krev Anglána* „, dokud major netrpělivě nepoklepal hůlkou o svou umělou nohu a neopravil ho.

„Myslím, že se pletete, doktore. Jak to tak vypadá, je to fric.“

„To je jedno,“ odvětil vesele patolog. „Tělo jako tělo a já za něj mám třicet babek.“ S tím se jal ohledávat nahé tělo položené na kovovém stole, a přitom si broukal:

*„Och, milé zjevení smrti,
jaký pohled na světě je tak čistý?
Ani celé divadlo plné barev, které dýchá,
se nemůže měřit s mrtvým tělem.“*

„Magor!“ zamručel seržant Hawkins majorovi a ten mohl jen kývnout hlavou na souhlas a sám za sebe dodat: „A stejně je na tom celej zatracenej vesmír.“

„Našli ho minulou noc, když skopčáci čistili záchody,“ řekl major Clapton, bezpečnostní důstojník tábora, známý jako „Beznohej“, nahlas pro patologovo potěšení. „Trochu ho opláchli, identifikovali jako jednoho z našich, který nám už pár týdnů chyběl, a zavolali vás, abyste nám poskytl jakoukoliv informaci, kterou z něj dokážete vyčíst.“

„Dobrá práce! Jsem rád, že jste ho trochu umyli. I když pořád smrdí,“ řekl hřmotný doktor rozmarně. „Ale myslím, že všichni skopčáci trochu smrdí, co?“

„Co?“ opakoval Clapton a znovu se podíval na seržanta Hawkinse, jako by chtěl říci: „Tenhle je obzvlášť praštěnej.“ Ale pak si uvědomil, že se v zimě 1944 doktoři těžko hledají. Všichni mladí a

zdraví byli v armádě. Zbytek společnosti, včetně personálu zajateckých táborů, byli vyvrhelové, nemocní nebo blázní, nebo obojí.

Patolog se však pustil do práce dostatečně profesionálně. Prohlédl a ohmatal celé nahé tělo, občas se k němu sehnul, dlouhým nosem se mrtvolý skoro dotýkal a přes brýle je pozorně sledoval. Major čekal a těkal očima od těla k oknu. Venku probíhal táborový život jako obvykle, navzdory kousavému chladu; vypadalo to, že přichází přímo ze Sibíře.

Claptonovi tábor a jeho osazenstvo nepřipadaly jiné než Holzminden⁵) v roce 1917, kdy mu Němci ustřelili nohu a zajali ho, až na to, že zajatci nebyli oblečení v khaki, ale v polní šedi. Byli tam „srdcaři“, věnující se posilování nebo běhu po „dráze“ podél ostnatého drátu ohraničujícího „zónu smrti“, kam byl každý strážný oprávněn střílet, pokud se v ní objevil zajatec. Další byli „vtipálci“, kteří byli buď šílení nebo šílenství předstírali coby pokus dosáhnout repatriace. Zabývali se množstvím podivných aktivit od praktikování jógy, přičemž navzdory zimě chodili polonazí jako Gándhí, po pískání na flétnu – stále dokola jedinou uši trhající melodii. Pak tu byli diskusní skupinky, procházející se po vyhrazeném prostoru, aby jim bylo tepleji, a probírající vše od Goetha po zlatý standard. Zatímco Beznohej čekal na patologovo první prohlášení, říkal si, že mezi tímto anglickým táborem v Devizes a tím holzmindenským byl jediný rozdíl, a tím byli „Černí“.

Nebylo jich mnoho, ale těch pár byli opravdu kápoové. Většinou bývalí SS, výsadkáři a hrstka ponorkových námořníků, výhružně se potloukali kolem s arogantním výrazem ve tváři, zdravili se „*Heil Hitler!*“ jako by byli pořád někde v ztraceném Německu, a věděli, že se jich valná většina ostatních k smrti bojí. Z tohoto důvodu byl toho mrazivého zimního dne se seržantem Hawkinsem v medicínském baráku.

Patolog si dával na čas. Major si cynicky říkal, že mu možná proplácejí přesčasy. Byl ovšem pečlivý, pracoval na těle se

---

⁵ *Známý německý zajatecký tábor z 1. světové války u obce stejného jména.*

zvětšovacím sklem a kleštěmi důvěrným způsobem, který Clapton nesnášel. Několikrát se dokonce dotkl studeného žlutého masa, promnul je, aby pak prozkoumal, co mu ulpělo na palci a ukazováku chirurgických rukavic. Jednou pronesl, skoro jako sám k sobě: „Ty sračky udělaly jednu věc, majore, zakonzervovaly tělo.“ Ale než se Clapton mohl na cokoli zeptat, pustil se do zkoumání další části těla.

Chvíli se zdál velice zaujatý genitáliemi mrtvého. Uchopil tužku a ohnul ochablý orgán doprava a doleva a upřeně hleděl na to, co odkryl.

„Nebyl to Žid,“ mumlal opět jako by pro sebe. „Ale jako nácek by nebyl obřezanej, co?“

Hawkins, starý mazák, zavrtěl hlavou v předstíraném úžasu.

„Doktorský šarže – zastřelil bych je před úsvitem.“

To byl povzdech, s nímž byl stále netrpělivější major Clapton nakloněn souhlasit.

O něco později otočil patolog tělo na břicho a zdálo se, že trochu zrychlil ohledávání. Pokyvoval velkou hlavou a mručel „Jo..., jo,“ jako by našel něco významného, co potvrdilo skutečnost, kterou právě objevil.

Nakonec se obrátil k oběma vojákům. „Za chvíli ho otevřu. Ale zatím vám můžu říct tohle.“ Usmíval se na ně, jako by byli od narození kreténi, s nimiž se musí hovořit jasně a pomalu, aby vůbec dokázali pochopit, co jim říká. „Ten mrtvý byl homosexuál. Jeho rektum to jasně dokazuje, a do určité míry i genitálie, jestli mi rozumíte.“ Zamračil se.

Seržant Hawkins si nedokázal nechat ujít příležitost.

„Chcete říct, že to byl teplouš, buzerant, bukvice?“ tázal se s nevinným výrazem a mnul si snědý vrásčitý nos, výsledek mnoha let služby v dalekých končinách britského impéria.

„Ano, něco na ten způsob, seržante, přestože ta označení nejsou zrovna běžná.“

„Byl zavražděn?“ vyhrkl major netrpělivě. Měl pocit, že na tomhle místě už ztratil velmi mnoho času. „Nějaký náznak *jak* a...“ dodal poněkud bezmocně, „*kdo* to udělal?“

„*Jak* je celkem jasné, majore.“

„Ano?“

„Byl bitý po celém těle a především do hlavy různými tvrdými předměty.“ Patolog natáhl ruku v rukavici. „Třísky... z nějakého dřevěného předmětu... a tohle.“ Otočil se a odhrnoval dlouhé vlasy mrtvého, dokud se neobjevila smrtelně bílá kůže hlavy. Lehce stiskl lebku. Kost povolila. „Těžké podlitiny okolo rány, a jak vidíte, lebka je proražená. Čtyři rány jsou v jednom místě a na šíjových svalech je hluboké pohmoždění. To mi prozrazuje, že oběť už nebyla schopná odporu, nebo ji někdo držel za krk – pevně a levou rukou – když dostala ránu do hlavy.“

Seržant Hawkins byl i přes svůj vrozený cynismus ohromený.

„Pane jo, jako velkej Sherlock Holmes!“

„Lepší,“ odtušil patolog a cudně hleděl na zaneřáděné gumové rukavice. „A byl ještě naživu, řekl bych – potvrdím si to na jeho plicích, až ho za chvíli otevřu – když ho do těch sraček strčili.“

Vždy neklidný majorův žaludek se při tom pomyšlení na chvíli sevřel.

„Nějaký nápad, doktore, kdo má na svědomí tuhle špinavou práci?“ zeptal se rychle.

Doktor se poněkud překvapivě usmál.

„Ale jo! Rozhodně máme kde začít. Poněvadž,“ zvažněl, „jde o vraždu. Legrační, vražda ve vězení! Uznávám, že u takové smrti jsem ještě nebyl.“

Major ho nechal domluvit, ale přitom horečně přemýšlel. Přišel doktor opravdu s myšlenkou, která ho může dovést k vrahovi a k tomu, co se v táboře děje? Už týdně věděl, že s Němci není něco v pořádku. Už několikrát řekl svému zástupci, seržantu Hawkinsovi: „Hawkinsi, cítím to v kostech. Když jste za drátama, toho pocitu se nezbavíte – něco se chystá.“

„To vám nezávidím,“ zněla Hawkinsova standardní odpověď. „Je to drazé zaplacená zkušenost. Chci říct, co je to za život, když si večer nemůžete dát škopek piva a každou sobotu si smočit... Ne, pane, tyhle zatracené tábory si nechte.“

„Co máte?“ zeptal se major trochu váhavě, jako by se bál, že ho doktor zklame svou stopou k vrahovi, kterou našel během ohledání mrtvého těla.

„Tohle,“ otevřel patolog levou dlaň. Uprostřed gumové rukavice se cosi stříbřitě lesklo. Major byl chvíli příliš vyplašený, než aby to identifikoval nahlas. Ne tak seržant Hawkins.

„Teda to mě podrž!“ vyhrkl okamžitě. „Pane... to je... Označení z límce SS!“

V místnosti chvíli viselo těžké ticho, páchnoucí éterem a lidskými výkaly, jak oba vojáci upřeně zírali na skobovité runy organizace, před níž se posledních pět let třásla celá Evropa – Himmlerovy Zbraně SS, odznak těch blondatých obrů v černém, kteří razili cestu „Novému řádu“ přes tři kontinenty a deset cizích zemí.

Patolog si patrně nevšiml jejich úžasu, a pokud ano, nedal to najevo. Místo toho namířil odznak proti holé žárovce, aby na něj ve slabém žlutém světle lépe viděli.

„Pokud se podíváte blíž, uvidíte vlákna cizího materiálu... tady... a tady. Pod lupou je vidět, že ty kousky látky jsou roztřepené, což značí, že odznak byl vytržen silou.“

„Z útočnickova límce?“ dokončil Clapton.

„Ano.“ Doktor si prohlédl postaršího majora a drobného, přibližně stejně starého seržanta, jako by je viděl poprvé v životě. „Pomohlo vám to?“

Poddůstojník se podíval na svého nadřízeného, který koutkem úst ucedil slovo „Černí“. Patolog je zachytil.

„Černý... co to znamená?“

Major se zamyslel. Pak si řekl, že za pár hodin bude tenhle civilista zpátky v nemocnici v Southamptonu a na událost v odlehlém zajateckém táboře v Devizes skoro zapomene. Ukojení jeho zvědavosti ničemu neuškodí.

„Černí je kategorie Němců, o které se tu – ehm – staráme. Toť vše.“

Patologa to zaujalo. „Černí... Zvláštní kategorizace, majore. Proč...“

Major Clapton mu nedal možnost pokračovat. Poklepával si hůlkou o protězu, jako by velice spěchal.

„Jdu se podívat psům na kosti, doktore. Díky za vaši pomoc. Hlavní účetní zařídí, abyste dostal zaplacen – kancelář naproti bráně. Až skončíte, máme pro vás připravený vůz. Ale pokud příliš

nespěcháte, zaskoče si do kantýny. Můžete si dát skleničku nebo dvě, a v menu máme dneska spam⁶).“ A s tímto příslibem značných kulinářských slastí si nasadil čepici, zasalutoval a odpajdal pryč, přičemž mu umělá noha hlasitě skřípala. Patolog sledoval, jak odcházejí. Pak vzal do ruky skalpel a šťastně si pískaje skrz zuby začal řez těsně nad genitáliemi. Střeva mrtvého se úhledně vyhrnula ven. Nakonec ani nebude potřebovat odpadní kbelík. Major Clapton si venku přitáhl límec proti kousavému chladu. Seržant Hawkins se zamračil. Byl vojákem z povolání, v armádě byl, co se jako kluk přihlásil na samém konci 1. světové války jako tambor. Byl to pedant na správnou výstroj – límec uniformy by si nezvedl, ať by byla zima sebevětší. Majorovi to však prominul. Možná nedodržoval všechna pravidla, ale byl to dobrý bojovník. Zúčastnil se více bitev, než měli někteří z vyšších důstojníků dobrých večerů. Nyní se snažil držet s jednohým majorem krok. „Co myslíte, pane?“ ptal se. „Má to něco společný-ho s naším problémem?“ Major přikývl a prohlížel si skupinku Černých na vzdálenějším konci tábora. Byli shluklí k sobě, něco si šeptali a jako vždycky ten arogantní hajzl scharführer Heidreich uprostřed to celé řídil. Byl to dokonalý exemplář árijské rasy – odvážný modrooký blondák se zuby lesknoucími se jako naleštěná slonovina kdykoli se usmál, což bylo často. Clapton mu však vůbec nevěřil. „Ano, seržante, myslím,“ frustrovaně se zamračil. „Ti parchanti jsou tak samolibí! Jsou tu už týdny. Skoro to vypadá, jako by dostávali informace a rozkazy zvenčí, což je povzbuzuje. Je jasné, že se jich Šediví a Bílí bojí. Ale jak se k nim ty informace dostávají? To mi krucinál řekněte, seržante!“ Hawkins měl odpověď připravenou – už několik dní. „Mají tajný rádio, pane,“ odvětil bez váhání. „Říkají tomu *„Rádio Lons“*. Dvakrát jsem je slyšel se o něm zmínit – ne BBC nebo něco takovýho, co v táboře posloucháme. *„Rádio Lons“*.“ „*„Rádio Lons“*?“ opakoval major a stará, vráscitá unavená tvář mu ožila. „Říkal jste *„Lons“*?“ „Přesně tak, pane! Dokonce jsem si to hledal v německém slovníku, a žádný takový slovo tam není.“ „To mě nepřekvapuje, Hawkinsi. *Lons* není

---

⁶ *Americké konzervy lančmítu (zkratka vytvořená ze slov spiced ham), za 2. světové války ve Velké Británii hojně rozšířená a stále méně oblíbená.*

pojmenování pro věc... Lons je jméno člověka.“ „Člověka?“ „Ano. Slyšel jste někdy tohle?“ K Hawkinsovu úžasu začal major hvízdát. Dokonce i zajatce poblíž to překvapilo. Vypadali stejně ohromeně jako seržant. Ale tu a tam jich několik se záluďným úsměvem začalo přizvukovat a přidávat se – i když tlumeným hlasem, jako by se napůl báli, že je někdo uslyší: „*Kommt die Stunde, du bist gefallen... Denn wir fahren... fahren gegen Engeland, Engeland.*“

Major Clapton náhle zrudl.

„Všichni, kteří okamžitě nepřestanou zpívat, jdou na patnáct dní do chládku! *Nun wird's bald?*“ zařval německy a pak anglicky.

Zpěv utichl stejně rychle jako začal, i když se skupinka Černých okolo scharführera Heidreicha nepřestávala poťouchle smát.

„*Bravo, Herr Major! Gut gemacht!*“ volal drze.

„Zpupnej zmetek!“ nadával Clapton.

„Jo, už vím,“ souhlasil Hawkins. „Slyšel jsem to minulej měsíc, když sem přivezli ty námořníky. Ještě že je supem poslali Yankeeům do Ameriky. Oni tohle zpívali.“

„Ano. A víte, kdo ji za minulé války napsal?“ Hawkins zavrtěl hlavou.

„Prozradím vám to, seržante. Byl to Němčour jménem Lons – Hermann Lons, pokud se nepletu. Nenáviděl Brity, i když byl považován za velkého básníka.“

„A nevěděl to,“ přidal se Hawkins.

Clapton jeho poznámku ignoroval.

„Takže tu máme vraždu, jasně spáchanou támhle těmi zatracenými Černými,“ major ukázal hůlkou na Heidreichovu skupinu, „nebo na jejich rozkaz. Máme rádio s kódovým jménem Lons. A Lons je jméno mrtvého básníka, který nenáviděl Brity a napsal zhoubnou protibritskou pochodovou píseň, kterou přijalo námořnictvo císaře Viléma v minulé válce za svou, a kterou si stále zpívají, i když od roku 1940 a odvolání Hitlerovy operace *Seelow*⁷) neměli právě příležitost sáhnout proti Anglii, jak se tam zpívá.“

---

⁷ Německý plán na invazi do Británie v létě toho roku, česky operace „Lvoun“.

Užasle kroutil šedivějící hlavou. „Co z toho všeho vyvozujete, Hawkinsi?“

Hawkins zavrtěl hlavou. „Kdybyste mě zabil, pane,“ řekl hlasem plným zlosti, „asi jsem blbej – promiňte mi mou francouzštinu – ale nepoznám z toho hlavu ani patu.“

Scharführer Heidreich naproti se nepřestával usmívat svým zlovolným německým způsobem, jako by *on* moc dobře věděl.

KAPITOLA 5

Velký dvouapůltunový americký armádní nákladák rachotil po dlouhé přímé francouzské silnici lemované holými topoly. Na korbě se zimou třásl půltucet vychrtlých německých zajatců v zimnících po kotníky, jako by jimi cloumala horečka, špičky pobledlých nosů měli zarudlé a s kapičkou.

Jak to jimi na výmolech házelo sem a tam, závistivě hleděli na dobře živeného amerického strážce. Byl zabalený v tlustém kabátě z pravé vlny a na ruku měl silné vlněné khaki rukavice. Pozorně je sledoval a čelisti se mu pohybovaly jako spokojené krávé přežvykující píci. Do věznice v Cherbourgu to byl ještě kus cesty a on nechtěl své vězně ztratit. To by mohlo znamenat svižné vyslání na frontu pro náhlou smrt.

Nákladák zpomalil. Blížili se k hlavní křižovatce a obvyklé kontrole. Strážný se trochu uvolnil. Černý řidič zabrzdil. Strážný vystrčil hlavu zpod plachty a oči se mu v ledovém větru ihned zalily slzami. Stál tam černý vojenský policista od „Red Ball Expressu“⁸) a vedle něj hubený francouzský četník v pláštěnce. Řidič se schoval zpátky do kabiny, zatímco empík studoval jeho propustku. Francouz mezitím nenápadně kývl na německé zajatce. Strážný si toho nevšiml. Byl plně zaměstnaný dalším plátkem žvýkačky, který si strkal do pusy. Vyrazili dál na západ.

Kilometry ubíhaly v mrazivé nudě. Francouzská krajina po obou stranách silnice byla mrtvá a zdánlivě opuštěná. Pro farmáře bylo možná příliš chladno a tak seděli ve světnicích, v kruhu okolo

---

⁸ Zásobovací trasa z Cherbourgu na frontu, obsluhovaná černými řidiči.

sálajících železných kamen a četli zemědělské noviny, zatímco jejich ženy vedle nich pletly nebo šily. Strážný, také farmářský chlapec, by byl raději s nimi, jakkoli to bylo nudné, než být tady zavřený s pultuctem hromotluckých německých vojáků.

Zpomalili a vjeli do zchátralé vesnice. Byla skoro stejně prázdná jako okolní krajina. Poblíž *Café des Sports* naproti prádelním žlabům a kostelu stálo několik ohnutých mužů s kyselými tvářemi v oblecích a *sabots*, a kouřilo dýmky. Civěli na americký nákladák. Černý řidič jim vesele zamával. Neodpověděli. Kysele hleděli na „osvoboditele“ s jakýmsi tvrdošíjným sedláckým vzdorem. Jeden z nich si vytáhl dýmku z úst a vyplivl dlouhou žlutou tabákovou slinu.

„Ty se maj,“ rozjímal strážný.

Zmrzlí zajatci neodpověděli. Patrně neuměli anglicky.

V těch místech, když znovu pomalu nabírali rychlost, vyběhla z pekařství dívka s dlouhýma nohama. Dlouhou bílou věku chleba, kterou nesla, hodila dozadu na nákladák. Veka trefila strážného a padla mu k nohám na zablácenou ocelovou podlahu.

„To mě poser!“ vrtěl hlavou a chtěl na dívku zavolat, ta však zmizela ve vedlejším vchodu. „Ta malá francouzská courá,“ zíral na špinavý chleba. Vypadal čerstvě, ale netroufl si ho jíst. Byl varován před nebezpečím nejen ze strany francouzských dam, ale také jejich jídla a vody. Ve Francii mohl jeden chytit víc nemocí než by se byl nadál, aspoň podle mediků. Nohou posunul chleba k překvapeným Němcům.

„Tu máte,“ řekl, „něco na zub.“ Rukou naznačil strkání jídla do úst. „*Essen*.“

Jeden ze zajatců s výrazem slasti nad tím pohoštěním hladově sebral chleba. Ihned však zvald. Špinavou pravou rukou předvedl krájení. „*Messer?*“

Strážný pochopil. Rozhodně zavrtěl hlavou.

„V žádném případě. *Nix Messer*. Nenechám si od vás skopčáky zapíchnout kudlu do žeber. Tak blbej zase nejsem. Hej, dej to sem, nakrájím ti to sám!“ Natáhl volnou ruku.

Němec se usmál a podal mu chleba se zdvořilým „*bitte schon* „.

Aniž na chvíli spustil zrak ze zajatců, strážný chleba opatrně vzal. Pušku M1 si strčil mezi kolena, vytáhl bodák a chystal se krájet ještě

teplou věku. K tomu se však už nedostal. Ve stejné chvíli se první z Němců vrhl vpřed. Zmatený Američan zachytil záblesk stříbrných run SS na jeho límci. A to byla také poslední věc, kterou viděl.

Pak jeho tělo vyletělo do vzduchu. V šoku zalapal po dechu. Dopadl na mokrou podlahu a bodák za ním. Těžká okovaná bota ho kopla do brady. Čelisti mu hlasitě cvakly. V blátě se objevily jeho zuby jako bílé perly. Okamžitě padl do bezvědomí...

O pět minut později, svlečený do spodků, ležel svázaný v koutě korby a esesák, který na něj zaútočil, oblečený do jeho uniformy, šťastně kouřil jednu z uloupených chesterfieldek a seděl na zadní postranici jako člověk, který nemá žádné starosti. Nákladník rachotil dál do houstnoucí tmy...

Doktor Josef-Maria Pettinger, pro *abwehr*, německou tajnou službu, kdysi známý jako „doktůrek“ (jímž byl, a dokonce dvojitém), měl dlouhou cestu na „schůzku s osudem“, jak tomu říkal, kdykoli si připomněl dlouhodobý potenciál operace – přesněji řečeno celý život. Ve skutečnosti celý jeho život, jakožto potomka otce, jehož nikdy neviděl, byl jedním dlouhým tréninkem na operaci, která této zoufalé zimy 1944

mohla změnit celou budoucnost jeho vlasti, Velkoněmecké říše.

V roce 1915 jeho otec narukoval do boje. *Oberleutnant der Reservé*, školní inspektor Ignaz Pettinger, odešel se Švábským pěším plukem do řeže na západní frontě a nikdy se nevrátil (alespoň dokud byl Josef-Maria batole). Průměrná doba přežití důstojníka pěchoty v zákopech byla v roce 1915 nějakých šest týdnů. Bývalý císařský školní inspektor překvapivě přežil tři roky. Možná měl štěstí. Nakonec však byl Ignaz Pettinger přeložen k diviznímu štábu, což mělo znamenat, že válku přežije. Osud však rozhodl jinak. Odpoledne 11. listopadu 1918, čtyři hodiny po vyhlášení příměří a zastavení palby, kráčel jeho otec zemí nikoho mezi zákopy v oblasti Mét, aby projednal podmínky stažení divize z francouzské fronty. Do pozic 1. americké armády se nikdy nedostal.

Když byla divize zpět v kasárnách ve slavnostně vyzdobeném Stuttgartu, kde vyhrávaly kapely a jásaly davy, jako by válku vyhráli a ne naopak, šokovaní důstojníci jeho matce prozradili, že

oberleutnant byl za bílého dne chladnokrevně zastřelen opilým americkým důstojníkem, který se vůbec nedostal do boje a jen řval: „Dostanu svého vlastního Němčoura, než sakra pojedu domů!“ Dostal ho.

Všechno, co si z toho odhalení pamatoval, byly vyhrávající kapely a matčina slova: „První den míru zastřelen americkými vrahy.“

Pettinger si prohlížel tváře svých druhů na korbě nákladáku, stále řízeného nic netušícím černochem od „Red Ball Expressu“. Výraz zpráskaných psů zmizel. Ti, kteří zvládli ukrýt své placatice před prohlídkou, je teď tiskli ke rtům a lačně hltali ohnivou kořalku. Ostatní hledali v pytlích strážného a řidiče konzervy nebo cokoli jiného k jídlu.

Pettinger byl potěšen. Zase z nich byli silní, hrdí Skorzenyho vojáci, kteří se ničeho nezaleknou. Vždycky se chvástali, že „si osedlají smrt a zašoustají s anděly“. To byl názor, který malý dvojíty doktor schvaloval.

Během chlapeckých let přižívovala jeho nenávist k Američanům ovdovělá matka, která se snažila protlouct životem v letech hyperinflatione a zhroucení marky s bezcennou penzí vyplácenou výmarskou socialistickou vládou. Pro osamělého, narušeného, inteligentního hochu byli *Amíci* vždy „teroristé“, „gangsteři“, „zdegenerovaní kovbojové“.

Když však v roce 1938 jeho jediná šance na pokračování ve studiu znamenala rok na Yale na americké stipendium, překvapivě zjistil, že má Američany rád.

Byli otevření, pohostinní a milí. Chudý maloměstský student, jehož život se až dosud soustřeďoval kolem ovdovělé matky a knih, považoval Ameriku za senzaci. Poprvé ve svém ubohém životě se začal bavit. Jezdil na pikniky a „diskusní kroužky“ nad nekonečnými sklenicemi slabého piva. Také začal chodit s dívkami a několikrát „skóroval“, jak závistivě říkali jeho kumpáni. Vypadalo to, že ve Spojených státech neustále svítí slunce, žijí tam mezinárodně uznávaní profesori a hlavně je tam *legrace*!

V roce 1939, kdy Německo rozpoutalo válku, spěchal na parníku *Břemen* zpět, aby se dobrovolně přihlásil do armády. Politika a

spekulace o příčinách nové války ho ani v nejmenším nezajímaly. Ale byl patriot jako celá jeho rodina. Věděl, že svůj blahobyt musí položit na oltář pro svou vlast. V jednom ohledu však byl jiný než jeho otec, jehož nikdy nepoznal. Místo aby narukoval k pěchotě, přihlásil se do abwehru, protože po roce na Yale odhadoval, že Amerika vstoupí do války na straně „anglických bratranců“ a tehdy neměl v úmyslu střílet po svých dřívějších amerických kamarádech.

Admirál Canaris, šéf tajné služby, přivítal „dvojitého doktora“ – protože ke svému německému doktorátu filozofie získal také americký – s otevřenou náručí.

Byl koneckonců brilantním lingvistou a disponoval i dalšími nadáními, a snob Canaris vždycky považoval abwehr za „službu gentlemanů“. *Herr Doktor* byl navýsost vítán.

Mezi lety 1939 a 1941 Pettinger tajně sloužil na mnoha frontách v nejrůznějším přestrojení. Byl zedníkem pracujícím na výstavbě Maginotovy linie ve francouzském Alsasku. O rok později se z něj stal baltsko-německý koňský handlíř v Litvě, kde špehoval Rusy. Pak se přesunul na Blízký východ, kde se v Alexandrii vydával za maltského obchodníka a pracoval s egyptskými nacionalisty proti Britům...

V roce 1942, kdy po květnovém náletu „tisíce bombardérů“ RAF na Kolín začalo každodenní bombardování Německa, byl spěšně odvolán zpět do Stuttgartu – jeho milované matce se cosi přihodilo. Než však dorazil, byla mrtvá.

Doktor Peters, starý rodinný lékař, ho obřadně uvedl do tmavé místnosti. Zamumlal, že smrt byla okamžitá... jeho matka ani trochu netrpěla... Bomba, která ji zabila, provedla svou práci rychle... bezbolestně...

Tupě trval na tom, aby mu ukázali tělo, nyní ležící na starém dubovém stole uprostřed místnosti s nařaseným přehozem a liliemi. Byla oblečená do přepychových šatů jako královna. Doktor Peters se ho snažil odradit – vždycky je lepší pamatovat si milované zaživa. Nakonec s ustaraným výrazem ve staré vráscité tváři odhrnul purpurový přehoz. Později si uvědomil, že tato barva zamaskovala veškerou krev.

Kde jeho matka mívala obličej, zůstal jen krvavý pahýl trčící ze šatů. Bomba jí utrhla hlavu. Josef-Maria přemohl stoupající hořkou žluč hrozící ho zadusit, a těžce polkl.

„*Royal Air Force*? Angličani?“

Peters neodpověděl hned. Vrátil látku na místo a odvedl Pettingera ven na čerstvý vzduch, který byl stále cítit po spáleném dřevě a silných výbušninách.

„Ne, Američani. Mířili na.“

Ale Pettinger ho už neposlouchal. Přepadla ho vlna nenávisti. Před dvaceti lety Američané zákeřně zavraždili jeho neznámého otce. Ted' se vrátili, aby zabili jeho ubohou tichou matku, která v životě vědomě neublížila živé duši. Nyní viděl, co jsou ti rozesmátí, otevření lehkovážní lidé, které poznal na Yale, zač – nemyslíci roboti, kteří svými prokletými stroji zabíjejí na dálku, z bezpečí před jakoukoli odvetou. Dálkoví vrazi, kteří odstřelovačskou puškou zastřelili jeho otce a nyní z létající pevnosti, na něž byli tak hrdí, letící pět kilometrů nad zemí – možná si ani neuvědomili, jaké utrpení působí někde dole – i matku. Jak říkal vypravěč o Tomovi a Daisy z Fitzgeraldova Velkého Gatsbyho: „Byli to hostejní lidé, kteří rozbíjeli věci a nesbírali střepy.“ Něco takového, takoví byli Američané. Toho dne ve Stuttgartu přísahal, že na Amicích, kteří ho v Yale tak snadno ošálili svým třpytivým, otevřeným, ale povrchním bezcitným světem, vykoná svou pomstu.

O dva dny později se nechal přeradit do sekce zabývající se Severní Amerikou. Vrhł se do špinavé práce s plnou vervou. Přípravoval sexuální svádění mladých amerických zajatců prostitutkami, aby donášeli na své kamarády z tábora. Vydíral americké businessmany v neutrálním Švýcarsku, kteří nebyli velmi etičtí při jednáních s nastrčenými německými partnery. Podplácel úředníky na konzulátech v Madridu, Stockholmu, Ankaře, aby od nich získal diplomatická tajemství za „starý dobrý americký dolár“. Pro „pana doktora“ nebyla žádná práce příliš špinavá.

Ale přestože si svou práci ohromně užíval, liboval si ve zkáze Američanů s opravdovou německou *Schadenfreude*, toužil po rozhodné zpravodajské misi.

Přede dvěma měsíci ji dostal. Od nikoho menšího než od zjizveného obra Skorzenyho. Tak jako jeho odvážné vysvobození Mussoliniho z jeho horského věze ní v roce 1943 změnilo vývoj války v Itálii, chtěl nyní pomoci válce na západě. Pokud věci pobeží, jak Skorzeny naplánoval, západní Spojenci budou muset vyjednat s Vůdcem lepší podmínky, než byl Rooseveltův požadavek na „bezpodmínečnou kapitulaci“ ze strany Němců. Vlast ještě možná může být zachráněna.

Malý *Herr Doktor* seděl v nákladáku ujíždějícím na západ vstříc nové misi a říkal si, že ať se v budoucnu stane na politické frontě cokoli, jedna věc je jistá – tyhle Vánoce budou pro Ameriku černé! Spokojeně zafuněl. Zavřel oči. O chvíli později měkce dýchal a rychle usnul, jako by neměl žádné starosti. Auto jelo dál...

KAPITOLA 6

Washington Lee byl na shromažďovací základně v Cherbourgu už skoro týden. Ale i když věděl, že by se měl ještě víc snažit, aby se dostal na své nové místo u 11. obrněné divize v Anglii, kvůli postelovým radostem s Marií-Claire na své povinnosti často zapomínal – a stejně tak na touhu zakusit na vlastní kůži život na frontě. Kromě toho vždycky mohl omluvit svůj nedostatek rozhodnosti skutečností, že vojenské úřady nejevily nejmenší zájem urychlit jeho přesun přes úzký pás vody do Southamptonu. Velitelé přístavu spíše pilně odesílali stovky německých zajatců, které každý den proudily do zásobovacího přístavu. Chápal proč. Němci, všichni zdraví a mladí, představovali neustálé ohrožení bezpečnosti hlavního zásobovacího přístavu Spojenců na západní frontě. Jednoduše tu nebylo dost vojáků, aby je uhlídali. Kromě toho hádal, že odpovědná místa neměla zájem o černého důstojníka příslušejícího k nebojové jednotce kontrarozvědné služby.

Tak ubíhaly jeho dny a pokud měl příležitost, noci trávil s pěknou, dobře živenou francouzskou dívkou, přičemž ho nepřitahovala jen architektura francouzského přístavu z 18. století a nepravděpodobná slovesa. Na to, jak byla mladá, byla Marie-Claire sexuálně zkušená. Pokud něco mělo jméno, znala to, a pokud ne,

provozovala tohle úžasné sexuální skotačení, případně i zvrácenosti ve své potem prosáklé posteli s nebesy, jak přišly. „Proboha, holka!“ hekal útrpně, když významně přejížděla svými pěstěnými dlouhými nehty po jeho černém těle, lesknoucím se potem, „dej chudákovi chlapovi odpočinout, prosím! Pamatuj, že jsem jen slabý muž.“

Ale slabý-neslabý, ve své honbě za sexuálním uspokojením byla neúprosná a její šikovné prsty – a rty – ho brzy vyburcovaly k dalšímu slastnému kolu „v seně“, kteroužto frázi pochytila od něj. To slovo se vlastně stalo jejich tajným označením sexu. Heslo „Seno?“ následované pokrčením jejími pěknými rameny znamenalo „Ted?“ – a někdy jí bylo zcela jedno, kde to tajné znamení pronášela. Dvakrát ho přinutila (v tom nejlepším slova smyslu) k okamžité akci. V jednom případě se ukázalo poněkud obtížné sehnat místo pro bleskový styk a Lee musel uspokojit její exhibicionistické choutky za lodním jeřábem v – podle jejich odhadu – prázdném přístavu.

Prázdný nebyl, a téměř při orgasmu je překvapil stárnoucí francouzský rybář, tlačící kolo, s prutem přes rameno, kterému při tom pohledu div nevypadly oči. Slečinka s hedvábnými kalhotkami u kotníků, vyhrnutými šaty a obnaženým kulatým pozadím, na něj divoce přirážel, a ona při každém pohybu stejně divoce vykřikla. Dívka ani na okamžik nezaváhala. Otočila se ke zkoprnělému Francouzi a vyštěkla, jako by byla děvkou v díle, která nechce být rušena (i když samozřejmě byla). Muž upustil prut a na svůj věk překvapivě rychle nasedl na kolo a uprchl. Marie-Claire ani nepřestala kopulovat. Jediné, co naznačovalo, že byla vyrušena, bylo naléhavé zavrtění úžasným zadkem a povel „Seno!“ Lee poslušně přidal...

Marie-Claire Jondralová i přesto zůstávala pro mladého důstojníka čímsi jako záhadou, kdykoli měl čas o té věci přemýšlet, což přirozeně díky její milé společnosti a sexuálním požadavkům během toho týdne příliš často nebyvalo. Podle jejích vlastních slov ji rodiče dali na starost strýci v Cherbourgu těsně před invazí. Měli pocit, že Paříž bude příliš nebezpečná, jakmile se Spojenci vylodí, nejen kvůli tomu, ale i kvůli francouzským komunistům (jasně se bála „rudých“, jak komunistické podzemí vždycky nazývala), kteří by se mohli pokusit převzít vládu „na rozkaz z Moskvy“. Ale když se

zeptal, kde její strýc bydlí a proč nebydlí u něj, ale v jednom z mála hotelů, které Američané nezničili nebo nezabrali, nikdy neměla uspokojivou odpověď.

Stejně tak neuměla vysvětlit, jak dokázala vyžít na černém trhu se svými bezcennými franky. Samozřejmě jí nosil americké konzervy, cigarety a podobné věci ze základny, které značně pomohly. Zároveň jí však snad nikdy nedošly průsvitné hedvábné punčochy, které měla tak ráda, a ani to nevypadalo, že pracuje. Ale vždycky měla peníze.

Jednou se jí na to přímo zeptal.

„Marie-Claire, jak to děláš? Kde bereš prachy na tohle všechno?“

Ukázal na přepychovou ložnici, kde dokonce tekla teplá i studená voda, tehdy velký luxus. V odpověď se rozpustila zasmála, povytáhla si volány lemovanou sukni, aby odhalila kyprý zadek zahalený jen v průsvitném hedvábí, a zachechtala se.

„Samozřejmě mám milence...“ A to bylo všechno.

Ale i když byl omámený tímto bílým děvčetem, se kterým spal a jež bylo inteligentní a krásné, naprosto bez předsudků o sexu i jeho barvě (a i když vypadal pěkně a byl chytrý, spal s několika takovými během studií na Harvardu na zdánlivě liberálním severu Spojených států), jeho výcvik v rozvědce se po prvních několika dnech vášnivého, vše spalujícího milování začal prosazovat. Proč si ze všech svobodných mladých, chytrých bílých poručíků, čekajících odeslání na smrt na frontu, kterých byl Cherbourg plný, vybrala právě jeho? Nebylo to proto, že je černý, v sexuálním slova smyslu – v tomto směru neměla erotické fantazie. Věděl to, protože se jí na to zeptal. Z čeho žila? Proč se, když teď byla Paříž osvobozená, nevrátila ke své rodině a vzrušení metropole a neprchla z tohoto ponurého, napůl rozbitého přístavu, jemuž vládli vojáci a smutný byznys války?

Bylo to snad kvůli přístavu a jeho roli hlavního zásobovacího centra Spojenců? Nikdy neodpověděla na vojenské otázky. Vše, co ji zajímalo, bylo, kde bydlí – v kasárnách posil – a kolik má volného času pro vzrušující, nádherné chvíle v „seně“. Náhodný pozorovatel by usoudil, že Marii-Claire válka naprosto nezajímá a nic pro ni neznamená. Potvrdil by, že je naprosto sobecká, věnující se pouze vlastnímu tělu a jeho potěšení.

Ale poručík Lee, jak si několikrát žalostně přiznal, nebyl náhodný pozorovatel. Byl agentem kontrarozvědky, který už získal zkušenost v terénu, což zahrnovalo zatčení dvou „spících“ německých agentů na americkém letišti v Etainu poblíž Verdunu a polapení aktivního agenta ve verdunské citadele z 18. století, který nyní spočíval dva metry pod zemí, zastřelený jako špion u téže zdi, kde maršál Petain nechal popraviti francouzské vzbouřence za staré války v roce 1917.

Proto nebyl úplně překvapený, když jednoho rána, kdy dívka ještě lehce chrácala na rozvrzané posteli, nahý přešel k váze, do níž v noci močil, zvedl ji a našel kousek papíru přilepený k jejímu dnu. Nejprve jej chtěl zmačkat a rychle se vrátit do postele, aby se při-tulil k teplému, vybízejícímu nahému tělu. Něco ho však zastavilo.

Tiše se vymočil do vázy, pak s ní a s papírkem přešel k oknu, otevřel je a v náporu studeného vzduchu se trochu otrásl, vyprázdnil vázu – ušetřilo to dlouhou cestu dolů vrzavou chodbou na WC – a prohlédl si útržek papíru v mdlém světle úplňku.

Venku v zatemněném přístavu bylo všude ticho až na rovnoměrný krok patrolujícího četníka a ze vzdálených doků se ozývající rachot sbíječky, jak ženisté pracovali ve dne v noci na opravě místa, které se Němcům před stažením podařilo zničit. Ve slabém světle mhouřil oči na papír. Nebylo toho moc, jen iniciály a hrubá, špatně vyvedená skica zvířete nebo něčeho takového, což stejně jako iniciály okamžitě poznal.

Byla to egyptská sfinga, a i když byla nakreslená jen černou tužkou a nikoli zlatá nebo žlutá jako originál, nebylo pochyb o tom, že to byl znak jeho vlastní jednotky, kontrarozvědky CIC.

Zíral na ten výtvar celou věčnost a přemýšlel, proč obkreslila znak z klopky jeho blůzy (protože to musela být práce Marie-Claire). Proč by se jeho milenka měla zabývat takovými věcmi? Vždycky to vypadalo, že ji armáda naprosto nezajímá. Proč tohle? Později si nedokázal vybavit, jak dlouho tam stál nahý, jeho černé tělo mělo v měsíčním světle nazelenalý odstín. Nakonec to vzdal, aniž hádanku vyřešil, a vrátil se do tepla postele k jejímu vnadnému tělu. Když se ráno probudil a dívka odešla pro čerstvé croissanty, na nichž trvala, jako by neexistoval přidělový systém na chleba – zpráva pod vázou zmizela.

Ne tak jeho podezření. Protože tehdy poznal, že s Marií-Claire není všechno jak se zdá. Začal ji sledovat...

I *Herr Doktor* sledoval situaci. Nákladňák opustili deset kilometrů před Cherbourgem a zapálili i s mrtvým bílým strážným a černým řidičem. Až vozidlo najdou, rozběhne se vyšetřování. Ale k tomu ještě dlouho nedorazí. Francouzi z něj nejdříve odmontují všechno použitelné, a to, co půjde prodat na černém trhu, než ohořelý vrak nahlásí místnímu četnictvu, které s předáním informace také počká pro případ, že by z neočekávaného amerického pokladu mohlo něco vytěžit.

Mezitím Pettinger propašoval půl tuctu Skorzenyho tvrdých chlapíků do velké věznice pro německé válečné zajatce, kde byli prohlédáni a vyslechnuti před další cestou přes moře do Southamptonu a rozesláni do zajateckých táborů po celé nepřátelské zemi.

Když se postaral o Skorzenyho muže – některé z jeho elitního přepadového komanda, umístěného v odlehlém zámku poblíž Berlína – soustředil se na druhý úkol, aktivaci spící sítě, kterou tu Skorzeny a abwehr zanechali, než se německá armáda stáhla z Francie.

„Spáči“ tvořili různorodou skupinu, zbytky zmatečné vřavy, kterou země prožila bezprostředně po údajném „osvobození“, jež – říkal si Pettinger cynicky – většina Francouzů nechtěla, nebo se o ně ani v nejmenším nezajímala. „Osvobození utlačovaných Evropanů“ (všech statečných odbojářů) byl termín, o němž si vždycky myslel, že jej židovští plutokraté v Hollywoodu vtlačovali do hlav naivních mladíků, kteří přistáli na plážích, aby bojovali a umírali. „Spáči“ pocházeli ze všech vrstev, národností a politického přesvědčení. Byli mezi nimi komunističtí agitátoři, kteří využívali všech způsobů, včetně kolaborace s nacisty, aby svrhli de Gaullovu provizorní vládu. Dále uprchlíci z Petainova Vichy – fašisté, kteří se stali nenápadnými a byli připraveni k čemukoli, aby si zachránili krk. Německy mluvící Alsasané, kteří se přidali k Velkoněmecké říši a stále nedokázali uvěřit, že bojují za ztracenou věc. Dobrodruzi, podvodníci, děvky, které příliš štědře zahrnovaly svou přízní německé okupanty, svobodné matky, jež zplodily německé levobočky a uprchly ze svých rodných vesnic a provinčních městeček a nyní musely vzít zavděk

německými penězi, aby uživily sebe a své děti. Když se Pettinger pokoušel oživit organizaci v Cherbourgu přímo před nosem Američanů, říkal si, že pracuje s kýmkoli od vznešených idealistů, kteří stále věřili starému nacistickému mýtu o „nové Evropě pod německým vedením“⁹) po proradné vrahy, kteří vám pro pár grošů vrazí nůž do zad. Ale stále si opakoval, jak to dělávají osamělí lidé, kteří často hovoří sami k sobě: „Žebráci si nemohou vybírat.“

A tento fakt ho znepokojoval, protože věděl, že ti, kteří zradili jednou, z jakéhokoli důvodu – změny politické loajality nebo jednoduše pro tvrdé peníze – udělají totéž znovu. Bude nezbytné mít někoho důležitého z druhé strany, dalšího zrádce samozřejmě, který ho v tom případě bude moci včas varovat. Když nyní sledoval Marii-Claire Jondralovou, líně krácející toho pěkného podzimního dne po nábřeží spolu se svým černým poručíkem od rozvědky – byli spolu hezký, i když poněkud zvláštní pár, vítr jí pleskal sukní po nádherných dlouhých nohou v hedvábných punčochách – malý *Herr Doktor*, za nímž by se nikdo neohlédl, si říkal, že pro tuto práci našel ideálního člověka...

KAPITOLA 7

„Víš, myslím že se mě snažíš úplně zkorumpovat,“ řekl poručík Lee a bylo to pouze napůl žertem, když si razili cestu hloučkem veselých a většinou opilých důstojníků pokoušejících se dostat do zapadlé putyky na nábřeží. „Kromě toho tu servírujou jenom údajný šampaňský, a víš co tyhle bublinky stojí... Nezapomínej, že jsem jen ubohej poručík nejnižší třídy s platem šedesát babek tejdně.“

„Proč se starat o peníze, *cherie*? Kde myslíš, že tihleti berou peníze?“ zasmála se bezstarostně. Ukázala na důstojníky usazené s chichotajícími se vzrušenými „hosteskami“ v zakouřené sklepní místnosti, kupující láhve šampaňského po deseti dolarech za kus, jako by se nemohli dost rychle zbavit tlustých paklíků umaštěných francouzských bankovek. „Neřvi tolik, proboha!“ sykl, když se několik hlav otočilo jejich směrem. „Nechceš přece, abych se dostal

---

⁹ *Nacistické Německo v roce 1942 zavedlo první „společný trh“ (alespoň na papíře).*

do problémů.“ Klidně mohl dodat „a zlynčovali mě“. Protože v celém lokále byl jediným černochem. Bílí důstojníci neměli rádi, když je černí sledovali při relaxaci – ani liberálové ze severu. To už zacházelo příliš daleko. V podniku takového druhu se chtěl držet při zdi. Opilí američtí důstojníci a dočasní gentlemani byli stejně nepředvídatelní, co se týče černých, jako vojíni.

Místo odpovědi zajela rukou dozadu a ve skrytu tlačence mu povzbudivě sevřela penis. Jako vždycky byla naprosto pobožující, vůbec se nestarala o společenská pravidla a podobné věci. Žila okamžikem a veškerým potěšením, jež přinášel. *Tak proč si proboha obkresluje tvoje insignie?* zaskřípal drsný hlas vzadu v jeho hlavě, ale ve všem tom hluku, opileckém smíchu, řevu nahrávky Glenna Millera znovu mířícího do Pennsylvánie neměl náladu na tuto otázku odpovídat.

Roztomilá štíhlá servírka s krátkými vlasy a v pánském obleku je usadila ke stolu za sloupem v zadní části místnosti, za což byl Lee rád (ačkoli Marie-Claire samozřejmě protestovala), a aniž si objednali, přinesla jim povinnou láhev šampaňského a tři skleničky, jednu patrně pro sebe. Vypadalo to jako podnik toho druhu, kde si ženy mohou dělat, co chtějí, pokud budou posléze k dispozici – a soudě podle ztrhaných pohledů v namalovaných a napudrovaných tvářích Francouzek všude kolem, měl Lee podezření, že většina jich byla „k dispozici“ bez přestání od doby, kdy Američané v létě dobyli Cherbourg.

Marie-Claire pod stolem znovu stiskla jeho penis a propletla své nohy s jeho, zatímco servírka bez dovolení rychle vypila sklenici šampaňského.

„Říkají, že je to hodně vzrušující. Oh, la lá... ženský, však víte.“ Tmavé oči jí zablýskaly.

Lee nevěděl. Ani se o to nestaral, protože ho už napůl vzrušila a doufal, že si nebude muset jít odskočit na „cour“. Ve stavu, v němž se nacházel, by převrhl stůl i se skleničkami.

Po chvíli zavířily bubny a zhasla světla. Malé pódium zalilo krvavě červené světlo reflektoru a show mohla začít. Ale Lee se nezajímal o pornografické představení, na něž ho sem Marie-Claire zatáhla, nýbrž pouze o ni. Protože její pohled nebyl upřený plný

očekávání na pódium, jako téměř u všech ostatních v této těsné zakouřené místnosti, ale na východ do dvora a k pisoárům.

Sledoval její pohled, protože cítil, že je to důležité. Od té příhody se skicou ji pozoroval jako možnou podezřelou a ne jako ženu, která s ním dělala věci v „seně“, jaké předtím s žádnou jinou ženou nepoznal. Mžoural v chabém světle a chvíli si nebyl jistý, zda ho zrak neklame. Stál tam drobný mužík, jako by ani nepřišel předním vchodem, ale proklouzl sem zadem jako malý kluk, jenž nechce v sobotu odpoledne platit v kině čtvrták za Andyho Hardyho nebo „Bucka Rogerse v 25. století“. Na chvíli zavřel oči a když je znovu otevřel, chlapík zmizel, jako by tam nikdy nebyl.

„Chtěl bys strčit ruku servírce mezi nohy?“ ptala se alkoholem ztěžklým jazykem. „Můžu ti to zařídit. Připraví tě to na později,“ a komicky zakoulela očima, jak to dělala vždycky při vyhlídce na bezuzdné sprostárny.

Než však mohl její nabídku zvážit, červené světlo se otočilo a odhalilo dvě ženy stojící naprosto nehnuté a nahé ve stínu vzadu na pódium. Publikum unisono vzdechlo, jako by bylo naprosto uchvácené překvapením.

Jedna z nahých žen byla starší. Tvář měla poznamenanou jakýmsi druhem aristokratického hýření. Usedla na židli s rovným opěradlem vzpřímená jako svíce; jako nějaká královna porna. Leemu bylo jasné, že tohle nedělá jenom pro peníze, vypadala, jako by si tuto práci opravdu užívala.

Druhá byla mladá, sotva kolem dvaceti. Štíhlé tělo měla pomalované nádhernou třpytivou bronzovou barvou a bradavky malých prsou jasně růžovou. I řídké ochlupení v klíně měla namalované, aby vypadalo plnější.

„Kráska a zvíře,“ zašeptala Marie-Claire.

Lee se zamračil, jako by se mu představení náhle přestalo líbit. Ale zbytek publika byl jako na trní, fascinován tím, co viděli a očividně uvažovali, jakým směrem se číslo bude ubírat.

Dlouho se nic nedělo. Po Leeho pravici si kaplan americké armády ještě důkladněji čistil cvikr, aby měl z představení co nejvíc, jakmile začne. Ostatní přihlížející seděli na kraji židlí, nemluvili ani nepili. Dokonce i děvky ztichly. Lee si hryzal spodní ret – náhle se tu

cítil velice nesvůj. Něco tu bylo špatně, zaboha však nedokázal říci co.

Ozvalo se měkké bubnování, připomínající tlukot lidského srdce. Mladá žena se pomalu a ladně natáhla. Rozvázala zlatou stuhu, která držela obarvené černé vlasy starší ženy sepnuté. Vlasy se jí v dlouhých vlnách rozpustily na úzká ramena. Ta si toho však jako by ani nevšimla. Stále nehnuté seděla a zírala do prázdna. Blondýna začala česat dlouhé vlasy kartáčem se slonovinovou rukojetí, dlouhými pomalými pohyby, zatímco zvuk jediného bubnu téměř neznatelně zesílil. V místnosti dál vládlo napjaté ticho.

Lee se opatrně rozhlédl kolem. Nic!

Starší z žen na malém pódiu se uvolnila a zaklonila se v židli. Požitkářsky nastavila plná, lehce povislá prsa. Nohy se jí rozevěřely jako by o vlastní vůli. Publikum při tom novém pohledu kolektivně vzdechlo. Marie-Claire vedle Leeho zaryla dlouhé nehty do jeho ruky. Trhl sebou bolestí a jen taktak, že nevykřikl. Cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. To neměl rád.

Mladší dívka zanechala česání. Starší žena hrubým hlasem přerušila těžké ticho.

„Namaluj mě!“ řekla anglicky, vypjatým hlasem, jako by jí vzrušením vyschlo v krku.

Dívka vzala z malého stolku vedle židle štětec. Namočila jej do kelímku s vodovou barvou. Žena se zachvěla očekáváním. Zatáhla břicho a vystrčila prsa. Brýlatý kaplan vedle Leeho zabědoval s naříkavým přízvukem Středozápadu: „Probůh, co chce dělat?“ Nikdo mu neodpověděl.

Dívka si hrála se štětcem snad celou věčnost. Žena sebou škubala stále víc. Lee viděl, jak jí po zkroucené zpustlé tváři začínají stékat kapičky potu. Opravdu si to užívala, ačkoli bůhví, jaká perverze za tím stála. Dívka se jí konečně dotkla štětcem s potměšilým úsměvem v mladistvé tváři. Žena hlasitě zasténala, jako by jí na nahé maso ukáplo něco žhavého.

„Není to vzrušující?“ polkla Marie-Claire.

Lee si v krvavě červeném světle pozorně prohlédl její obličej, jako by jej viděl poprvé v životě. To, co viděl, se mu nelíbilo. Její tvář vypadala staře, hrubě a ztrhaně jako obličej starší ženy na pódiu.

Náhle mu došlo, že si obě libují ve svých zvrácených choutkách. Cítil se zhnuseně, skoro až fyzicky špatně.

V neproniknutelné tmě za osvětlovačem stál *Herr Doktor*. Všiml si Leeho výrazu a okamžitě poznal, že celou věc prokoukl. Věděl, že i když je černý, jejich vytipovaný člověk je inteligentní, rychle myslící osobou. Proto si ho vybrali, když se dozvěděli o tom, co se stalo ve Verdunu.

Herr Doktor usoudil, že si nyní všechno srovnává v hlavě při pohledu na dekadentní a nechutné divadlo. Pozoroval Marii-Claire, která hltala každý perverzní okamžik svou zvrácenou, zdrogovanou myslí. Musel něco udělat, než dojde k výbuchu. Tomu negrovi nebude trvat dlouho, než si všechno spojí s ní. A ona bude mluvit. Čtyřicet hodin jí nedopřát drogu, a bude zpívat jako „zasranej kanárek“. Co má udělat – nejlíp *hned*?

Starší žena na pódiu cenila zuby jako divoké zvíře. Nozdry měla rozšířené. Tekl z ní pot. Hudba hrála stále hlasitěji. Publikum, unášené celkovou atmosférou, začalo bouřit a hýkat jako zvířata. Kaplan stál na židli s kolárkem nakřivo a zamlženými brýlemi, slintal a se zkroucenou tváří křičel: „Vojed’ ji, *baby*... Dělej... jed’!“

Daleko odtud v přístavu vybuchla další z časovaných náloží, položených Němci asi před měsícem, než prchli z Cherbourgu. Malá putyka se otřásla. Nikdo si toho nevšiml. Všichni byli uchvácení horečnou scénou na pódiu, jak mladší žena malovala té starší břicho a dostávala se stále blíže k roztaženým nohám, plácala červenou barvu s divokou vervou – a bláznivě se přitom smála –, až jí stékala jako krvavý proud do chlupatého rozkroku.

Oběť, protože právě tou byla, říkal si navztekaně Lee, se naprosto přestala ovládat. Vlasy měla rozčuchané, jak divoce házela hlavou. Vydávala drsné chraptivé zvuky. Oči se jí vypouklily jako šílené. Dlouhé hubené prsty, namočené do červené barvy, se jí stáhly do tvaru drápů. Užívala si to, a dívka měla stále perverzní, zlomyslný úsměv ve tváři. To nebylo pouhé divadlo pro potěšení bandy primitivních vojáků s nedostatkem sexu, kteří za ně zaplatili, bylo to opravdové mučení, jež jí přinášelo potěšení.

Lee těžce polkl. Zavrtěl hlavou jako člověk, snažící se probudit z hrozivé noční můry. Co tu ksakru dělá? Přišel do Evropy bojovat za

svou zemi proti fašismu, a jednoho dne možná nepřímo za svou rasu. Koneckonců černí Američané tu mohou jen dokázat, že jsou opravdovými, stoprocentními Američany, pokud podstoupí stejná utrpení, stejná rizika a přinesou stejnou nejvyšší oběť za věc svobody jako jejich bílí spoluobčané. Na to se nyní soustředil.

„Krucinál,“ klel v duchu znechucený sám sebou, „co je tohle za sračky!“

Ohlušený bouřlivým rachotem na scéně, malý *Herr Doktor* ve tmě rychle našrouboval na hlaveň pistole velký tlumič. Toho negra musí zabít – a k tomu nebylo lepší místo, než tahle špeluňka. Než se ti američtí pitomci rozhoupají k pořádnému vyšetřování, Trojský kůň už poběží, a to, co zjistí, nebude nikoho zajímat – pokud vůbec něco zjistí...

Starší žena pomalu zaklonila hlavu a hystericky se rozesmála. Znělo to skoro jako vytí vlka za úplňku. V přístavu došlo k dalšímu výbuchu. Zpocený brunátní muži byli na nohou a hulákali na ženy na pódiu. I děvky sborem kdákaly. Marii-Claire div nevypadly zdrogované oči z důlků. Lee vedle ní odsunul židli a vyskočil na nohy. Měl toho dost. Držel se za krk, jako by se dusil. Musí se dostat ven na čerstvý, chladný noční vzduch, pryč z téhle smrduté perverzní díry, z níž číselá dekadence a zkaženost!

Marie-Claire si patrně po dlouhé době uvědomila jeho přítomnost.

„Co... co?“ koktala.

Poprvé na ni promluvil plynně francouzsky. „*Tu con! Ne dit...*“

Nadávka mu zmrzla na rtech.

Tiché prasknutí. Tvář Marie-Claire ztuhla překvapením a absolutní hrůzou. Hudba na pódiu ztichla. Starší žena padla té mladší do náručí a vzlykala. Hluk okamžitě ustal. Lee zíral s otevřenou pusou na tmavě červenou díрку, která se jí objevila v levé dolní části hrudníku, jako by nedokázal pochopit, co se děje. Lehce a jen jednou zaúpěla. Pak padla obličejem na stůl, přičemž rozbila všechny skleničky, a v téže chvíli *Herr Doktor* znovu vystřelil a Leeho to odhodilo dozadu, jako by ho právě udeřila obrovská pěst.

KNIHA DRUHÁ

ŠLAPEJ, NEBO CHCÍPNI

KAPITOLA 1

Listopadová noc byla křišťálově průzračná a chladná – velmi chladná. A právě proto si ji scharführer Heidreich vybral pro smělou výpravu za plot s průzkumnou skupinkou. Znal Američany, bojoval proti nim v Itálii i ve Francii. Neradi zůstávali v noci venku a rozhodně neměli rádi noční chlad. Hledali úkryt a parní topení, bez něhož ani ti nejdrsnější mladí muži podle všeho nedokázali žít.

Nyní, pod ledově chladnou stříbřitou oblohou, obsypanou vzdálenými lhostejnými hvězdami, se malá německá skupinka následovaná „pohřebním průvodem“, jak Heidreich cynicky nazýval nosiče balíku, opatrně plížila pozicemi 11. americké obrněné divize. Všude stály tanky Sherman a bílá průzkumná vozidla překrytá plachtami, které se už třpytily jinovatkou, ale jak poddůstojník SS potěšené poznamenal, nikde ani stopy po amerických hlídkách.

To bylo dobré. Do americké vojenské nemocnice, která byla cílem dnešního průzkumu, byla dlouhá cesta. Už zkontrolovali základnu tanků, arzenál a samozřejmě autopark, kde byly stovky vozidel, jež tihle bohatí Amíci potřebovali pro přesun takzvaných pěších jednotek. Jak to Heidreich viděl, americká pěchota neudělala krok pěšky. Jednoho dne budou mít místo nohou kola. Usmál se tomu nápadu. Pak se jeho úsměv vytratil, jak se soustředil na úkol, který je čekal.

Nemocnice, potýkající se s každodenními zraněními nějakých 15 000 mužů ve výcviku, samozřejmě fungovala jinak než vojenská jednotka. Jedenáctá obrněná, říkal si Heidreich, si hrála na válku. Nemocnice na druhou stranu pracovala normálně. V důsledku toho mohli očekávat, že noční služba v táboře Waller bude stejně ve střehu jako Angličané v táboře 23 v Devizes, odkud právě dočasně „utekli“. Heidreich se zašklebil. Ale i když personál nemocnice bude

v plné práci, v případě poplachu nebudou schopní ohlídat svá vozidla jako regulérní bojové jednotky 11. obrněné divize. Právě proto prováděli svůj průzkum této ledové listopadové noci, kdy by se raději váleli na kavalcích v teple tábora 23 – alespoň někteří.

Protože až se Trojský kůň opravdu rozjede, budou pro vykonání svého úkolu potřebovat „kola“ stejně jako tihle líní američtí pěšáci, kteří si i na hajzlík raději zajedou.

Bylo už určitě po půlnoci. Na jihu, kde ležel Southampton a pobřeží, pročesávaly pátrací reflektory svými stříbrnými prsty mraky a hledaly nepřátelské letce. Ale u země byla viditelnost až příliš dokonalá. Junkersy 88 a Focke-Wulfy 190 se této noci držely daleko od britského pobřeží. Pro nepřátelské noční stíhače by byly snadnou kořistí. Všude bylo ticho. Hospody už měly skoro dvě hodiny zavřeno a i bohatí američtí vojáci s kapsami plnými čerstvě vyražených britských liber věděli, že ani za tyhle peníze si nekoupí pití, jakmile v noci dojdou zásoby. I oni se už dávno vrátili do kasáren a táborů.

To byla věc, která Heidreicha těšila, když v duchovném světle spatřil tyčící se obrys americké nemocnice. I ta byla dobře zatemněná. Ale štěrbinami v oknech a dveřích tu a tam pronikaly tenké paprsky světla a tlumené hučení generátorů naznačovalo, že nemocnice v noci žije. Ted' musejí být opatrní. Heidreich se zastavil a zašeptal Ziemannovi, svému zástupci ze 17. divize pancéřových granátníků, který samozřejmě patřil k „Černým“ a k SS jako on sám: „Pošli to dál, Otto! Řekni – ehm – pohřební skupině, aby drahého zesnulého pochovali tady.“ Zle se zachechtal. Ziemann se přidal.

„*Wird's gemacht, Oberschar!*“

Heidreich čekal, až rozkaz doputuje dozadu k „pohřební skupině“ a ta mu dá znamení, že rozuměli.

„Ziemanne, víš co máš dělat?“ ujistil se pak napjatým hlasem.

„*Jawohl.*“

„Spočítat vozidla a zkontrolovat, jestli mají plný nádrže.“

Ziemann přikývl, že rozumí. Procházeli plán častokrát, ale Heidreich byl puntičkář – a běda tomu, kdo ho rozčilil.

„Já se postarám o špinavou práci. *Los!*“

Ziemann neváhal. „*Mir nach*,“ zavelel. Pak spolu s muži, které měl přidělené, zmizel mezi holými stromy, a Heidreich se připravoval vykonat svou část dnešního průzkumu.

Když pootevřel dveře do malé nemocniční márnice, do tváře ho udeřil horký vzduch. Ostatním se výběr vstupního bodu nelíbil, ale uklidnil je špetkou svého obvyklého černého humoru. „Tuhoši nekoušou, chlapi – a rozhodně neřvou.“ V tom měl pravdu. Když prošli přetopenou chodbou zpátky do chladu dlouhé místnosti s mrtvými těly, důsledky nehod při výcviku, sebevražd, ztrát, které každá armádní jednotka utrpí i mimo bojové linie, zachvěli se. A až na Heidreicha to nebylo jen zimou. Jeho plodná mazaná mysl už pracovala na plánu obrany celého prostoru autoparku nemocnice, zatímco se ostatní budou zmocňovat životně důležitých vozidel. Tohle místo plné mrtvých, tiše odpočívajících pod prostěradly, bude pro umístění obranné čety stejně dobré jako kterékoli jiné. Kulomet umístěný u zadních dveří, nejbližší k únikové cestě do autoparku a pálící do chodby, kterou právě procházeli jako duchové povstali z hrobů, dokáže zadržet celou rotu Amíků, obzvlášť zelenáčů od 11. obrněné.

Další dveře. Přitiskl na ně ucho, zatímco ostatní napjatě čekali a sotva se odvažovali dýchat. Na druhé straně bylo živo. Slyšel tlumené hlasy a měkké skřípání vozíků s gumovými koly. Snažil se vybavit si mapu tohoto místa, kterou viděl v kanceláři jednohoho majora, když byl naposledy předvolán k výslechu, a přemýšlel, jestli tato chodba vede k operačnímu sálu. Mohla by, protože – jak si pamatoval ze svého vlastního pobytu u „opravářů kostí“ v Heidelbergu, když to zchytal v Rusku – to místo bude ve dne v noci v nepřetržitém provozu.

Otočil se a pokynul ostatním.

Věděli, co mají dělat. Vytáhli nože a pokoutně vyrobené obušky, staré vlněné ponožky napěchované mokřým pískem. V případě potřeby je bylo možné rychle vyprázdnit a zbraň se opět stala neškodnou starou ponožkou. Kývl ještě jednou. Čas mluvení skončil. Všechny rozkazy budou od této chvíle vydávány jen gesty a mimikou. Jeden zůstal vzadu a hlídal dveře k „tuhošům“, a ostatní

čtyři neslyšně vešli do jasně osvětlené chodby. Automaticky se tiskli ke stěnám a cítili se náhle nazí.

Po špičkách přešli doleva a všímali si navigačních značek pro pozdější použití, v duchu si skládali plán místa pro obranné účely, až přijde čas útoku – a to už nebude dlouho trvat, jak věděli z „Rádia Lons“.

Ozvalo se vrzání otevíraných dveří na rezavých pantech. Ztuhli a instinktivně se přitiskli ke zdi, jako by jim mohla pomoci se zneviditelnit.

„Nezapomeň dneska večer na tancování s důstojníky, Mabel!“ zaslechli ženský hlas. „Pokusím se na to sehnat nějaký civil. Z uniformy je mi už špatně.“

„U všech rohatejch,“ nadával Heidreich v duchu, „zasraná americká sestra!“ Zuřivě přemýšlel. Tento krát nevěděl, co dělat. S chlapem by to bylo jiné, ale ženská – co má dělat s ženskou?

Když kroky zamířily směrem k nim, zaslechl za sebou naléhavý šepot svých mužů. „Zmizíme, scharführere?“

I když si tuto otázku kladl i sám, bylo už pozdě. Zpoza rohu se vynořila statná žena v bílém a s brýlemi, a okamžitě spatřila muže tisknouce se ke zdi. Vůbec neměli kam se ukrýt. U bílé zdi pod silnými nemocničními světly byli lapeni jako mouchy přišpendlené na lepenku v bytě sběratele.

Armádní sestra – hodností kapitán, což Heidreich poznal podle dvou stříbrných prýmků na límci – se ani trochu nezalekla konfrontace s půltuctem očividných německých zajatců uprostřed noci. Oplývala samolibou sebejistotou a arogancí veškerého vojenského ošetřujícího personálu, který věřil, že je vždy pánem situace, jakkoli podivné. Pokud vůbec něco, byla rozzlobená, jako by přistihla pacienta, který neuposlechl jejích rozkazů a bez dovolení vstal z postele. Dopáleně na ně hleděla přes brýle.

„Co je to tady, he?“

Heidreich rychle zareagoval. Znal tyhle americké ženy, s několika se setkal, když byl poprvé v zajetí jako pacient americké nemocnice v Normandii. Vojáci tvrdili, že všechny jsou lesbičky, čemuž nevěřil. Sexuálně byly v pořádku, byly to jen typické představitelky žen, jež rády vládly mužům. Pokud je poslouchali,

mohli být odměněni pětiminutovou souloží v neděli odpoledne. Takže se zachoval, jak se domníval, že by ta ohyzdná obrýlená ježibaba mohla očekávat.

„Údržbářská četa, majore,“ řekl pokorným, trochu bojácným hlasem svou nejlepší angličtinou.

„Údržbářská četa?“ opakovala zmateně. „V tuhle hodinu?“

To Heidreicha potěšilo, přestože se právě rozhodl, že ta žena musí zemřít – nebylo jiné cesty. Dříve nebo později, pokud by se jí zeptali, by je prozradila, a pak by začalo pravé peklo.

„Ano, majore,“ zdůraznil novou hodnotu, do níž ji právě povýšil, „jeden z kotlů se porouchal. Poslali nás sem, abychom ho opravili. Jenže...“ pokrčil rameny a váhavě, ale půvabně se usmál, „... jsme se ztratili.“

Sestra se uklidnila. „Ale nesmíte budit pacienty ani vyrušovat! Nový VG od jedenácté k nám má zítra přijít na inspekci.“

Heidreich nevěděl, co je to „VG“, ale na tom nesešlo. Podařilo se mu ji uchlácholit. Jediné, co potřeboval, bylo dostat se k ní blíž, aby mohl udeřit.

„Ne, to určitě nebudeme, majore,“ řekl. „Ale možná byste nám mohla ukázat, kde je kotelna.“ Mnul si velké dlaně jako podlézavý úředník, pomyslel si s nechutí.

„Tedy, právě mi skončila služba,“ začala nevrle, ale pak změnila názor. „No dobře. Půjdu s vámi. Mám to po cestě.“

„Díky... díky,“ opakoval poníženě, protože věděl, že se to té ošklivé Američance s brýlemi a plochýma nohama v bílých botách s gumovou podrážkou líbí.

„Už mě nezdržujte!“ odsekla prudce. „Vemte si svou partu a pojďte za mnou. A až půjdeme lůžkovou částí, nedělejte hluk. Je to jasné?“

„Ano, majore.“

Poníženě a s ohnutými rameny, jak se od nepřátelských zajatců v přítomnosti nadřízené osoby očekávalo, šli dolů chodbou, zatímco sestra na ně přísně hleděla a netrpělivě podupávala pravou nohou o nablýskanou podlahu.

„Takže,“ řekla stejně stroze jako předtím, „tudy, a hněte sebou!“

Heidreich se podíval na muže za sebou a kývl. Jeho protějšek náhle vypadal vystrašeně, ale také kývl. Vyrázili a Heidreich těkal očima ze strany na stranu jak hledal vhodné místo na to, co nyní musel udělat, přestože s tím při přípravě dnešní průzkumné mise nepočítal.

Jejich kroky se rozléhaly prázdnou chodbou. Za dveřmi pokojů po obou stranách byl slyšet pohyb, ale všude byl klid a celá lůžková část byla osvětlená tlumenými světly. Sestra, která měla službu, seděla u stolu uprostřed a v kuželu jasnějšího světla vrhaného stolní lampou vyplňovala papíry. Nikde nezaznamenal přítomnost mužských zřízenců nebo lékařů, což by podle jeho názoru dělalo situaci složitější. Jako obvykle v noci obstarávaly většinu chodu nemocnice sestry. Musí být rychlý a tichý, navíc věděl, že už nemá moc času. Pokud téhle ženě končí služba, budou tu další.

„Tady!“ Zastavila se tak rychle, že skoro narazil do jejího velkého zadku. „Doprava. To je vchod do kotelny.“ Ani se nenamáhala otočit a podívat se na něj. Byl jenom německým válečným zajatcem, ztratil svou sílu, svou schopnost děsit. V jejích očích ztratil i své mužství. To bylo něco, co ho náhle velice rozčililo. „Rozumíte?“ zvýšila hlas, když neodpovídal. Stále se však neotočila. To byla osudná chyba. Ale aspoň jí vyslouží Purpurové srdce.

„Ano,“ procedil skrz zatáté zuby a v jeho hlasu zaznělo cosi, co ji přimělo se otočit. Příliš pozdě. Jeho velké ruce jí sevřely krk. Výkřik jí odezněl v hrdle. Rychle zvedl koleno a vrazil jí ho doprostřed zad. Přitáhl ji k sobě. Ucítil její přehnaně čistou vůni. Mýdlo, které používala, vymazalo veškerý ženský odér, který muže sexuálně přitahoval. Z toho byl ještě šílenější.

Zatínal zuby a tlačil ze všech sil. Jeho velké tlapy se jí bořily do krku. Uvnitř bublaly podivné zdušené zvuky. Mrskala se ze strany na stranu a snažila se uvolnit vražedné sevření, nehty mu rozdrásala ruce až do krve. Ale přesto nepovolil.

Těžce oddechoval, jako by běžel vytrvalostní závod. Ostatní se jen dívali s očima rozšířenýma šokem a strachem. Ale nemohli nic dělat, musel ji zabít sám.

A Heidreich to věděl. Krutě zarýval koleno do jejích zad, slyšel, jak jí šňůrky na korzetu praskají, sevřel ruce ještě pevněji a po zrudlé tváři mu proudil pot, až skoro neviděl.

Učinila poslední pokus se osvobodit. Marně. Držel ji ze všech sil. Oči se jí vyvalily z důlků. Ústa měla dokořán otevřená a jazyk jí visel ven jako kus mokrého červeného hadru. Začala se jí podlamovat kolena. Pořád ji držel.

„Chcípni... chcípni, ty zasraná děvko!“ drmolil se slzami v očích. „Chcípni už, kurva!“

Chodbou se rozlehly kroky. Za chvíli je objeví. Ostatní se rozhlíželi na obě strany. Za okamžik se rozprchnou, to Heidreich věděl. Musí ji dorazit. Hned.

S potem řinoucím se mu po obličeji v horkých třpytivých kapkách naposledy zabral. Chvěl se a naříkal jako člověk na samém konci svých sil. Koleno měl zabořené v jejím kříži. Zavrčel. Byl to divoký zvířecí zvuk. Zatáhl rukama a současně zatlačil kolenem.

Ozvalo se hlasité křupnutí, jako když v horkém létě praskne pod nohou suchá větvička. Žena okamžitě ochabla. Heidreich vypadal zmateně. Jako by nechápal, co se stalo. Zdálo se to jako věčnost, kdy tam ti dva zůstali zaklínění do sebe jako nerozluční milenci.

„Scharführere,“ sykl jeden z jeho party. „Někdo jde. Rychle!“

Heidreich si okamžitě uvědomil hrozící nebezpečí. S náhlým odporem nechal tělo vyklouznout ze sevření. Sesulo se na podlahu s roztaženými nohama, takže velká sestra tam ležela v obscénně vyzývavé pozici.

Ale Němci neměli na takové věci čas. Kroky se ozývaly stále blíž. Všechno bylo zapomenuto, dokonce i důvod průzkumu, který skončil vraždou, odhodili veškerou opatrnost a prchali, aby se dostali do tábora 23 před nevyhnutelným nástupem a začátkem vyšetřování.

KAPITOLA 2

„Der Katzenjammer Kid“ nebo „Tlustej kocour“, tak mu říkali vojáci nově dorazivší 11. obrněné divize podle jeho aktuální denní nálady. Je třeba přiznat, že plukovník Karl-Gustavus Katz, tlustý a nabubřelý, vyšší člen štábu divize, měnil nálady stejně často jako objemné hedvábné, na míru šité trenýrky. Někdy byl přívětivý a

relativně v pohodě, jindy nešťastný a zachmuřilý, nebo řval na kteréhokoli podřízeného, jenž udělal sebemenší drobnost špatně. Na divizním velitelství byl Katz – dávno ne mladý, brýlatý a tlustý, jenž za čtvrtstoletí v americké armádě neslyšel na někoho vypálit kulku – důstojníkem současně obávaným a velice neoblíbeným. Byl tudíž tím, z něhož si pobočníci a jiní neuctiví mladší vojáci dělali legraci (za jeho zády, samozřejmě), kdykoli to bylo bezpečné, což bylo celkem často. Protože plukovník Karl-Gustavus Katz byl tak nafoukaný, sebestředný a přesvědčený o vlastní důležitosti, že ho ani nenapadlo, že by se mu někdo mohl posmívat.

Toho chladného, mlhavého listopadového rána po vraždě kapitána McKendrickové z armádní ošetrovatelské služby byl do Katzovy kanceláře u 11. obrněné divize narychlo uveden major Clapton, a ani na něj neudělal tlustý štábní důstojník prázdný dojem. Major viděl spoustu takových typů v britské armádě během „posledního představení“, jak stále nazýval 1. světovou válku. Od roku 1942, kdy Yankeeové „vtrhli“ do této části Anglie, jich však viděl daleko víc v americké armádě, a o to méně je měl rád.

Vůbec ne proto, že to byli Američané. Pouze proto, že byli k ničemu a věděli to, přecházeli fakt, že byli příliš staří, tlustí a naprosto nepřipravení na totální válku, kterou dokázali popsat pouze jako „sračky“. Většina z nich nebyla v akci ani za minulé války a během čtvrtstoletí mírové služby v oněch odlehlých amerických „pevnostech“ se soustředili na udržování pořádků, které se jim líbily v roce 1918 jako pětadvacetiletým majorům a plukovníkům. To byl motor jejich existence. Nic se nenaučili, i když byli neustále vysíláni do „škol“ po americkém způsobu, a jediné, co je zajímalo, bylo „udržet si čistý nos“, jak tomu sami často říkali.

Nyní měli za sebou pár let ve Spojeném království a stali se ještě důležitějšími, uniformy si nechávali šít v Savile Row a boty ručně v Bond Street. Každý z nich trval na vlastním voze, většinou nehorázně velkém packardu nebo cadillacu, když ještě před třemi nebo čtyřmi lety měl pouze náčelník štábu americké armády nárok na služební automobil. A během těch let začali Angličany považovat za jakýsi lepší druh okupovaného národa – „domorodce“ jako Indiány

uklizené do rezervací, vděčné za jakoukoli podporu, kterou se jim uráčili poskytnout.

S Claptonem to cloumalo, kdykoli s tímto typem lidí přišel do kontaktu, ale ve svém nebojovém zařazení musel obvykle pracovat právě s nimi. Teď to bolelo o to víc, že Katze ani nenapadlo podat mu ruku a představit se.

„Tedy, majore,“ funěl, „co mi o té zlé věci můžete říct? Obyvatelé vašeho tábora jsou asi nejpravděpodobnějšími pachateli.“ Střelil po jednohohém majorovi pohledem, který považoval za ostrý, a námahou se mu klepaly brady.

Clapton si dal na čas. Odložil čepici a hůl na roh

Katzova stolu a pak provedl totéž s plynovou maskou, ignoruje jeho pohled.

Katz netrpělivě čekal a Clapton ho nechal čekat a vychutnával si vzteklý výraz v tváři tlustého Američana. Líbilo se mu takové povýšení, jako byl Katz, popichovat.

Ale když byl připraven, Katz okamžitě vyrazil do útoku, jako by byl Clapton odpovědný za události předešlé noci.

„Jak to vysvětlíte, majore?“ vrčel. „Jeden z vašich německých zajatců nalezen mrtvý v prostoru 11. divize, a teď tahle ubohá, brutálně uškrcená sestra – podle všeho taky sexuálně zneužitá, což pitva pravděpodobně později potvrdí. Nejspíš další z vašich uprchlíků.“ Zarazil se, aby se nadechl a hrud' se mu divoce vzpínala.

Clapton na Američana hleděl chladně. Nespěchal. Nechtěl se nechat tím tlustým hovadem v přepychové uniformě rozhodit a pronést nějakou našťvanou, peprnou poznámku.

„Jistě chápete, plukovníku, že tábor 23 naprosto nespadá do vaší jurisdikce. Tohle je pouze britská záležitost, i když se samozřejmě dotýká amerického pomocného personálu. Samozřejmě se budeme snažit vyjít našim americkým spojencům vstříc.

„*Vyjít vstříc... americkým spojencům!*“ vybuchl Katz. „Co si krucinál myslíte, že se děje? Skopčáci ve vašem opatrování zabíjejí naše lidi. Nemůžete strkat hlavy...“

Clapton pozvedl svou velkou ruku jako pomalý těžkopádný policajt, zastavující svou autoritou dopravu na rušné ulici.

„Plukovníku, rád bych vám sdělil, že se GOC Jižní velitelství spojilo s velitelem vaší divize a dnes brzy ráno bylo dosaženo dohody, že tohle je záležitost britských úřadů, i když samozřejmě uvítáme jakoukoli pomoc, kterou byste nám vy a vaši důstojníci mohli poskytnout.“

Katz se jakoby scvrkl nebo spíš splaskl jako balon, který právě dostal dávku od nalétávajícího nepřátelského stíhače. Pak mu dal Clapton tónem, jež považoval za velmi mírný, standardní lekci, než přešel k vlastní vraždě.

„Víte, když to vezmeme po pořádku, provádíme odhad politického smýšlení každého německého zajatce, který k nám do tábora přijde...“

Katz poslouchal, patrně stále ochromený zvěstí, že u tohoto případu má být Claptonovým podřízeným, přestože má vyšší hodnost. Od chvíle, kdy mu minulý měsíc Ike řekl, že je pro bojový útvar příliš starý a zůstane tedy u štábu, se necítil tak bídě.

„Takže máme tři kategorie zajatců, plukovníku. Máme těžké případy, zlé hochy z SS, ponorkového loďstva a výsadkářů. To jsou Černí. Zjistili jsme, že je nebezpečné držet je v samostatných táborech. Prostě to místo ovládnou. Takže je smícháme se zbytkem. Ale i to je svým způsobem nebezpečné. I když jsou v menšině, jsou to opravdoví zapálení nacisté, vládnou značnou silou nad ostatními pomocí výhrůžek jim samým a jejich milým v Německu – bitím, samozvanými soudy a tak podobně.“

Venku zastavil džíp a došlo k nějaké scéně, jako by velký poddůstojník štábního autoparku měl námitky proti tomu, aby tam džíp parkoval. Katz vyhlédl ven, ale nevložil se do toho. Možná byl momentálně ochablý, jak ho Clapton usadil. Normálně by se v takovém případě brunátný vyřítíl ven.

„Pak je tu velká většina německých zajatců,“ pokračoval Clapton. „Těm říkáme Šediví. To jsou ovce. Nejsou to náckové a nejsou to ani demokrati v našem smyslu. Jen dělají to, co jim ti u moci řeknou. Nakonec je nejslabší menšina, Bílí. Myslím, že to označení vysvětluje vše – co říkáte, plukovníku?“

Katz neodpověděl. Jen zasmušile hleděl na dění venku, se zmateným výrazem, jako by nechápal, co se děje.

„Bílí jsou naše problémové děti, plukovníku, protože to jsou ti, kteří se staví proti většině – Šedivým ponoukaným zlými hochy Černými.“

Katzovi se konečně vrátil hlas, třebaže musel vynaložit obrovskou sílu vůle.

„Ale co má tohle všechno co dělat s naší vraždou, majore?“

„Tohle, plukovníku! Tady v Devizes i v jiných táborech po celé Británii se cosi děje. To vám vysvětlím později. Tohle je druhý Bílý, zabítý v táboře 23. Proč?“ Clapton si sám odpověděl. „Protože toho věděli příliš, a Černí se jich z vlastních důvodů chtěli zbavit.“

„Ale co má ta sestra společného s vašimi Černými, Bílými a celou tou barevnou paletou, majore?“

V hlase plukovníka Katze bylo slyšet zlost a pohrdání tím nesmyslně mektajícím Anglánem, jak se mu vrátil pocit nadřazenosti nad Brity. Panebože, pomyslel si, jsou dobří leda tak na přehlídky a čajové dýchánky.

Clapton se zamračil. To byla otázka, kterou si od tří hodin ráno, kdy ho Hawkins nevybíravě probudil, položil několikrát.

„Abych řekl pravdu, nevím,“ přiznal. „Vím jen, že se děje cosi podivného, a Černí jsou den ode dne drzejší. Jen za poslední týden bylo po celém Spojeném království, od Bridge Endu ve Walesu po Ayrshire na severu, na padesát útěků Černých.“ Významně se odmlčel a pak dodal tak tiše, až se Katz musel natáhnout, aby ho slyšel. „A víte, co je na všech těch padesáti útěcích nejpodivnější?“

„Co?“

„Všichni se dobrovolně vrátili zpátky.“

„Vrátili zpátky?“ vydechl Katz naprosto bezradně.

„Ano. Byli hlášeni jako zmizelí a byl vyhlášen obvyklý poplach – policie, místní vojenské jednotky, domobrana, skauti a podobně. Ale nebylo to třeba. Všichni se vrátili a vzdali se. Pár vtipálků z Bridge Endu dokonce zaklepalo na dveře strážnice a formálně požádalo o přijetí zpět do tábora. Taková drzost!“

„Ženský?“ nadhodil Katz, stejně zmatený jako Clapton.

„Mysleli jsme si to, plukovníku. Ale Černí nemají povoleno opouštět tábor v pracovních četách. Nemají příležitost setkávat se s ženami. Takže tato možnost padá. Naprosto.“

Nechal plukovníka přemýšlet. Kromě toho už byl myšlenkami jinde. Tohle byla opravdu jen zdvořilostní návštěva pro uspokojení Jižního velitelství. Neviděl způsob, jak by Katz a ostatní velká zvířata od 11. obrněné divize mohli pomoci vyřešit jeho problém. Brzy se přeplaví přes Kanál a zamíří na frontu, kde se budou snažit nenechat si ustřelit hlavu. Dá tomu tlustŏchovi ještě pár minut a pak se znovu vrhne na problém s těmi zatracenými Černými, kteří zmizeli, a když si už člověk myslel, že se nadobro vypařili, objevili se zpátky a jako ve starém vtipu o vězních škemrají, aby je vzali zpět do bezpečí, tepla a klidu basy.

„Jak to vidíme, plukovníku,“ pokusil se to Katzovi shrnout, aby mohl napsat na velitelství SHAEF a pokročil se svým hlavním úkolem připravit jedenáctou na pouštění žilou na frontě, „Černí něco chystají. Co, to přesně nevíme. Vyrazí ven něco prozkoumat a když jsou spokojení, znovu se nám sami vzdají. Co obhlížejí,“ pokrčil výmluvně rameny, „ví jen Bůh.“

„Ať je to jak chce,“ opáčil Katz, „mě zajímá ta sestra. Co uděláme s ní, majore?“

Ale než mohl major Clapton na tuhle obzvlášť nepříjemnou otázku odpovědět, někdo naléhavě zaklepal na dveře plukovníkovy kanceláře.

„Dále!“ zvolal Katz rozmáchle.

Dveře se otevřely. Vstoupil seržant ve službě s pusou dokořán šokem a konsternovaným výrazem v prkenné tváři. Za ním se postavil do pozoru štíhlý mladý muž s ovázanou rukou, štosem papírů pod druhou a pytle u nohou.

„Ano?“ začal Katz. Až pak si všiml důvodu seržantova šokovaného výrazu.

„Pane,“ koktal, „poručík Lee se hlásí do služby.“

Jeho slova odezněla do prázdna, nic dalšího neřekl. V celé jeho dlouhé kariéře v armádě Spojených států amerických nic podobného neviděl – negr hlásící se k bílé jednotce! Kam to, probůh, armáda kráčí?

Stejná zneklidňující otázka pravděpodobně napadla i plukovníka Katze. Major Clapton pozoroval nečekanou scénu se směsí pobavené přezíravosti a rozpaků, přičemž si povšiml, jak spořádaně a

inteligentně (na rozdíl od obou bělochů) mladý černý důstojník působí.

„Do služby – *tady k jedenácté?*“ koktal Katz.

Seržant němě přikývl, neschopný slova, jak byl v šoku.

Katz zabořil hlavu do sádelnatých dlaní jako zlomený člověk.

„Ach, můj Bože,“ naříkal. „Ach, můj Bože...“

KAPITOLA 3

„Němčouři mi celou dobu posílají polibky,“ vyprávěl Lee, když srkal z šálku čaj, důkladně vylepšený britským armádním rumem. „Proč? Myslí, že jsem něco jako buzerant?“

Clapton se na mladého Američana zazubil. Hřáli se u bachratých kamen v kanceláři rozvědky, i se seržantem Hawkinsem, vychutnávajícím ilegální rum, zatímco venku skučela vichřice a okno zuřivě bičovalo přívaly sněhu.

„Ne. Za vašimi zády vám říkají *Negerkuss*.“

„Polibek negra,“ překládal Lee. Stejně jako francouzsky, i německy mluvil plyně, i když ne tak hovorově, jak by potřeboval, říkal si Clapton.

Hawkins, jemuž byly intelektuální záležitosti lhostejné a nechával je důstojníkům a gentlemanům, bořil svůj červený nos do kouřícího šálku. „Hergot,“ říkal si, „takovej rum snad dokáže rozpustit i zuby!“

„Ano, ale je to německý název pro koláč – čokoláda navrchu a měkká náplň. Asi si myslí, že jste černý a měkký – typický Američan.“ Clapton se culil ještě víc. „Ale my víme, že to není pravda. Jste tvrdý černý Američan.“

Lee mu vrátil úsměv.

„Díky za laskavá slova,“ řekl a pomyslel si, že tihle první dva Angličané, které poznal, se liší od jeho představy tohoto národa, založené na literatuře a hlavně hollywoodských filmech. V jejich přítomnosti chápal jako samozřejmost, že je černý, barvou kůže jiný než oni, protože oceňovali jeho schopnost konat svou práci. Oba postarší Angličané byli příliš staří a chytří, než aby se dali oblbnout plukovníkem Katzem a jeho sortou.

Při pomyslení na Katze se Lee zamračil. Jakmile se vzpamatoval z očividného šoku, že před ním stojí černý důstojník přidělený ke komplet bílé 11. obrněné divizi, začal plánovat, jak se ho zbavit.

„Lee,“ štěkal a hleděl na poručíkovy papíry, „navzdory vašemu vzdělání působíte problémy všude, kam jste přidělený, od doby, co jste vstoupil do armády. Verdun... teď Cherbourg a jakési pletky s Francouzskou.“ Zavrtěl hlavou, jako by ho to pobuřovalo, a brady se mu opět rozvlnily. „Přijmu vás však jako nového vedoucího zpravodajského oddělení. Ale pod jednou podmínkou! Chci, abyste si držel čistý nos – a mnohem víc než to.“

Lee neřekl nic. Přinutil se být zticha. Věděl, že Katz už možná zařizuje, jak se ho zbavit. Měl pravdu.

„O. K.,“ pokračoval Katz po chvilce zamyšlení, „ten starej Anglán Clapton ze zajateckýho tábora si myslí, že se mezi jejich skopčáckýma zajatcema v celý tyhle zatracený zemi něco děje. Ať je to co chce, mě zajímá jen, co se stalo tý chuděře sestře. Takže, Lee,“ řekl s nádechem definitivního soudu, „přidělím vás ke Claptonovi po dobu vyšetřování jakožto zástupce 11. obrněné divize. S generálem to zařídím. Chci vidět vraha tý ženský v železech, ať už je to Němčour nebo pitomej indián. Rozumíte, Lee?“

„Rozumím, pane,“ odpověděl poručík lakonicky. Nemělo cenu protestovat. Věděl, že ho Katz chce někde schovat, držet ho pryč z očí svých domnělých kamarádů. Mezitím se ho pokusí poslat pryč. Právě tehdy si řekl: „Nasrat, plukovníku Katzi... Pěknýho černýho synáčka paní Leeový se tak snadno nezbavíš.“

Posledních čtyřicet osm hodin strávil, pokud zrovna nespal, slíděním po táboře, přijímal zdánlivě dobře míněné vtípky německých zajatců a civění strážných při pohledu na černocho, patrně nového zaměstnance tábora 23, seznamujícího se s místem. Několikrát se uprostřed noci vykradl z kavalce, který měl přidělen, ležel na studené zemi a pozoroval baráky, periodicky přejížděné reflektory umístěnými ve strážních věžích.

Nic se nedělo. Současně však, protože byl citlivý na lidské pocity a nálady, cítil, že někde v těch tichých ubikacích, z nichž se ozývalo jen občasné chrápání, jsou odhodlaní muži stejně vzhůru jako on. Sledovali anglické vojáky na obchůzkách vně plotu, zjišťovali, kdy

začínají být před ránem otupělí, jak ožijí, když vědí, že je na obzoru velitel a podobné věci.

Více než jednou prošel celý okruh, hledal známky rozryté země, vězně, kteří se dlouho zdržovali v „zóně smrti“ těsně u plotu, odřená místa na rezavém drátu, kde se ho někdo pokoušel přestříhnout a podobně.

Nenašel v podstatě nic důležitého, ani jak se zajatci mohli dostat ven té noci, kdy v nemocnici zavraždili sestru, a jak dokázali dostat tělo Bílého přes plot. Souhlasil však s majorem Claptonem a jeho starým seržantem – oba jsou to staří mazaní prevíti, musel připustit i přes Katzovy komentáře o „těchhle senilních anglických páprdech“ – že se v táboře 23 něco děje. A nejen v táboře 23.

„Černí získávají na síle po celé zemi,“ vykládal Clapton, zatímco srkali silný hřejivý nápoj. „Představte si – doma na ostrovech máme přesně pět aktivních divizí, dvě britské a tři vaše americké, Lee. Všechny mají za úkol vyrazit na kontinent, jakmile dokončí výcvik. Před Vánoci tu nebude jediná bojová divize.“ Odmlčel se a pozoroval do ruda rozžhavený kov starých kamen, jako by v něm něco viděl. „Ale budeme tu mít čtvrt miliónu zdatných friců v nejlepších letech, hlídaných hrstkou třetířadých britských odvedenců, neschopných aktivní služby.“

Lee chápavě přikyvoval. Viděl, že Clapton má velké obavy z toho, co může nastat, až budou bojové formace odeslány na kontinent.

„Pane, s celkovým obrázkem toho moc nenaděláme,“ pokusil se odvést majorovy myšlenky od této pochmurné vyhlídky. „Ale pokud dokážeme najít rádio, o němž jste mluvil, mohlo by nám to poskytnout vodítko.“

Clapton neodpověděl hned. Místo toho vytáhl svou starou dýmku bryerku.

„Hnusnej zlozvyk,“ komentoval to vždycky, když obřadně nacpal tabák do hlavičky, zapálil jej a potáhl, načež vypustil proud ostrého modrého kouře. Troubelí dýmky ukázal na pobaveného Hawkinse a Leeho. „Uhodil jste hřebík na hlavičku, Lee!“

„Na Amíka dobrý, pane,“ souhlasil Hawkins a vycenil zažloutlé umělé zuby. „Jenomže se pokoušíme toho parchanta už asi měsíc

najít, poručíku.“ Strašně rád by jeho hodnost vyslovil po americku „prdučíku“, ale věděl, že by to od majora pořádně zchytal, takže si to rozmyslel.

„Možná, seržante,“ odpověděl Lee opatrně, protože své nové přátele nechtěl ranit, „jste ho nehledali správným způsobem.“

Clapton se neurazil. Znovu potáhl ze své staré dýmky, která přežila zákopy a německý zajatecký tábor Holzminden.

„Jak to myslíte?“

„Pánové, neberte to tak, že se na vás chci vytahovat. Nezkouším na vás žádné americké triky, myslím, že tomu tak říkáte.“

Oba starší muži poslouchali, ale mlčeli. Lee cítil, že ho berou, takže pokračoval a byl si svým novým plánem ještě jistější.

„Víte, kontaktoval jsem jednoho našeho člověka od propagandy u jedenácté. Vysílají pořady pro Němce – nebo budou. Jsou to všechno němečtí nebo rakouští Židé, kteří uprchli do Ameriky...“

„Dobře, Lee,“ přerušil ho jemně Clapton. „Nedávejte nám přednášku z nedávné historie. Mluvte k věci.“

„Dostanu se k tomu. Očekávají – přirozeně – že Němci budou přehlušovat jejich vysílání vlastními pojízdnými vysílačkami. Německá dechovka, pochodové písně a tak. Takže potřebují ochranné zařízení, které...“

„Které zaměří auto s vysílačkou, aby mohli přivolat zbraně a poslat Němčoury do království nebeského,“ dodal Hawkins. „Jinými slovy detekční dodávku, pane.“

Oba ohromeně zírali na vrásčitého seržanta, hlavně Clapton. Nikdy neslyšel toho starého vojáka pronést tak dlouhou řeč.

„Seržante, že už jste si dal rum, než jsme přišli?“

„Ne, pane,“ odpověděl Hawkins vesele. „Všechno je z mojí hlavy, ne z flašky, pane.“

Lee se usmál. „No, majore, seržant to vystihl správně. Naši hoši mají detekční anténu s omezeným dosahem, kterou používají v boji pro lokalizaci nepřítele. Teď jsou připraveni poskytnout nám své služby – tyhle vaše Černé samozřejmě upřímně nenávidí – pro zachycení a překlad německého vysílání pro zajatce.“

Clapton si vytáhl dýmku z úst. „Tedy, mladíku, to je úžasný nápad. Asi začínám senilnět. Proč jsem na to nepřišel už dřív?“

Ale Hawkins ani Lee se nechystali na tuto otázku odpovědět... A tak zatímco venku kvílel studený vítr a létaly vločky sněhu, které se lepily na okna, všichni tři se přisunuli blíž k rozpáleným kamnům a naplánovali operaci. Zvenku je sledoval scharführer Heidreich, veterán z Ruska, zjevně netečný k pronikavému chladu a vířícímu sněhu. Věděl, že něco chystají, jenže co?

Velký bývalý esesák se náhle divoce otřásl. Ale nebylo to zimou. Bylo to něčím, co nedokázal přesně popsat. Možná to byl strach, předtucha, říkal si. Později si uvědomil, že to bylo jinak. Bylo to náhlé prozření, které nakonec čeká všechny, že nic ve skutečnosti nestojí za námahu, že veškerá naše snaha skončí v zoufalství a nezdaru.

V zatuchlém teple kanceláře dva bílé Angličany a černého Američana takovéto myšlenky netrápily. Byli šťastní a nebylo to jen rumem. Bylo to vědomím, že přišli na použitelné řešení, a pokud všechno půjde podle plánu, budou moci odkrýt tajemství tábora 23. Nadšený major Clapton, stále bafající ze své přišerně smradlavé dýmky, to shrnul: „Strašně rád si prohlídnu, jaký ksichty budou ti černí zpropadenci dělat, až přijdeme na to, k čemu se ti hajzlové chystají.“

„Amen,“ dodal s hranou obřadností seržant Hawkins se zavřenýma očima a rukama sepjatýma jako k modlitbě.

Lee se zašklebil. Tihle dva Angláni byli opravdu třída! Měl rád jejich společnost. Co přinese zítřek, jestli věci nebudou ještě horší, ho momentálně nezajímalo. V této chvíli byl šťastný. A byl to zatraceně dobrý pocit.

KAPITOLA 4

Té noci zasáhli Řezno. Jejich cílem byl střed závodů Messerschmitt, produkujících motory pro Me 109. V severní Africe je poučili. „Jestli, hoši, trefíte tu fabriku, zničíte třicet procent německé výroby stíhaček.“ Tehdy to znělo velkolepě – koneckonců většina posádek amerických bombardérů byli kluci přímo ze „země kulatých klik“, tedy ze Států. Ještě nevěděli, že 109 jsou zastaralé. Němci se nyní soustředili na proudové stíhačky Messerschmitt.

Nálet probíhal vcelku dobře. Přeletěli Alpy, skoro celou cestu krytí stíhačkami Mustang ze spojenecké základny v Itálii, než zaútočili od jihu ve dvou formacích. Odhodili „tokijské“ nádrže pro dlouhý dolet, aby zvýšili rychlost, a zahájili útok. Proti letadlová palba byla, jak očekávali, silná. Ale zvládli to a napadání ze vzduchu bylo slabé. „Jako vzít cukrátko slepci,“ vtípkovali mezi sebou vysílačkami, než je znepokojení velitelé okřikli, aby ztichli... „Ještě nejsme doma!“

To rozhodně nebyli.

O půl hodiny později, když přelétali horní tok Rýna, snadný orientační bod pro nezkušené navigátory, Němci zaútočili. Přihnali se v hejnu, přelétali ze strany na stranu, řítili se shora a pálili ze svých nových tajných kanónů do tlustých břich bombardérů – střelili a uhýbali jako mouchy, dobírali si tyhle velké, těžké, pomalé Arniky. Od formace se okamžitě začaly odlepovat „slečinky“. Piloti křičeli do rádia „problém s motory!“ nebo něco podobného a s vysunutým podvozkem, aby dali najevo, že se neúčastní boje, zamířili těsně u země do neutrálního Švýcarska, vzdáleného jen pár kilometrů, bezpečné internace po zbytek války.

Zbytek, sestávající ze silnějších povah, třebaže většinou až do morku kostí vyděšených – zvláště když piloti spatřili nepřátelské proudové stíhačky blížící se tak neuvěřitelnou rychlostí, že palubní střelci ani nestačili na útočníky zamířit kulomety – letěl dál. Slétli se blíže k sobě, aby koncentrovali palebnou sílu a naléhavě volali do Anglie o stíhací ochranu, protože v nedávno dobyté Normandii a na flanderských pláních už byly tucty předsunutých základů spojeneckých stíhačů.

Měli ovšem smůlu. Němci si svůj den vybrali dobře. Všechna letiště na západě byla „v pytlí“. Nad severní Francií a Belgií byla téměř nulová viditelnost. „Sedmá kavalerie“ v podobě spojeneckého taktického letectva jim nepřišla na pomoc. A Němci, kteří o útoku věděli vše, už byli obeznámení, že stejná mlha zahalila i americká letiště ve východní Anglii. Létající pevnosti nemohly z tohoto směru očekávat žádnou pomoc, jejich kapitáni a posádky budou muset bojovat až do smrti nebo do přistání na nouzových letištích, jimiž bylo jižní pobřeží Británie poseto. Pro jednu od doby, kdy před

rokem začaly velké teroristické nálety „amerických vzdušných gangsterů“, stála výhoda na straně Němců.

A ti ji využili.

V osm hodin onoho zimního rána, kdy létající pevnosti vstoupily do francouzského vzdušného prostoru, krvavě rudé slunce se povalovalo na obzoru a barvilo plexiskla průzorů a mířidel do odstínu náhlé smrti, se z letišť v Eifelu a Porýní přihnala nová vlna útočníků. Věděli, že je to jejich poslední šance a útočili se zuřivostí šílených mladých fanatiků. Pro ně to bylo „šlapej, nebo chcípni“ – tito Němci, vychovávaní ve víře v německý „Nový řád“ byli cosi jako evropští kamikadze.

Na zemi spustil německý flak. Střepiny horkého kovu klovaly do hliníkových skořepin a plexiskla pevností jako tvrdý zobák nějakého obrovitého dravce. Záměr dělostřelců byl jasný. Potřebovali držet nepřátelské bombardéry ve správné výšce pro maximální úspěch útoku stíhaček. Američtí kapitáni letadel reagovali, jak byli naučení. „Sevřít formace!“ naléhavě opakovali velitelé. „Dostaňte ty mašiny hezky jednu vedle druhý – dělejte, chlapi! Zaberte za ty kniply!“

Piloti nepotřebovali pobízet. Nyní museli spoléhat na svou palebnou sílu. Čím uzavřenější „krabice“ letadel, tím soustředěnější palba z kulometů do všech směrů. Bylo to podobné, jako když v devatenáctém století osadníci utvořili z vozů kruhovou hradbu, aby se ubránili indiánům na rychlých šlachovitých ponících. Doufali, stejně jako tenkrát, že útočníky nakonec odradí vysoké ztráty ze soustředěné obrany a odtáhnou.

Ve vysílačkách bzučely vzrušené rozkazy, bylo slyšet vrčení motorů stíhaček přilétajících ze všech stran, výkřiky bolesti raněných střelců, volání o pomoc ztrápených velitelů, jejichž smrtelně zasažené stroje se naposledy řítily k zemi. „*Podvozek... dvě hodiny nahoře... banditi... BANDITI... pravý motor neběží... Svatá matko boží, vůbec nic nevidím... CHLAPI, POMOZTE MI... JSEM SLEPEJ...*“ Zoufalé volání o pomoc se ozývalo ze všech stran. Ale teď, když se „krabice“ drobily a hrozilo, že se každým okamžikem rozpadnou, bojoval každý sám za sebe. B-17 padaly k zemi a k jisté zkáze a táhly za sebou provazy hustého černého kouře z rozstřílených motorů. Už to nebyla bitva, nýbrž masakr.

A právě tehdy se z mraků vynořila podivná pevnost, pomalu kroužila a držela se mimo dosah nepřátelských stíhačů dotírajících na krabice. Kdykoli se zdálo, že by se některý z Němců mohl vydat na průzkum osamělého čtyřmotorového bombardérů, okamžitě se schovala zpátky do mraků.

Uštvaní kapitáni, zpocení a se zrudlými obličejí pod kyslíkovými maskami, byli zmatení. Co to má být? Ale všichni byli relativně nezkušení a neznalí mnoha triků, které Němci proti formacím nepřátelských bombardérů zkoušeli, a nakonec usoudili, že osamělá pevnost je nějaký druh „značkovacího bombardérů“, který RAF zavedla minulý rok, nebo možná náhrada jejich vlastního velitele a jeho zástupce, kteří během bitvy obvykle vydávali rozkazy a nyní byli oba sestřeleni, když přeletěli přes Rýn do Francie.

Jejich odhad byl potvrzen o něco později, když z letounu začaly jasným klidným hlasem proudit rozkazy a povzbuzení pro těžce zkoušené letce: *„Čtyři žluté nosy na dvou hodinách nahoře... Dva další na dvou hodinách dole... Střelci, neplývejte municí... Nechte ty parchanty přiblížit, než je sejmete... Kapitáni, mluvte pomalu... Nepanikařte... Vítězíme...“*

Když jeden z velkých čtyřmotorových strojů dostal zásah, začal se z jeho pravého motoru valit kouř. Za rozbitou kabinou se odlepil stříbřitý obdélník kovu – hlavní únikové dveře. O chvíli později z něj vyletěl tmavý předmět. Prolétl krabicí a jen těsně minul několik vrtulí. Byl to pilot, provádějící opožděný výskok. Byl schoulený ve fetální pozici a točil se jako skokan do vody pokoušející se při závodě o trojitě salto. Jen taktak prolétl bez úhony krabicí a B-17 vybuchla v kouli purpurových plamenů a hustého bílého kouře. Když se kouř rozptýlil, všechno, co z ní zbylo, byly čtyři ohnivé obláčky – palivové nádrže řítící se dolů.

Ale únik pilota a povzbudivý milý hlas z osamělé pevnosti dodal obráncům odvahy. *„Takhle se to dělá, chlapi... Nepanikařte a z tohohle smradu se dostanete k voňavým růžím.“* Dávalo jim to pocit, že nejsou zcela opuštěni. Takže když dali dohromady to, co zbylo ze dvou krabic, připravili se na setkání s dalšími německými útočníky. Osamělá pevnost opatrně odlétla pryč a usadila se na okraji mraku,

jasně připravená zmizet, pokud se německé stíhačky nebezpečně přiblíží.

Nepřiblížily se. Soustředily se na formaci. Znovu nalétávaly a kulomety a kanóny chrlily oheň. Kulky a 20mm výbušné projektily bušily do pevností a trhaly z nich velké kusy lesklého kovu. Tu a tam z trupu vyšlehly jasné červené plameny. Z jednoho letadla vypadl střelec, vytržený dávkou ze své věže, ale stále naživu. Ruce a nohy mu divoce vlály, ústa měl roztažená v němém výkřiku a padal dolů vstříc smrti hluboko dole v houstnoucí přízemní mlze.

Pak bylo po všem. Blížili se k La Manche. Posádka osamělé pevnosti tu a tam zachytila mezi cáry mlhy bílé útesy. Pro Němce nastal čas otočit se zpět a zamířit pod ochranu flaku z bretaňských přístavů, které byly stále v německých rukou, než se velkou oklikou vrátí do okupovaného Alsaska, kde jim německý flak poskytne další ochranu.

Pomalou, téměř bolestivě se obě krabice spojily za neustálého povzbuzování radisty z osamělé pevnosti. „*Udržujte formaci a neustávejte ve střehu. Někdo z nich se může pokusit přiblížit z boku.*“ „Ale varování už nebylo třeba. Němcům to stačilo. Za nepatrnou cenu způsobili Američanům kruté ztráty. Ted' se hned tak o další nálet na továrnu Messerschmitt v Řezně nepokusí. Občas se ještě hlučně přiblížila další proudová stíhačka, vypálila dlouhou dávku na belhající se a kouřící pevnosti a ohromnou rychlostí zmizela z dohledu. Někteří z pilotů v pocuchané krabici se občas ohlédli na doprovázející stroj. Vypadalo to, že má potíže. Z jednoho ze dvou motorů na levém křídle se valil kouř a velké letadlo zpomalovalo a současně ztrácelo výšku. Stále se však plahočilo dál a vyčerpaní piloti se soustředili na svou vlastní záchranu. Takže otočili hlavy a ponechali pevnost svému osudu. Její piloti asi byli bývalá esa, která dovedou létat i na kusu hadru. Zvládnou to.

Formace bombardérů zmizela z dohledu a ranní obloha byla vymetená od přátel i nepřátel. Velká rachotící pevnost náhle zrychlila. Chvost ošklivého, černého mastného kouře, který se za ní táhl posledních asi patnáct minut, jako zázrakem zmizel. Nabrala výšku a hlavně zbraní ochable mířily dolů, jako by se střelci sebrali a odešli, zahazující veškerou obezřetnost. Náhodnému pozorovateli by

to mohlo připadat, že létající pevnost je na cvičném letu, daleko od míst bojů, a pilot se soustřeďuje pouze na vlastní let a nedělá si starosti, zda na něj někdo útočí.

Uvnitř seděli muži Skorzenyho zvláštní „Eskadry 200“, která už léta vykonávala tajné operace za nepřátelskými liniemi, a rozhodně *měli* obavy. Ale ne z letu. Vzduch byl pro ně druhý živel. Jejich úkolem bylo dostat malého agenta, už oblečeného v parašutistickém oděvu, na správné místo s dobrou výškou, aby mohl na padáku přeletět daleko do vnitrozemí za anglické pobřeží s jeho hlídkami a pozorovateli. A to nebyla jednoduchá věc. Ale během války už dokázali dopravit několik Skorzenyho agentů na vysoce nebezpečné území sovětského ráje dělníků a rolníků. Mysleli si, že v porovnání s tím budou Angličané se svými vystouplými zuby a nekonečnými čajovými přestávkami snadným úkolem.

Nakonec, když byli asi na půl cesty přes vodu, oddělující Británii od Evropy, a pilot začínal být neklidný, protože mlha řídla a bylo jasné, že je už zachytil anglický radar, byl navigátor spokojený.

„Máme správnou výšku i vzdálenost, kapitáne,“ ohlásil. „Měl by to zvládnout.“

„Je to malej prd,“ odpověděl kapitán a prohledával stěnu mlhy, jestli v ní neslídí anglický stíhač. „A nikdy předtím to nedělal.“

Velký hřmotný navigátor se zašklebil a trochu ztišil hlas, jako by malý mužík obtěžkaný padákem a nyní přikrčený jako malý hrbáč v modrém overalu poblíž poklopu mohl přes rachot čtyř motorů něco slyšet. „Doufejme, že z něj bude pěkná mrtvola, kapitáne.“

„Jděte na to, vy bezcitnej bastarde!“ zněla kapitánova jediná odpověď, když ukázal palcem v rukavici dozadu.

„Pro chlapce ve službě není nic dost dobré, kapitáne.“ Načež se navigátor odkolébál k místu, kde nedočkavě čekal Pettinger.

Malý *Herr Doktor* nikdy předtím z letadla neskákal. To ho ovšem neznepokojovalo. Jednou rukou tiskl k hrudi malé rádio a druhou měl připravenou k otevření padáku. Blikající červené světlo se změnilo na zelené.

„Los!“ vykřikl navigátor a vítr mu rval slova od úst.

„*Hed Hitler!*“ zvolal Pettinger, unášený ohromujícím vzrušením z toho všeho.

„Jasně, pozdravuj ho, až ho uvidíš,“ odvětil navigátor cynicky. Pak zabořil svou velkou těžkou botu do akademikova zadku a Pettinger vyletěl do neznáma. Začala jeho poslední mise...

KAPITOLA 5

Oblečený v uniformě desátníka *Sanitatsdienst* včetně pásky červeného kříže a brýlí, které nepotřeboval, se *Herr Doktor* hlásil v odlehlém bavorském táboře v Grafenwohru, kde měl Skorzeny výcvikovou základnu. Pokud by ho ještě něco dokázalo překvapit, považoval by to místo za velice podivné. Ale už dávno si zvykl brát zvláštní věci jako běžné, a tak ho to ani příliš nepřekvapovalo.

Tábor Grafenwohr a jeho obyvatelé, usazení v srdci Bavorska, však byli zvláštní. Strážé, oblečené v uniformách *Waffen SS*, byly nevrle až agresivní, vypadaly, jako by se jim chvěl prst na spoušti a na člověka nepromluvíly slovo německy, až na pár nadávek. Nakonec byl potřeba důstojník a poddůstojník vojenského četnictva, aby je přesvědčili, že toho malého svobodníka sanitní služby mají pustit branou z ostnatého drátu, která se pak za ním se zdáním definitivnosti zavřela. Lehce se usmál, protože si pamatoval citát z Dantova *Pekla*, ale rozhodl se, že se zatím ještě nevzdá veškeré naděje.

Skorzeny ho nechal čekat. To všechno bylo samozřejmě součástí velké hry. Jak by mohl vysoký důstojník SS, národní hrdina a Vůdcův oblíbenec, spěchat přijmout mrzkého svobodníka? Nakonec, v tomto rozlehlém tajném táboře by mohli být i špioni. V listopadu 1944 se v tisícileté říši nedalo věřit nikomu, ani nejdůležitějším generálům.

Herr Doktor mezitím stál v suchu ubikace, když se z nebe bezcílne snesly první měkké vločky sněhu, ohlašující brzkou zimu, a pozoroval dění okolo. Všichni kolem ho měli za obyčejného vojáka v tlustém kabátě, dopřávajícího si pár šluků „plicního torpéda“ ukrytého v košíku z dlaní, znučeného a líného, čekajícího na polední mísu „prdové polévky“ a hrnek „negřího potu“¹⁰). Ale Pettingerovy

---

¹⁰ *Hrachová polévka a náhražková černá káva.*

bystřé oči byly všude, jak mu začala docházet smělost a obludnost Skorzenyho velké tajné operace.

Všude bylo ukořistěné britské a americké vybavení, které spravovali mechanici v umaštěných montérkách, a všechny kusy nesly jasnou bílou hvězdu spojeneckých sil a číslo jednotky. Byla tu i hrstka panterů se zkrácenými hlavními a přestavěnými věžemi, takže z dálky vypadaly jako americké shermány. I na nich byla namalovaná bílá hvězda Spojenců.

Ale nebyla to technika, co opravdu přitáhlo Pettingerovu skrytou pozornost, nýbrž vojáci. Všichni byli oblečení v kusech amerických uniforem, procházeli se kolem typicky americkým šouravým způsobem, což vypadalo naprosto nevojensky v očích člověka, který byl vyceповán přísnými zvyky pruské armády – a všichni žvýkali, i při pochodu (velmi nedbalém) v malých skupinkách. Bylo to něco, uškříbl se pobaveně Pettinger, z čeho by průměrný německý instruktor výcviku lezl po stromech. Dokonce i když mu dozorčí z kanceláře brigády pokývl prstem, že má jít k němu, překřížila mu cestu četa falešných Američanů rutinně žvatlající: „*Naser si do klobouku, kámo... naser si do klobouku!*“, Když se znovu pohnul, měl podezření, že se učili jemnosti amerického slangu. Neměl nejmenší tušení proč.

Dozorčí si malého svobodníka prohlédl od hlavy k patě podezřívavýma prasečíma očkama. Byl jasně ze staré školy, rozložitou hrud' „pobitou plechem“ – zlatý Německý kříž, stříbrná spona za boj zblízka, stříbrný odznak za zranění, Železný kříž. Ale místo obvyklého výbuchu při pohledu na tak pochybného nedbalého vojáka jen unaveně, odevzdaně řekl: „Jděte támhle, zaklepejte na pobočnickovy dveře a počkejte až vyjde písar', ten vám řekne, co dál.“ S tím se posadil ke svému stolu, hodil na něj své těžké boty a rozevřel si pornografický časopis na stránce s obrázkem dvou nahých žen s nakrátko ostříhanými vlasy, které spolu prováděly něco, co se Pettingerovi zdálo na staromódní pohovce nemožné.

O pět minut později už obr s jizvou kráčel proti němu s napřaženou mohutnou tlapou a překypující falešným vídeňským šarmem.

„Jaké potěšení znovu vás potkat, *Herr Doktor!* Vaše smělé činy se tu neustále probírají.“

Pettinger byl polichocený, ale věděl, že to všechno jsou jen typické rakouské žvásty.

„Co takhle trochu koňaku – francouzského – nebo šálek opravdové zrnkové kávy, drahý kolego?“

Pak kouřili doutníky a pili *café-cognac*, ignorující věty v americkém slangu od frekventantů a snůh, který teď už hustě padal. Obersturmbannführer sem tam zvedl své mohutné tělo ze židle, aby místo, o němž mluví, ukázal na velké mapě západní fronty zavěšené na stěně pomocí dvou bajonetů. Připínáčky by byly také stačily, říkal si Pettinger, ale Skorzeny miloval dramatická gesta, takže to musely být bajonety. Možná mohl čepele namočit v krvi. Zapudil tu nevhodnou myšlenku a soustředil se na to, co mu jeho protějšek chce prozradit o nové ofenzivě.

„V podstatě zaútočíme třemi armádami na šedesát až devadesát kilometrů široké frontě v Američany držených Ardenách. S převahou čtyři ku jedné, kterou disponujeme, a s momentem překvapení, bychom měli být během čtyřiaadvaceti hodin u Másy. Moje americká brigáda,“ culil se při těch slovech, „povede obrněnce SS a obsadí klíčové mosty přes řeku pro naši 6. tankovou armádu, aby dosáhla svých cílů v Bruselu a Antverpách, a tím od sebe oddělila anglické a americké jednotky. Proto je důležitá rychlost a překvapení.“

Skorzeny bafal z doutníku a doktor souhlasně přikyvoval. Venku se padajícím sněhem plahočila další četa a do omrzení mlela: „*Vyval to ze svého pytle, ty všivej zmetku!*“ Pettinger se v duchu ptal, zda tihle „Amíci“ budou mít nějakou příležitost použít právě tuto hrubou frázi.

„Tím mise mých speciálních tankových jednotek skončí,“ pokračoval Skorzeny. Ztišil hlas, jako by očekával, že za dveřmi poslouchá agent britské tajné služby, pomyslel si jízlivě Pettinger. „Nejdůležitější část práce přepadového komanda přijde potom. Sabotáže, podněcování vzpour, vraždy, a ve vašem případě, *mein lieber Herr Doktor*, anglická operace Trojský kůň.“

Pettinger odložil sklenici a čekal. Na pravém spánku mu škubal nerv. Venku si prodíral cestu sněhem ukořistěný americký džíp, za

volantem řidič Skorzenyho komanda v americké uniformě i s čepicí posazenou frajersky šikmo. V očích malého doktora vypadal jako opravdový Yankee.

Skorzeny musel číst jeho myšlenky.

„Ano, on je opravdový – skoro. Američan původem z Německa. Jeden z mého klíčového elitního týmu, který bude válčit v nepřátelském týlu. Všichni budou vybavení tisícovkami dolarů, franků, liber a podobně na úplatky. Všichni plynně mluví americkou angličtinou, a pokud to bude nezbytné, infiltrujeme je nebo shodíme z letadla na ten anglický ostrov, aby vám pomohli s vaší speciální misí, o níž vám snad nemusím zdůrazňovat, že je pro úspěch Vůdcovy velké překvapivé ofenzivy klíčová.“

„Ano, rozumím,“ odvětil Pettinger spěšně. „Těch šest, které jsem propašoval do Británie, už je na svém místě. Ale chvíli to bylo o fous. V Cherbourgu došlo k nepříjemnému incidentu, který mohl celý podnik ohrozit.“

„Já vím, já vím! Ale se svou obvyklou rozhodností a zručností jste se s tou záležitostí vypořádal velice dobře. Takže jsou na místě s plánem pro konstrukci ilegální vysílačky. Ale obávám se, že budeme potřebovat víc takových odvážných chlapíků, které Angličané nepochybně zastřelí jako špióny, pokud je dostanou.“

Uvolněně odklepl popel z drahého doutníku do popelníku, jako by právě odepsal šest mužů, jež Pettinger osobně dopravil do sběrného tábora pro zajatce v Cherbourgu.

„Pokud je tomu tak, obersturmbannführere, pak je pozemní cesta přes Cherbourg příliš pomalá a nebezpečná. Bude to muset být pomocí padáku, jak jste právě řekl.“

Ještě chvíli hovořili a mezitím se značně setmělo. Padající sníh tlumil řev amerických tanků a výkřiky a řeči vojáků ve výcviku. Ne že by si někdo z těch dvou všiml sněhu, byli příliš upoutaní plánováním. Konečně Skorzeny ukončil debatu a prohlásil, jako by mluvil s naprosto neznámým člověkem, už nikoli s přátelským vídeňským přízvukem, ale jako strohý nadřízený: „Toto tajemství si pod trestem smrti necháte pro sebe, *Herr Doktor Pettinger*. Vyrážíme za úsvitu v sobotu 16. prosince. Tou dobou už budete na svém místě v Anglii, připravený zahájit operaci Trojský kůň.“

Nyní, když ležel v odlehlém vřesovišti pod zplihlým padákem, všelijak zkroucený po dopadu, si znovu vybavil naprostý šok ze Skorzenyho oznámení. Byl stejně překvapený jako teď, když si uvědomil, že leží na zemi a létající pevnost se s vrčením ztrácí v dálce. Na začátku celé operace cítil, že je jeho povinností jednoduše poslat ostatní do nebezpečí a na možnou smrt před popravčí četou. Nyní mu došlo, poprvé se vším mrazivým účinkem toho vědomí, že i jeho může postihnout stejný děsivý osud, pokud ho chytí. Angličané, jak bylo obecně známo, byli krutí lidé. Vycházelo to ze způsobu, jakým po celá staletí zacházeli s domorodci ve svém impériu. Zastřelí ho na místě bez mrknutí oka.

Toto pochmurné vědomí ho zmrazilo. Jen tak ležel, zabalený do padáku, zdánlivě neschopný vydat ze sebe dostatek sil, aby se zpod něj vyškrábal, vykopal díru a schoval jej, jak ho instruovali.

Všude bylo ticho, až na tiché šustění borovic ve větru. I vzdálené vrčení Skorzenyho bombardérů utichlo. Připadalo mu, že by klidně mohl být posledním živým člověkem na světě.

Do vědomí mu proniklo vzdálené hysterické štěkání. Věděl, že to nemůže být strážní pes nebo něco takového. Pořád tu však byla možnost, že se tu někdo objeví, což znamenalo nebezpečí. Čirou silou vůle se přiměl vstát a začal balit nepoddajný padák. Přál si, aby tam mohl ležet napořád a nemusel začínat, co mělo brzy přijít.

Konečně padák pohřbil. Chvilí tam stál, rozhlížel se vpravo a vlevo, jako by nevěděl, kterou cestou se vydat. Pak si vzpomněl na Skorzenyho slova. „*Herr Doktor, vyrazíme za úsvitu v sobotu šestnáctého prosince.* „ Náhle byl naprosto čilý. Věděl, že čas běží. S malým rádiem přitisknutým k hrudi se vydal na cestu. O chvíli později už zmizel mezi holými stromy. Operace Trojský kůň se opět o něco přiblížila.

KAPITOLA 6

Amatérský táborový holič stříhal vlasy nového zajatce. V jeho dlouhých zamotaných kadeřích stále zůstávalo několik vší. Ale to nevadilo. Nůžky si s nimi poradí. Naproti nim v přeplněné ubikaci ve

vzduchu ztěžklém pachem spáleniny z šatů sušících se příliš blízko k bachratým železným kamnům, hrál vytáhlý *obergefreiter* smutnou ukolébavku. Pod bradou držel vlastnoručně vyrobené housle a vystouplý ohryzek mu v krku poskakoval, kdykoli vyloudil vysoký tón. Na kavalci nejbližší ke kamnům hrála parta znuděných zajatců skat o sirky. Byli tak znudění, že nepřebíjeli karty s výkřiky po německém způsobu. V táboře 23 bylo typické zimní sobotní odpoledne. Zdálo se, že se všichni zajatci těší na časnou svačinu sestávající z rybiček, marmelády, chleba a slabé anglické kávy, možná se lžičkou cukru navíc, když budou mít štěstí.

Oberfeldwebel Wirtz a scharführer Heidreich bez zájmu pozorovali hráče karet. Neustále zívali. Tu a tam se zadívali z okna. Možná vyhlíželi *essenholera*, který jim z táborové kuchyně přinese tácy s jídlem. Všechno se zdálo být jen další sobotou, šedivým dnem za šedivé války, která jako by měla trvat navždy.

Ale pozornější přihlížející by si povšiml, že každý úkon všech přítomných v baráku – houslisty, holiče, hráčů skatu – byl promyšlený, sehraný podle schématu, ve skutečnosti až příliš znuděný. Všichni totiž byli ostražití, ve střehu, očima těkali sem a tam jako by očekávali, že každou chvíli budou překvapení, a byli připraveni jednat podle předem přichystaného plánu.

Čas tekł jako med. Naproti v kantýně kdosi zkoušel piáno před obvyklou sobotní pijatkou se zpíváním, a prozpěvoval si melodii: „*V přístavu stojí vojenská loď... plná vyčerpaných mužů... co se vracejí do milované země... požehnej jim všem... dlouhým, krátkým, tlustým, tenkým... na téhle straně oceánu nečeká žádné povýšení...*“ Zajatci už slyšeli Angličany hulákat mnohokrát předtím. Až se opijí svým teplým pivem, nahradí „požehnej“ slovem „naser“. Na tom nesešlo. Angláni nemají pořádné chlapské pochodové písně jako německá armáda. „*Auf der Heide buht ein Rose-lein... und es heisst Erika.* „ Nic takového.

Byla už skoro tma. Blížil se čas na čaj a strážé brzy vykonají poslední obchůzku, než zajatce zamknou na noc. V sobotu večer, pokud to jen trochu šlo, nebyli Angličané příliš pečliví. Chtěli se dostat ke svým děvčatům, do hospod a tančíren. Sobotní večer byl

pro běžného anglického vojáka svatý, říkal si Heidreich, a to bylo dobře. Zajatci měli této noci spoustu práce.

Téměř hned nato, co essenholer odešel, se objevil první z kopáčů. Jeho směna skončila. Kopání tunelu nadělalo v tichu noci příliš velký hluk. Byl úplně nahý, zalitý potem a ulepený pískem. Vyškrábal se z díry po všech čtyřech a na krku měl pověšený pytel. Vypadal jako velmi unavené zvíře.

Kývl na Heidreicha, ale odešel se umýt beze slova k ostatním a táhl za sebou další pytel přivázaný k hubenému pasu. Heidreich se usmál. Vypadal, jako by vlácel velkou sadu míčů. Ostatní pokračovali v tom, co dělali. Bylo to součástí plánu. Kdokoli pozorující místnost zvenku dalekohledem nezaznamená žádnou změnu jejich výrazu.

Vyzábly houslista náhle přestal hrát. Heidreichovo srdce poskočilo. Poklop okamžitě sklapl. Hráči skatu začali hrát hlasitě a pleskali kartami. Holíč pokračoval ve stříhání svého ubohého zákazníka, slepě odstříhával velké chumáče vlasů. Stříhaný odevzdaně seděl. Nic nyní nesmělo vzbudit podezření.

Heidreich čekal. Věděl, co houslista oknem zahlédl, i když sám toho člověka zatím neviděl. Spatřil „slídila“, jednoho z mladších snaživějších strážných, kteří se kradli za dráty, plížili se kolem v tichých botách s gumovými podrážkami, občas píchali holemi pod vyvýšené ubikace nebo si na ně přidělali zrcadlo, aby viděli dospod.

Olízl si náhle vyschlé rty. Po zádech mu nepříjemně stékala kapka studeného potu. Ale netroufal si změnit pozici pro případ, že by ho někdo zvenku sledoval. Jen prkenně seděl s krutým úsměvem v divoké tváři.

Zahlédl slídila. Vypadal unaveně a vymrzle. Oči však měl stále pozorné a dychtivé. Vykonával své povinnosti řádně až do konce směny, který brzy nastane. Prošel, aniž by nahlédl dovnitř, to byla součást triku, kterým chtěl v zajatcích navodit falešný pocit bezpečí.

Heidreich se stále nepohnul. Znal tyhle čmuchaly. Mohou se snadno otočit a tiše spěchat zpět v naději, že vězně zahlédnou dělat něco nepřístojného. Dál čekal. Na vzdálenějším konci baráku někdo vykřikl, patrně v záchvatu vzteku, který čas od času postihne všechny zajatce.

„Himmel, Arsch und Wolkenbruch, to už snad není možný! Zase mi někdo šlohnul Emila a detektivy!“

To bylo znamení. Slídl přešel k další ubikaci. Byli mimo nebezpečí. Poklop za kamny se znovu otevřel. Vynořil se další nahý kopáč. Heidreich viděl, že je unavený. Přesto však pečlivě oklepával písek ze svého těla na noviny. Wirtz se pokřičoval a počkal, dokud všichni ostatní neučinili totéž. Byla to stará praktika, kterou vždy vykonávali tiše, bez jediného slova. „Staří mazáci“ z tábora 23 ji zavedli už dávno pro případ, že by angličtí slídlilové zakopali pod baráky mikrofony, aby odposlouchávali rozhovory zajatců. Starej Beznohej byl mazaný parchant, schopný nejnižších triků.

Wirtz počkal, dokud se neobjevil poslední nahý kopáč, obr Hartmann, který se na poddůstojníka přes nánosy špíny usmál, ačkoli musel být po dvou hodinách těžké práce šest metrů pod zemí v zatuhlém, špatně dýchatelném vzduchu únikového tunelu vyčerpaný. Vylezl ven, odsunul si penis na stranu, aby odloupl kus hlíny z rozkroku, a pak, zatímco ostatní sypali písek z novin do připravených pytlů, třikrát natáhl všechny prsty a nato ještě tři prsty, jež Wirtzovi připadaly jako chlupaté vepřové párky.

Pak kopáči odešli i se svými pytli, jejichž obsah bude druhý den rozptýlen po táboře pomocí sáčků uvnitř kalhot ovládaných provázkem a vyprazdňujících se skrz díry v kapsách.

Wirtz přešel k čekajícímu Heidreichovi. Vlastními prsty zopakoval kopáčovo gesto. Heidreich souhlasně přikývl.

„Všichni pohov,“ řekl šeptem a s ústy u ucha druhého poddůstojníka dodal: „tři celý, tři metry.“

„Jo, tři tři,“ potvrdil Wirtz a oči mu zářily. „To znamená...“

„Jo, přímo pod drátama,“ skočil mu Heidreich do řeči. „Už to dlouho nepotrvá.“

Vstal a přešel k prostému dřevěnému stolu, vyrobenému z bedniček, v nichž chodily balíčky švýcarského Červeného kříže, a zvedl hrneček ozdobený klíčem, znakem jeho jednotky, 1. pancéřové divize SS Leibstandarte Adolf Hitler. Pomalu a zamyšleně se napil vlažné kávy uvnitř.

Pro jednu neměl hlad, i když jídlo bylo jedinou opravdovou radostí zajatců, oddychem od strašlivé jednotvárnosti života v táboře

Devizes, ničící mozek. Byl příliš zahlcený myšlenkami. Takovýmto tempem budou s „Ottou“, což byl krycí název pro tunel, který je měl dostat na nebezpečnou cestu spojující tábor 23

s americkou vojenskou nemocnicí a jejím důležitým autoparkem, hotoví během čtyřiceti osmi hodin. Potřebovali pouze signál z nejvyššího velitelství a po dvou dnech práce budou venku, všichni připravení a ozbrojení. Jakmile se zmocní amerických vozidel, přijdou na řadu skladiště zbraní, a pak budou moci vyrazit.

Asi minutu se tou myšlenkou těšil. Bylo v tom něco jako náboženský zápal. Kdysi táhl jako mladý rekrut na západ se „starým tátou“ Dietrichem, prvním velitelem „tělesné stráže“, plný patriotismu a sebevědomí až k pocitu, že je odolný vůči nepřátelským kulkám, a dokonce i když to koupí, nebude to vadit – zemře pro svatou věc národně socialistického Německa a jeho Vůdce.

Od té doby samozřejmě ztratil hodně z mladistvého nadšení. Prožil příliš mnoho bitev, příliš mnoho ztrát, příliš mnoho ústupů. Celá jednotka byla z důvodu obrovských ztrát několikrát přeskupena. Jak tu tak však seděl a venku se rychle stmívalo, cítil stopy starého zápalu. Věděl, že tohle je poslední šance. Současně ho povznepala vyhlídka, že dají přes hubu tlustým povýšeným Američanům a jejich vychrtlým sešlým bratrancům Britům. Náhle se usmál. Před svým vnitřním zrakem defiloval znovu jako hrdý sebejistý mladík, na nějž jásající obyvatelé Berlína házejí květiny, pochodující s ostatními blondatými hrdiny před samotným usmívajícím se Vůdcem. Vítězství bylo jejich. Byli pány západní Evropy. Začalo století Německa...

Čtyři sta metrů odtud „Starej Beznohej“ odložil silný dalekohled. Až na náhlý výraz štěstí ve tváři šéfa Černých neviděl nic. Ale to mu nestačilo. Zhoupł se zpět ve svém nahrubo spíchnutém sedátku v úkrytu, který pro ně vybudoval seržant Hawkins v jednom trsu hustého ostružiní, jež zvenčí lemovaly plot.

„Ti bastardi jsou plní žluči,“ prohlásil k dalším dvěma, kteří se tam krčili zachumlaní v zimnicích a s pro šívánými dekami kolem sebe, aby udrželi těla v lezavém listopadovém chladu v teple.

Hawkins přikývl. „Takhle už vypadají nějaké pátek, majore,“ souhlasil. „Ty skopčácký parchanti chystají nějakou černotu, to vám povídám.“

Nemusel jim to připomínat. Měli stejný pocit jako vrásčitý starý voják.

„Díky, konec,“ řekl Lee do telefonu. Pak se otočil k ostatním a řekl klidně, třebaže byl z jeho hlasu znát pocit triumfu. „Seizmograf je zase zachytil. Našel tunel, vedoucí jihojihovýchodním směrem. Jsou už blízko plotu, nebo dokonce pod ním.“

Major souhlasně pokýval hlavou. „Myslím, že nepotřebujeme křišťálovou kouli, abychom věděli, kam mají namířeno. Cesta k Wallerově nemocnici. Ale proč?“ Pokrčil rameny.

Washington Lee se zamračil, ale seržant Hawkins vytáhl zpoza levého ucha napůl vykouřenou woodbinku a labužnický si ji zapálil.

„To je jednoduchý, pane.“

„Jednoduchý?“ nechápali oba důstojníci.

„Jistě, pane. Podívejte se na to takhle.“ Rozkašlal se, když mu první doušek hrubého kouře vnikl do plic. „Hrozná věc! Vsadím se, že je dneska dělají z koňského trusu. Nějako vaše camelky a chesterfieldky.“ Plný naděje vzhlédl k černému důstojníkovi.

„Pokračujte, seržante Hawkinsi, krucinál!“ uťal jeho řeč Clapton. „Noc bude dlouhá.“

Washington Lee se usmál a za majorovými zády utrousil koutkem úst: „Nějaký vám seženu.“

„Vozidla... přeprava... Tam venku je spousta nehlídaných aut, co se dají lehce ukrást a zmizet jako pára.“

„Ale kam, Hawkinsi?“ namítal major. Odpověď na tuhle ztracenou otázku ho soužila už několik dní. „Co chtějí ti parchanti dělat, až se vyhrnou ven? Jak víme, venku už byli, ale jen na jednu noc, než se se staženým ocasem vrátili zpátky. Ani nedělali vytržnosti, aby nás přinutili zavolat empíky a domobranu, zburcovat celý ztracený hrabství. Takže k čemu se chystají, krucinál?“

Ale na tuto zásadní otázku neznali odpověď a nakonec, když na druhé straně silnice začaly vystupovat z autobusů a taxíků prostitutky, které se sem masově valily na víkend před výplatou

žoldu, aby Američanům prodaly své dojemné zboží, rozhodli se to pro dnešek zabalit.

Oba důstojníci se najedí v kantýně, na chvíli si schrupnou a až nastane zatemnění a americké vojenské patroly ukončí sobotní veselí, budou čekat, až se objeví radiodetekční dodávka. Pak možná konečně dostanou pár odpovědí. Možná.

Když se krytí křovím opatrně plížili k malé dodávce s nápisem „*Potraviny, čerstvě mletá káva a výběrová vína*“, vyvedeným zašlým zlatým písmem na kdysi naleštěných černých bocích, která na ně čekala, říkal si seržant Hawkins: „Taková zasraná válka! Radši bych byl na frontě a nechal si ustřelit koule.“

A než opět nadešlo svítání, možná nebyl tak daleko od pravdy...

KAPITOLA 7

Kapitán Hurwitz – „kurví vtip“, to se mu líbilo – se šoural oblázkovou pláží a pohyb ho zahříval. Cítil se jaksi „volný“; nedokázal přijít na lepší slovo. Možná to bylo tím, že válka byla od tohoto opuštěného místa daleko a on neměl žádnou skutečnou zodpovědnost. Věděl, že někteří lidé by se na jeho místě podělali strachem – oblečený v nepřátelské uniformě uprostřed nepřátelské země, kde je nejbližší vojenský tábor jen pár kilometrů odtud v kopcích nad Slaptonem, a kde může být na místě zastřelen jako špion z rozmaru prvního holohlavého negerského důstojníka, který odhalí jeho pravou totožnost. Tohle všechno ho však ani trochu neznepekovovalo. Poprvé za pět let totální války měl skoro pocit, že je na prázdninách. Na kopcích, kde kdysi vyl Pes baskervilský Arthura Conana Doylea a lovil svou kořist, bylo mlhavo a větrno. Brzy, odhadoval, bude v devonských močálech a skalách sněžit. Tady na pláži, poseté a podle jeho názoru nebezpečné neodhalenou ostrou municí, bylo tak letně horko, až byl v pokušení svléknout si „Ikeovu blůzu“. Ale nakonec to zavrhl. Pokud potká některého z těch blekotajících negrů z Velitelství evidence hrobů s velkou hubou a lopatou, bude lepší, když ta stvůra hned uvidí dva stříbrné kapitánské prýmky na límci. Pak se spokojí s hollywoodskou rutinou, při níž zakoulejí ubohýma černýma očima, zasalutují jak nejlépe dovedou a zablekotají: „Áno, páne, rozkaz, páne!“ *Scheisse!* V duchu se zasmál.

Možná mělo nějaký význam, třebaže to nedokázal potvrdit, že ostatní běloši zabíjeli americké bělochy, ale ty bělochy pohřbívali černoši, kteří se pak patrně vraceli na své ubytovny a spali spánkem spravedlivých. Někaký druh básnické spravedlnosti?

Zastavil se a vlny se mu plazily okolo podrážek jako bílí červi. Hleděl dolů na nafouklou mrtvolu, ležící na tom, co bylo kdysi obličejem. Nebyla první, kterou viděl od doby, kdy sem přijel, a i kdyby byla, nešokovalo by ho to – za posledních pět let už viděl tuhých víc než dost.

„No, Hurwitzi,“ ptal se sám sebe nahlas, jak to dělávají osamělí lidé, „co uděláš s tímhle?“ Vsunul nohu pod vodou nasáklé tělo a bez emocí je obrátil. „Zavoláš tyhle černý bojovníky za svobodu a budoucnost velkých amerických kšeftů?“

Byla to mrtvola mladého muže, přibližně dvacet let starého. Tvář měl okousanou od ryb, ale nebylo to nejhorší, a uniforma, tu a tam roztržená, zakrývala, co příliv a pobřežní skály provedly s tělem. Nyní rozeznával zelenou nášivku ve tvaru břečťanového listu 4. americké pěší divize, kterou měl mrtvý na rukávu olivově hnědé blůzy. Takže to musí být jeden z 600 vojáků oné divize, zabitých při „operaci Tygr“ dva měsíce před americkou invazí na pláž Utah.

Hurwitz nakrčil nos, a nebylo to zápachem, který vydávalo mrtvé tělo. Bylo to něco jiného, možná závan historie a lidských osudů. Těmhle mrtvý by měl větší šanci přežít 6. června na Utahu v opravdové nepřátelské palbě. Místo toho byl zabit na cvičení, aniž by vypálil jedinou kulku v boji. Zavrtěl hlavou.

Prohlížel si mrtvolu snad celou věčnost. Příliv s ní cloumal sem a tam. Moře si ji brzy vezme. Má to tak nechat? Nebo ji má označit, jak se očekává od důstojníka Evidence hrobů? Jen pro případ, že ho někdo z kopců za ním pozoruje, se to rozhodl dokončit. Obešel krátery po granátech po posledním bombardování

Slapton Sands přede dnem D a vytáhl z písku značku – všude po pláži jich byly spousty – a zabodl ji do oblázků vedle těla. Obřadně sehnul hlavu, opět pouze pro uspokojení případného pozorovatele, otočil se a začal stoupat po pěšině vedoucí ke zničené vesnici.

Nedělal žádná zvláštní opatření. Proč taky? Tohle bylo opuštěné místo. Civilisté byli už dávno evakuováni a černoši se drželi v táboře

– bezpečí davu, odhadoval – pokud nepracovali na tělech, která se stále objevovala i téměř šest měsíců po debaklu operace Tygr. Sem dolů by nikdo dobrovolně nešel, obzvláště když se stmívalo. Proto Skorzenyho plánovači zvolili toto místo za jeho úkryt v první etapě Trojského koně. Angličané a Američané byli pryč a negři nebudou obtěžovat bílého důstojníka, takže se může pohybovat bez překážek.

Kromě toho, říkal si Hurwitz, tentýž kapitánporučík Krause, který mohl za vražedný útok na vojenské transporty během operace Tygr, byl hned přes vodu v Němci drženém Lorientu připraven během chvilky vyrazit v čele své flotily rychlých torpédových člunů. Skorzeny věděl, o čem mluví, když v Grafenwohru položil svou těžkou ruku na jeho rameno a velebně prohlásil: „Máte mé slovo, *Herr Doktor*... V – ehm – Slapton Sands se vám nic nestane...“

Byli už zavření přes dvě hodiny. V kantýně NAAFI, soudě podle lomozu, už teklo pivo zdarma proudem. Někdo bušil do kláves piána, jako by je chtěl rozbít, a kdosi další hulákal: „*Tohle byla jednička, svlíkla si mě do trička, položila na záda a dál prostě paráda...*“

Heidreich si povzdychl, když seděl na kavalci a sešíval kapsu uvnitř nohavice, určenou pro roznos zeminy z tunelu. Angláni byli pekelně hluční, vždycky řvali a vydávali rozkazy svým hrdelním hlasem. Němci byli v porovnání s nimi tichou rasou. Ale bylo to dobré znamení. Tohle bude typická sobotní noc jako všechny předtím od doby, kdy přibyl do tábora 23 jako nový a rozzlobený válečný zajatec.

V malé přeplněné místnosti bylo navzdory chladu venku nesnesitelně horko. Dřevěné zatemňovací okenice byly zavřené a zajištěné zvenčí, takže vzduch necirkuloval. Teď byl zatuchlý a ztěžklý cigaretovým kouřem.

Pokusil se nemyslet na vedro a soustředit se na to, co přijde. Už měli svého člověka na hlídce venku v chodbě, která spojovala jednotlivé místnosti jejich baráku, který dělal, že si v chabém žlutém světle jediné holé žárovky čte knihu, ale to bylo jen na oko. Měl za úkol pozorně vyhlížet nečekanou razii zasraných anglických slídlů.

Heidreich se nemohl soustředit. Skrz tenkou přičku nalevo slyšel, jak si nějaký pitomec pouští stále dokola starou sentimentální nahrávku. „*Nach jedem Dezem-ber gibt's wieder ein Mai... Es geht*

alles vorilber, es geht alles vorbei. „Heidreich si vztekle říkal, že jestli ten blbec nepřestane pouštět tu zasranou desku, nedožije se dalšího „máje“ po „prosinci“. Vzdychl a pokusil se neslyšet vášnivou diskusi dvou „teplých bratrů“ za příčkou vpravo. Bože na nebi, jak bude rád, až se dostane z tohoto prokletého místa, děj se co děj!

Nakonec to vzdal. Přešel ke své osobní „chladničce“ a ostatní, kteří byli příliš pomalí a neuhnuli mu z cesty, odstrkával stranou. Potřebuje studený drink. Byla přece sobota večer, zasloužil si trochu radosti, ne?

„Chladnička“ byla otevřená dřevěná bednička postavená na dvou cihlách v mělké vaničce s vodou. Přes bedničku byl přehozen hadr ustřížený ze staré šedivé armádní deky, jehož konce byly ponořené ve vodě. Další vanička s vodou stála na bedničce a úzké pásy z téže deky zvané „dávkoř“ visely z horní vaničky na krycí hadr. Udržovaly-li se obě nádoby plné vody, byl krycí hadr stále vlhký a neustálým odpařováním vlhkosti se snižovala teplota uvnitř bedničky. „Chlad nicka“ byla tak účinná, že plechovky s jídlem umístěné dovnitř se brzy orosily kapkami vlhkosti.

Heidreich si ji vyrobil nedlouho po příchodu do tábora, ještě než byl zařazen jako „Černý“ a byla mu odebrána privilegia. Tehdy ho za dobrou práci pro táborovou kancelář a německé „starší osazence“ major Clapton odměnil lahví piva, což byl neuvěřitelný poklad. Dokonce spal s lahví pod polštářem, aby mu ji někdo neukradl, než se rozhodl, že si na ni vyrobí ledničku, aby pivo bylo správně vychlazené, než je bude pít. Jednoho sobotního večera láhev vypil, pomalu a s patřičnou obřadností, zatímco ostatní na něj toužebně, závistivě a obdivně hleděli.

Poté se chladnička – „Heidreichova chladnička“ – stala středem pozornosti, vždycky se předváděla nováčkům a vysoce postaveným návštěvníkům tábora. Slídilové ji samozřejmě prohlíželi při každé prohlídce baráku, ale i pro ně to byla rutinní záležitost. Mysleli si, že Heidreich nebude svou drahocennou ledničku, jedinou svého druhu v celém táboře, riskovat k ukrytí nedůležitého kontrabandu.

Když nyní vytáhl ledově vychlazenou láhev mléka, kterou ukradl v kuchyni, a v rukou ucítil chlad skla, rychle se podíval na vrchní nádobu, mokrou a kluzkou, kde z ní vyčuhovaly proužky deky.

Okamžitě odložil láhev a natáhl ruku. Sáhl do vody a stál při tom na špičkách. Bylo to tam – plastová nádoba vyrobená z ukradených lahví na horkou vodu, v níž to bezpečně a v suchu leželo. Usmál se a přehodil zpět pásky deky. *Rádio Lons* bylo připravené k použití...

„Teď poslouchajte, Lee!“ vrčal Katz do telefonu a mladý poručík poznal, že jeho nadřízený je opilý. Měli obvyklé sobotní večerní povyražení v důstojnickém klubu jedenácté divize a žitná a whisky tekly zdarma. Katz, jak se zdálo, už měl svou míru. „S těma anglickejma pitomcema se nikam nedostanete. Jediný, co chce generál vědět, je, co se stalo tomu vojákovu se zabudovanou dírou.“ Zasmál se tomu hrubému výrazu.

„Myslíte tu zavražděnou sestru, pane?“

„Nemyslím svoji tetu Mabel z Buffala,“ zafuněl Katz nesrozumitelně. „Takže byste měl radši začít něco dělat, Lee. Generál vám dal termín do konce tejdne, a pak vaši prdel z toho případu stáhne. Vaší prací je připravit zpravodajskou jednotku než odjedeme, ne se mrcasit okolo skopčáckýho zajateckýho tábora.“

„Ale dostáváme se na stopu, pane!“ protestoval Lee. Slyšel zvuk motorů detekční dodávky. Major Clapton a seržant Hawkins už byli venku z kantýny a čekali na židovské vojáky. „Možná už dnes v noci učiníme průlom.“

„Počkej chvilku, kotě,“ řekl Katz někomu neznámému a bylo jasné, že ta osoba má řečenou „zabudovanou díru“. „Budu připravenej, až ty budeš, ale nejdřív musím vyřídit tohohle chlapa.“ Pak byl opět slyšet silněji a najednou mluvil ve velikém spěchu. „Oukej, víte všechno. Do konce týdne! Neztrácejte čas. Končím.“ Než mohl uštvaný Lee vznést další námitku, telefon oněměl.

Lee tam chvíli stál se sluchátkem v ruce a uvažoval, co má dělat. Znovu měl ten hrozný pocit osamění černocho ve společnosti bílých, kde není nikdo jako on, na koho by se mohl obrátit a promluvit o svých problémech. Pokrčil rameny. Pak s odhodlaným výrazem v pěkné černé tváři položil sluchátko. Vždycky to tak bylo, od doby, kdy se rozhodl získat vzdělání – to nejlepší – a protloukat se světem bílých. Pokud o padesát let předběhl dobu, jak tvrdil Malloy ve Verdunu, bylo to hodně špatné. Ale teď a tady neměl jinou možnost.

Nasadil si čepici a kabát a když vyšel do nočního chladu, trochu se zachvěl. Svítíl měsíc v úplňku. Předměty byly stříbřité a stíny ostré. Noc se zdála krutá, což nezměnilo ani opilecké hulákání z kantýny odnaproti.

Lee zavrtěl hlavou a přešel ke dvěma čekajícím mužům. Major Clapton se opět věnoval svému „hnusnému zlovyku“ bafání ze staré bryerky.

„Pěkná noc, Lee,“ poznamenal, když vytáhl dýmku z úst.

„Doufejme.“

Neřekl starému Angličanovi o Katzově ultimátu. Věděl, že by se za něj Clapton šel přimlouvát – během posledních pár dnů vyšetřování si padli do noty. A pokud by Clapton intervenoval, Katz se jen postaví na zadní a bude to ještě horší.

„Pokud zachytíme signál, přinejhorším zjistíme, odkud z kontinentu přichází, a to by nám mohlo dát vodítko k tomu, na co si skopčáci hrají.“

„Kdo ví, co chystají,“ reptal Hawkins. „Já si myslím, že ani oni sami neví. Támhle jedou naši vědátoři.“

O chvíli později se objevila dodávka se štěrbinami dvou zatemněných světel. Antény v měsíčním světle diskrétně zakrývala plachta, aby nebylo poznat pravé určení vozidla.

„Jo, to jsou oni. Pojd'me je pozdravit, pánové!“

Ale přijetí nebylo zrovna vřelé. Když se úzké zadní dveře dodávky otevřely a ozářily je žlutým světlem, vysoký štíhlý seržant spatřil černého důstojníka a otočil se k muži u přijímače. „*Hermann, das ist doch ein Schwarzer!*“ Z jeho hlasu zazněl jasný tón překvapení a znechucení. Hned se však vzpamatoval z šoku a řekl angličtinou s přízvukem: „Zdravím, poručíku! Přesně na čas, co?“

„Přesně na čas,“ přitakal Lee rychle.

Clapton, který také porozuměl poznámce o Leeově barvě pleti, smutně zavrtěl hlavou. Co je tohle za svět? Utiskovaní mají předsudky proti utiskovaným. Do prdele, copak to nikdy neskončí?

KAPITOLA 8

„Hurwitzi, nikdy jsi to neměl tak dobrý,“ říkal si malý mužík anglicky. Pak si vzpomněl na své studentské dny ve Státech. „Příště budeš chtít do piva vajíčka, chlape!“ Zasmál se svému vtipu.

Ve slovech osamělého pána špionů bylo něco pravdy. Vesnice si mohl užívat, co hrdlo ráčí. Možná se mohla zdát v troskách, ale byla tu spousta užitečných zbytků, které šikovný člověk dokáže využít. Nezvolil si za úkryt sklep zničené hospody, ačkoli tam bylo pohřbeno velké množství pití. To místo bylo první na ráně. Místo toho si vybral „Růžovou chalupu“ na konci opuštěné vesnice. Bylo to jedno ze zastrčených míst ze sedmnáctého století, jaké člověk nachází v této části světa, se dvěma vchody, oběma skrytými v zahradě a za vyvýšeným terénem.

Někdo, možná Američané, narychlo přitáhl elektrické dráty k vnější zdi, ale rozhodl se je nepoužívat a vystačit si se svíčkami, které našel při prohledávání vesnice. Když se nyní připravil vysílat ze sklepa Růžové chalupy, obklopený lupem, který mu dělal život snesitelně pohodlným (a se samopalem a pistolí Walther, ukrytou v kapse), nepoužíval lehce dostupnou elektřinu. Tím by se mohl snadno prozradit.

Ze svého výcviku i zkušeností v terénu věděl, že se nepřátelští odhalovači uchýlovali k starému triku vypínání elektřiny oblast po oblasti. Jakmile byla zkoumaná oblast bez proudu a ilegální vysílání utichlo, přesně věděli, kde mají hledat. Ne, to by to Angličanům značně usnadnil.

Místo toho připojil vysílačku k šestivoltové baterii, kterou sebral v místní kovárně a autoopravně. Když Američané na podzim 1943 přinutili místní oblast Slaptonu opustit, aby se mohla stát výcvikovým prostorem pro den D, většinu věcí si civilisté odnesli s sebou. Ale jako vždycky v takových případech zapomínali na věci, které ty odnesené udržovaly v chodu. Takže odvezli své traktory, nákladáky a několik osobních aut, které ještě měly poukázky na benzin, ale přehlédli baterie. V opravně jich bylo plno a byla tam i nabíječka.

Hurwitz z tohoto přehlédnutí těžil. Měl dost baterií, aby mohl vysílat bez přestání až do Nového roku, i když věděl, že po oné

prosincové sobotě už další autobaterie potřebovat nebude. Seděl ve sklepě, obklopený svým naloupeným pokladem, a říkal si: „Ne, můj milý zkurvysynu, potom půjdeš zpátky domů k mamince a od vděčné vlasti dostaneš další bezcenné kousek plechu.“

To pomyšlení ho utěšilo. Dal si poslední hlt z láhve *Bass Light Ale*, kterou objevil v troskách sklepa hospody, a pustil se do práce. Vysílat začne v hodině duchů – o půlnoci. Představoval si, že v tu dobu bude nepřítel tvrdě spát, ožralý nebo naprosto zaneprázdněný tím, co každý správný chlap dělá v sobotu večer – tancem skotačivé matracové polky s kouskem chlípného ženského masa. Z důvodu známého jen jemu samému si začal šťastně hvízdát *Horst Wessel Lied* a přemítal, jestli je to pro údajného Žida přípustné. Všechny ty řeči o *Judenblut* asi nebyly tak úplně košer.

Všude bylo ticho. Někde zahoukala sova. Seržant ve službě už dávno rozpustil společnost v kantýně NAA-FI decentním pobízením posledních opilců zpátky do ubikací přátelským: „Pohněte prdelí, vy naprcaný tučnáci... Poslední z vás se kurva proletí do tý zasraný strážnice!“ To je přímělo k odchodu. Občas se ozval měkký krok osamělého strážného, hlídajícího vnější stranu plotu.

V detekční dodávce byli všichni vzhůru a krčili se v zelenavém šeru s očima upřenými na dlouhou řadu přístrojů před operátorem a pár sluchátek, která měl posazená na uších a neustále se jich nervózně dotýkal, jako by si chtěl být absolutně jistý, že všechno funguje správně.

Ztuhlý a s bolestí v chybějící noze, jako vždy ve chvílích vypětí, by major Clapton dal cokoli, aby si mohl zakouřit. Ale židovský seržant velící vozu striktně trval na tom, že nikdo nebude kouřit.

„Všechny smysly musíme mít zbystřené,“ poučoval je s těžkým přízvukem. „Po celou dobu naší služby musíme zachytit vše. Proto říkám – prosím, nekouřit!“

„Vosina v prdeli,“ zněl by Hawkinsův názor. „Zatracený cizinci... Horší než Amíci.“

A na to, usmíval se Clapton pobaveně, neexistovala naprosto žádná odpověď.

Čas odkapával jako roztavené olovo a Clapton, bojující s touhou po dýmce, viděl, že Lee je stále nervóznější. Dokázal si představit

proč. Jeho šéfové na něj tlačí. Mezi 11. obrněnou divizí a vojenskými úřady v Devizes nebyly vřelé vztahy. Ti první se považovali za bojující vojáky, kdežto „místní“ nebo „domorodci“, jak nazývali vojáky z Devizes, patřili k druhořadým jednotkám, které nikdy nepůjdou do akce. Jak že to říkali? „Jeden chlap na frontě, a dalších šest jich nosí kokakolu.“ Hádal, že podle mínění svých nadřízených poručík Lee ztrácí čas potloukáním se s Anglány, jejichž prací je starat se o tlupu krotkých Němců, které stejně dříve nebo později odvezou do Kanady.

V této chvíli by Lee souhlasil se svým novým přítelem Claptonem, obzvláště po Katzově varování.

Současně však byl odhodlán dotáhnout tu věc do konce. Tady šlo o princip, ne jen o konkrétní práci.

Minula půlnoc. Ještě víc se ochladilo. Uvnitř dodávky bylo mrazivě. Ale neodvážili se zatopit si motorem. To by klidně mohlo zburcovat pozorovatele v zajateckých barácích. Operátoři se střídali každých třicet minut, aby mohli vstát a rozproudit krevní oběh. Pro Claptona to bylo jako za dávných dnů během minulé války, kdy čekali v zákopech na rozkaz vyrazit na nějakou zatracenou hlídku, kterou nařídilo vrchní velitelství. Tatáž směs napětí a rozjímání nad klidem a krásou noci, a čekající země nikoho se vším nebezpečím, utrpením a strachem. Panebože, říkal si, to byla úplně jiná doba! Svůj život začal bojem s Němci, a vypadalo to, že ho tím samým také skončí.

„*Achtung!*“ zvolal vzrušeně muž se sluchátky svou rodnou němčinou, ale vzápětí se opravil anglicky: „Pozor... Něco přichází.“

Okamžitě zapomněli na chlad a únavu. Náhle byli naprosto čerství, nervy jim elektricky škubaly, jak operátor, nahnutý nad svými přístroji, dával instrukce nadutému seržantovi, který neměl rád černochoy, a teď strčil hlavu do jakési skleněné bubliny ve střeše dodávky a ladil zaměřovač směru. Anténa se točila a kymácela sem a tam. Oba dva se jasně snažili určit směr, odkud signál přicházel. Lee a Clapton měli přece jen pravdu. Němci nejenže mohli přijímat tajné vysílání, mohli i sami vysílat!

Aniž dostal rozkaz, stáhl si Hawkins sluchátka, která měl připnutá na pásku kolem krku, tvrdě jimi bouchl a připravil se na

rozkazy, které Clapton možná vydá. Půjdou za „slídící četou“ ve strážnici, která byla ozbrojená stenguny a dlouhými háky. Jakmile zaměří ubikaci, odkud vysílání vychází, vtrhnou dovnitř a konečně dopadnou neznámého operátora „Rádia Lons“ při činu.

Lee se poprvé za večer usmál. Všechno běželo podle plánu. Ukáže tomu předpojatému, samolibému parchantovi Katzovi...

„Blbouni už hnípají... Všude čisto,“ strčil hlídkující hlavu do dveří a hlásil Wirtzovi, který hlídal vchod s ponožnou plnou mokrého písku v ruce. Všichni, kteří se budou chtít dostat dovnitř, budou muset nejprve projít kolem něj. Ve stínu za ním, nedaleko od rádia, stál blázen Girowitz, držící vlastnoručně vyrobenou pistoli. V případě nutnosti ji použije. Nebyl to nejlepší střelec. Ale nevybrali si ho pro přesnost, nýbrž proto, že byl blázen. Pokud by ho chytili při jejím použití a obžalovali, nebudou ho moci odsoudit. Měl posudek od jejich doktorů, kteří nyní hledali ústav, kam ho umístí, než ho repatriují na *Gripsholmu*, lodi švédského Červeného kříže, používané k takovým účelům. Ted' tam stál, třásl se jako v horečce a pořád dokola mumlal: „Pohřbenej zaživa, pánové, pohřbenej zaživa tři dlouhý dny...”

Scharführer, krčící se nad rádiem, si sundal z hlavy sluchátka a odložil je do plechové misky, aby zesílil slabý zvuk. Poslouchal uchváceně a současně zmateně. Instrukce byly jasné, ale okamžitě jim dokázal porozumět jen někdo informovaný. Ovšem nebyly to instrukce, praskající ve vzduchu, co Heidreicha potěšilo a ohromilo. Bylo to místo, odkud přicházely.

Před touto nocí si vždycky myslel (později zjistil, že správně), že tajný vysílač je umístěn v Lorientu, potom v Dunkerque, ve dvou přístavech stále držенých wehrmachtem po debaklu v Normandii. Chvilí se domníval, že instrukce přicházejí z jednoho z Němci okupovaných lamanšských ostrovů. Jeho metoda zjišťování byla snadná. Otáčením sluchátky, až byl signál nejsilnější, určil, že přicházejí z jihovýchodu, a protože Devizes nebylo daleko od pobřeží, znamenalo to, že vysílač je někde za vodou. Tedy na kontinentu, možná v Němci držенém pobřeží Francie.

Tento signál přicházel z naprosto jiného, téměř neuvěřitelného směru, konkrétně z jihojihozápadu, což znamenalo, že se vysílač nachází někde na nepřátelském území. Šéf špiónů, který mu nyní vydával instrukce do budoucna, byl sám v Anglii, ne dál než sto kilometrů od Devizes!

To bylo něco, kvůli čemu si skoro zapomněl přesně ukládat v paměti dobré, velmi nadějně zprávy, jež temná listopadová sobotní noc přinášela. Neznámý německý agent, který vydá signál, jenž všechno uvede do pohybu, byl už na místě. To, jak Heidreich věděl, mohlo znamenat jedinou věc: VELKÝ ÚTĚK MOHL ZAČÍT.

KNIHA TŘETÍ

HRA JEV PROUDU

KAPITOLA 1

Minutu po půlnoci v sobotu 16. prosince 1944 noční směna v britském vládním dešifrovacím centru v Bletchley Parku přešla na okamžitý „červený poplach“. Stovky civilních i vojenských zaměstnanců střediska to šokovalo.

Z nacistického Německa a západního bojiště už týdny prakticky nedorazila k dekódování žádná důležitější zpráva. Enigmy, ukořistěné německé šifrovací stroje, jež britským vědátorům umožnily číst Hitlerovy rozkazy současně s jeho generály (ne-li dříve), zůstávaly zarytě zticha. Zdálo se, že se wehrmacht uložil k zimnímu spánku na 650 kilometrů dlouhé frontě od jižního Holandska po neutrální Švýcarsko. Matematici si nad kroketem a čajem s lívanci mezi sebou šuškali, že Němci jen čekají na vhodnou příležitost ke kapitulaci.

Unavení a vysátí po měsících horečné aktivity před i po dnu D začali odpočívat, aby ulevili duševnímu i fyzickému vypětí dlouhých dnů a nocí dešifrování a interpretace.

Náhle se však Enigmy znovu divoce rozbušily. Úředníci a písaři běhali sem a tam se zprávami určenými k dekódování. „Zelená bohyně“, jak přezdívali prvnímu gigantickému počítači vyplňujícímu celou místnost, vydávala teplo a připravovala se vyplivnout rozšifrovaný text. Nepřítel se probudil, to bylo jasné. Teď se vědci a jejich vojenští asistenti divili a čekali. Proč?

První proužek s dekódovanou zprávou byl rychle dopraven do boudy v parku starého viktoriánského sídla, které bylo srdcem celé tajné operace. Vědátři se okamžitě shlukli kolem překladatele, který pod světlem jediné slabé žárovky převáděl text z němčiny do angličtiny.

Zpráva pocházela od polního maršála Gerda von Rundstedta, starého alkoholika, současně však nejschopnějšího z Hitlerových polních velitelů. Zněla:

HODINA OSUDU UDEŘILA. MOCNÉ OFENZIVNÍ ARMÁDY ČELÍ SPOJENCŮM. V SÁZCE JE VŠECHNO. SVATÁ POVINNOST VŮČI VLASTI VYŽADUJE MAXIMÁLNÍ OBĚTI.

Co tohle bombastické sdělení znamená? Kde jsou ony „mocné ofenzivní armády“? Co je přesně „v sázce“? Hlavami vědců a jejich vojenských šéfů se rojily řady otázek, zatímco se kurýři připravovali na stokilometrový úprk do Londýna, aby informovali Churchilla o nejnovějším překvapivém vývoji. Řady otázek bez odpovědí...

Dvě stě padesát kilometrů odtud na drsné, zalesněné frontě v Ardenách, byla odpověď naprosto jasná. Přesně v 5.30 toho rána, zatímco americký nejvyšší štáb vyspával opici po pátečním večeru na impozantních velitelstvích v Paříži, Lucemburku a Nancy, celá fronta amerických armádních sborů, asi 60 000 mužů, se rozhořela plamenem, běsem a náhlou smrtí.

Veškeré dělostřelectvo tří německých armád, od 152mm děl po 76,2mm minomety, spustilo palbu na překvapené Američany. Ranní ticho protrhlo na tisíc děl přehradnou palbou, jakou Američané nezažili od vylodění v červnu v Normandii, a z lesnatých kopců

pokrytých závějemi sněhu se vyhnula německá pěchota v bílých návlecích. Byly jich stovky, tisíce. Opilí, zdrogovaní nebo obojí se plahočili k americkým pozicím a pokřikovali jako šilenci. Za nimi se valily tanky – prapory, pluky, celé divize. Ujížděly vpřed a táhly za sebou bílý chvost, hlavně jejich dlouhých převislých kanónů se pomalu otáčely ze strany na stranu jako čenich pravěké příšery slídící po kořisti. Velká protiofenziva na západě, kterou Hitler plánoval od září, konečně začala, a zastihla americké vrchní velení, jak se zdálo, naprosto nepřipravené.

Celou dlouhou nekonečnou hodinu bušila dělostřelecká palba. Pak s překvapivou náhlostí skončila a zanechala za sebou omráčené ticho; zdálo se, že vydrží navěky. Američtí vojáci viděli spoušť, kterou bombardování v jejich pozicích nadělalo. Viděli také německou pěchotu v jejich „strašidelných hábitech“ a nabilo nařené tygry a pantery, valící se proti nim. Byli to mladíci a z větší části zelenáči. Nikdo je nevaroval, že mají čekat takovéhle věci. Zpanikařili. Začali prchat. Nejprve po rotách, pak po praporech a nakonec po celých plucích. Během čtyřiceti osmi hodin se jedna divize rozpadne a další bude obklíčena a připravena se vzdát. Američané se všude začali „dekovat“.

Venkovské cesty vedoucí k frontě byly přecpané prchajícími vojáky a vozidly nárazník na nárazníku. Zavládl chaos. Zdálo se, že nikdo nikoho neposlouchá. Plukovníci prchali bok po boku s desátníky. Bylo to *sauve qui peut*, každý sám za sebe s ďáblem v patách.

Nebylo proto překvapivé, že panikou stížení prchající vojáci si nevšimli cizích osob mezi sebou – vojáků se znaky jiných jednotek, jejichž vozidla nevypadala úplně americky, především ta obrněná. Proč by je to mělo překvapovat? A kromě toho, kdo by se pokoušel zastavit dobře vyzbrojené muže, po čtyřech v džípu (už to samo bylo podezřelé – Američané vždycky jezdili ve třech), kteří vypadali, že přesně vědí, kam jedou. Což věděli. Mířili ke klíčovým mostům přes řeku Másu, cestou prováděli špionáž a sabotáže, ničili komunikace, strhávali telefonní vedení, měnili vojenské silniční ukazatele, čímž mátlí konvoje pokoušející se dostat na frontu. Byli to Skorzenyho lidé, titíž falešní Američané, kteří se tak dlouho a dobře cvičili v

odlehlém bavorském táboře v Grafenwóhru. Nyní do písmene vykonávali Vůdcovy rozkazy. Jejich zjizvený velitel byl připraven týlovou oblast zapálit, nejen Belgii a Lucembursko, ale také životně důležité přístavy Le Havre, Cherbourg, Marseille a nakonec i ty ve Velké Británii. Skorzeny věděl, že se Američané brzy vzchopí. Nastoupí noví velitelé. Zpanikaření vojáci budou zpacifikováni. Dorazí posily a Američané, v této chvíli otřesení a těžce rozvrácení, znovu vytvoří pevnou frontu. Ale všechny tyto pokusy přijdou vniveč, pokud onen ostrov vedle Evropy, jemuž přezdívali „největší letadlová loď“, bude ochromen revoltou, ozbrojeným povstáním a případným chaosem. Pak se „největší letadlová loď“ bezpochyby potopí a vítězství bude v německých rukou. Historie druhé světové války na západě bude nezvratně změněna.

Téhož rána, ve stejnou dobu, kdy se frontou amerického 8. sboru v Ardenách přehnal strašlivé bombardování, major „Beznohej“ Clapton konečně zemřel. Skoro dvacet dní bojoval se zraněním, které mu rozpáralo břicho, když na něj vystřelil duševně chorý Němec a blábolil cosi o pohřbení zaživa „na tři dny“.

Nezemřel pokojně, jak většinou stojí na parte, bojoval se smrtí, kroutil svou nožní protézou visící na rohu bíle povlečeného lůžka, aby si ji mohl připnout a vstát, jako by se nic nestalo. Ale tak to nemělo být. Celou noc Lee a Hawkins, který už vypil celou láhev bourbonu, pozornost od Američana, na něj dohlíželi, pokoušeli se ho zchladit, pomáhali lékaři, jehož jediným příspěvkem bylo skoro zlostné vrtění hlavou, jako by ta dlouho protahovaná záležitost byla jen plýtváním jeho časem.

Měl samozřejmě pravdu. Když konečně sehnali penicilin (i na frontě byl tohoto zázračného léku akutní nedostatek) a podali jej umírajícímu majorovi, bylo už pozdě. Infekce v ráně od špatně opracované, podomácku vyrobené kulky vypálené šíleným zajatcem, byla příliš rozsáhlá. A tak major Clapton, DSO, MC, zemřel vzteklý na svůj osud ve stejnou hodinu, kdy Němci na druhé straně Kanálu zahájili svůj velký překvapivý útok.

Oba nesourodé přátele, starého vrásčitého britského seržanta a mladého fešného černého důstojníka, vyprovodila vrchní sestra do

prosincové tmy a zanechala je tam třást se a přemýšlet, co by měli dělat dál.

Odkudsi spustila polnice budíček a zdálky se neslo cinkání ešusů a polních kotlů. Ten zvuk Leeho probral.

„Měl nějaké příbuzné – ženu, děti?“ zeptal se bezbarvě.

„Ne, pane,“ odpověděl Hawkins a hrál si s majorovou holí. „O ženu přišel při blitzkriegu v roce 1940, a myslím, že se jeho jediný syn dalšího roku ztratil v poušti. Proto byl radši v práci – v táboře. Byl zpátky u armády. Než mu ti bastardi ustřelili nohu, byl mladým důstojníkem z povolání. Měl rád armádu a život... Ne, pane,“ seržantův hlas zněl náhle rozjímavě, „neměl nikoho kromě nás.“

Dál tam tiše stáli a poslouchali zvuky brzkého rána, kdy vojenská jednotka ožívá, ale v podstatě je nevnímali. Kolem nich proběhl voják, vláčející dva těžké kbelíky, patrně nešťastník, který se něčím nepodstatným provinil, následovaný podsaditým plukovním policajtem, který jim zasalutoval.

„Pořád stejný,“ přemítal nahlas Hawkins. „Ale to je disciplína a pořádek. Chyběly by.“

Lee tiše přikývl. Disciplína a pořádek? přemítal. Britské ani americké orgány nereagovaly na přestřelku v táboře 23, která vyústila ve smrt majora Claptona a objasnění vraždy zdravotní sestry (Heidreich se na smrtelné posteli přiznal). Ale dosud nikdo neudělal nic s tím, že Heidreich a jeho parta dostávali rozkazy zevnitř Británie, konkrétně odkudsi z oblasti Devonu. Německo-američtí experti na propagandu vlastně ohlásili své zjištění samostatně na velitelství 11. obrněné divize – možná nevěřili, že to ten černocho udělá pořádně, říkal si Lee hořce – ale nic z toho nevzešlo. Velícího generála to patrně nezajímalo. „Nemáme to v popisu práce,“ řekl plukovníku Katzovi. „Jsme bojová jednotka. Nechrne to hochům od špionáže.“ A tuto zprávu Katz více než potěšené předal Leemu.

Během dvou týdnů od osudné listopadové přestřelky se nestalo nic, co by Leemu poskytlo příležitost znovu ten případ otevřít. Během prvních čtyřadvaceti hodin, kdy němečtí Židé zachytili signál z Devonu, byly ze zajateckých táborů po celém Spojeném království hlášeny nepokoje. Comrie ve Skotsku, Penkridge na hlavní silnici mezi Staffordem a Wolverhamptonem, Bridge End ve

Walesu, dokonce i Rajský tábor v Yorkshiru – všude, kde „Černí“ vládli dění v táboře, se objevovaly výtržnosti – výlevy hajlování, bití „Bílých“, okupační stávky, drzost na stráži a podobně. Přes noc se opět všechno uklidnilo jako na nějaký neznámý rozkaz a život v táborech se vrátil do obvyklých kolejí. I „Černí“ zkrotli a dál se věnovali přípravě sentimentálních německých Vánoc, zdobili stromečky, balili dárky pro lidi v Říši, cvičili vánoční koledy – „tu pitomou Tichou noc,“ komentoval to Hawkins kysele. Lee občas stěží dokázal uvěřit, že onen incident – tak to oficiálně nazývaly úřady – se v táboře 23 vůbec stal.

Znovu a znovu se sám sebe ptal, co se to krucinál děje. Ale věděl, že odpověď na tu zatracenou otázku – pokud existovala – může dát jenom komplexní vyšetřování v devonské oblasti, odkud přicházely zprávy. Dokud však bude jeho nadřízeným plukovník Katz, na něco takového může zapomenout.

„Jste tu, poručíku,“ rozkládal, „abyste vytvořil zpravodajskou jednotku, ne čmuchať kolem se svými anglickými přáteli. Toto je armáda Spojených států a my jsme bojová divize. Na to nezapomínejte. Pokud se vám to nelíbí...,“ pokrčil tlustými rameny a brady se mu rozkývaly jako vždy, když se rozohnil, „... víte, jaká je ta druhá možnost.“ Lee to věděl. Pošlou ho k „hovnokopům z Louisiany“.

Když teď pomalu kráčeli k jídelně v naději, že si vyprosí „čaj a něco na zub od těch nenažraných mizerů kuchařů“, sotva si všimli dodávky s maskovacím vzorem mířící jejich směrem a blikající na ně zatemněnými světly. Až když trhaně – a nebezpečně – zastavila na špinavém ledu před nimi, probralo je to ze snění.

„Co se děje?“ vykřikli jednohlasně.

„Co se děje?“ opakoval srdečný pivní hlas seržanta, snažícího se překřičet rachot běžícího motoru. „Praskla bublina. Tlupa taliánských výsadkářských důstojníků utekla z tábora ve Skotsku. Vy všichni povaleči z táborů máte zatraceně poplach. Teď si naskočte!“

Naskočili.

KAPITOLA 2

„Doktůrek“ byl lehce zmaten. Bylo jasné, že Němci vycvičení parašutisté z italské výsadkové divize Folgiori, všichni do jednoho fašisté, chňapli v Comrie po zbraních. Proč, to nevěděl.

Operace Trojský kůň neměla aktivně začít dřív, než rozhodující složky Skorzenyho 150. brigády dosáhnou řeky Másy a zmocní se klíčových mostů, aby Dietrichova 6. tanková armáda mohla pokračovat směrem na Antverpy a belgické pobřeží. Kombinace dobytí mostů a toho, co se mělo odehrát v Anglii, odhadovalo německé vrchní velení, vrhne západní Spojence do bezhlavé paniky. Když nyní čekal, až nadejde další etapa velké operace, uvažoval, zda útěk těch zpropadených makarónů může ohrozit celý plán.

Nakonec ve svém úkrytu dospěl k názoru, že událost v Comrie ve Skotsku je příliš daleko od hlavní scény na to, aby vzbudila podezření nějakého dotěrného zpravodajského důstojníka. A tak se soustředil na svou vlastní pozici a na to, co musí udělat, až se operace Trojský kůň rozběhne.

Anglie v roce 1944 mu trochu otevřela oči. „Doktůrek“ nebyl lehce ovlivnitelný politikou a podobnými nesmysly. Na druhou stranu podléhal propagandistické mašinérii „Jedovatého trpaslíka“¹¹) pět let války, a něčemu z toho uvěřil. Ale nepřátelské území nebylo rozbombardovanou pustinou, jak očekával. K masové destrukci „zázračnými zbraněmi odplaty“, jak tvrdil Goebbels v rádiu, nedošlo.

Po pěti letech ponorkové blokády admirála Donitze vypadali místní dobře živení a jeho pozornost přitáhla obzvláště jedna věc – kvalita uniforem britských vojáků. Byly vyrobeny z prvotřídní vlny a ne ze syntetických sraček jako v Německu. Ne, uvažoval, když naslouchal vzdálenému hukotu mořského větru na osamělé, krátery rozryté pláži u Slaptonu, Anglie nemlela z posledního. Ani velká překvapivá ofenziva v Evropě ji nedostane na kolena. Pořád to byl ostrov, který disponoval největší říší, jakou svět viděl – skoro třetinou zeměkoule.

---

¹¹ Doktor Goebbels, německý ministr propagandy, přezdívaný tak kvůli svému jedovatému jazyku a drobné postavě.

Mračil se při té myšlence. Pořád chtěl svou pomstu na zatracených velkohubých Američanech za to, co provedli jeho rodičům – a bude ji mít. Současně však také chtěl přežít. Ale jak? Musel existovat způsob, jak dosáhnout své pomsty i zachránit sám sebe pro klidný akademický život v mírovém světě. Zažil už dost dobrodružství, aby mu vystačila na zbytek života. Jediné, po čem nyní toužil, byl klidný život.

Možná nějaká neznámá provinční německá univerzita, vyučující obskurní předmět, při němž by ho neobtěžovalo tolik studentů. Švýcarsko – nejlépe jeho německy mluvící část – by byla ještě atraktivnější volbou. V té nádherně nudné zemi, kde hlavním zájmem jejích dobrých tlustých občanů bylo vydělávat peníze, hodně peněz, se nikdy nic nedělo.

„Doktůrkova“ tvář se při té vyhlídce rozjasnila. Možná bude učit německou lingvistiku se zaměřením na opravdu okrajovou záležitost, změny výslovnosti v německém jazyce mezi osmnáctým a dvacátým stoletím. Pronajme si byt o jedné velké místnosti, kde bude mít své knihy a papíry, a na pořádném švýcarském balkonu kytky v květináčích. Co by si dobrý, mírumilovný švýcarský měšťan počal bez balkonu a květin?

Vařit si bude jediné ranní kávu na lihovém vařiči. Bude jíst v univerzitní studentské menze nebo v místním *Ratskelleru*, a pokud bude potřebovat ženu, zajede si do nejbližšího velkého města. Všechna švýcarská města nad 100 000 obyvatel mohla mít čtvrtě červených luceren. Celkově vzato bude trávit dny nudnou rutinou, tloustnout a stárnout bez starostí o svět. To mu zvedlo náladu.

Rozhodl se. Zavřhl slasti provinčního Švýcarska. Jako vždy se mu v hlavě rodil rezervní plán. Operace Trojský kůň, říkal si, se může rozjet, jakmile obdrží signál od Skorzenyho. *Ale skončí bez něj!* Uvědomil si, že on sám musí zmizet ještě dřív, než to všechno začne. Co se bude dít dál, ho ani v nejmenším nezajímalo. Vyhlédl ven z úkrytu na opuštěnou rozpadlou vesnici a kousky trosek z dubnového amerického fiaska. Začne to tady, rozhodl se. Ale tou dobou už bude dávno na prvním úseku své únikové cesty. Pak ať si ho Amíci a jejich poskokové Angláni chytají.

Téhož odpoledne, kdy „doktůrek“ učinil své rozhodnutí, Hawkins a Lee unesli z „chládku“ Wirtze. Nemohlo to být snazší. Hawkins je představil veliteli gardy a Lee s ukradenými zlatými majorskými hvězdičkami velkopansky vstoupil, vykřikoval rozkazy a požadavky a celou dobu kouřil tlustý doutník po vzoru rádoby důležitých vysokých důstojníků americké armády. Desátník gardy nevěděl, čím je. Wirtz, nevrlý a bojovný, byl vyhozen z cely a s rukama spoutanýma za zády eskortován do připraveného sedanu Packard, také kradeného, dřív než stačil pochopit co se děje – a pak už bylo pozdě.

Nyní, uložen v prázdném suterénu americké vojenské nemocnice, kam se vkradli před „katastrofou“, jak to nazývali zajatci, čelil těm dvěma a na sveřepé zjizvené tváři se mu usadil bázlivý pohled. Uvědomoval si, že je konfrontován s nepřítelem, který nebude váhat využít „třetího stupně“, pokud výslech nikam nepovede. Na druhou stranu byl Wirtz tvrdý muž, který věděl, že Angloameričané jsou obecně slabí. Takže držel rty pevně semknuté, aby dal najevo, že dřív zamrzne peklo, než ho donutí promluvit.

Seržant Hawkins ten pohled zaznamenal. Ušklíbl se. Ale v tom šklebu nebylo nic příjemného. Povyτάhl si blůzu uniformy, aby odhalil tlustý kožený opasek. Na opasku byly stříbrné a mosazné odznaky, o nichž Wirtz věděl, že patří různým britským plukům. Podobné viděl u ostatních vězňů, snědých ošlehaných mužů s proužky na rukávech, označujících dlouhodobou službu.

„Pásek starýho mazáka, kámo. Než budeš moct takovej nosit, musíš si hodně ošoupat a opálit kolena.“

Pokud Wirtz rozuměl, nedal to najevo. Současně však věnoval Hawkinsovi plnou pozornost, když ukázal najeden z odznaků.

„Tenhle je vopravdová vzácnost. Sebral jsem ho drzýmu irskému parchantovi, když se v dvaadvacátém roce v Indii vzbouřily irský pluky. Byl jsem jenom dítě – bubeník – ale dal jsem tomu zářadcovskému hajzlovi pořádně do těla!“

Lee se zamračil a uvažoval, kam to všechno míří, ale když Hawkins opasek vytáhl a začal si ho omotávat okolo pěstí, Wirtz vyděšeně odhadoval, co se ten starý voják chystá udělat, a ani trochu se mu to nezamlouvalo. Mladému americkému důstojníkovi se rozjasnilo, k čemu se Hawkins chystá, a vložil se do jejich dialogu.

„Nechcete ho tímhle bít, seržante Hawkinsi, že ne?“

Hawkins se stále poťouchle šklebil.

„No, řekněme to takhle, pane,“ řekl, zatínaje pěst, „nechci se s ním líbat po francouzsku, aby nám řek, co chceme vědět.“

„Ale to je proti mezinárodnímu vojenskému právu!“

„Spousta věcí je proti právu, pane, pokud vás chytí.“ Výhrůžně hleděl na velkého německého poddůstojníka.

„Nebít, prosím!“ žadonil náhle Wirtz lámanou angličtinou.

„Prosím, nebít!“ Při těch slovech se mu třásl horní ret, jako by se chtěl rozbrečet. „Já mluvit... Prosím, pane!“ Úpěnlivě hleděl na Leeho.

„Oukej,“ souhlasil rychle Lee, když viděl, že Wirtz je ochotný mluvit. „O co jde? Měli jste rádio?“

„*Jawohl, Herr Major*,“ promluvil Wirtz náhle německy místo lámanou angličtinou, na niž byl pyšný. „Bylo naladěné do Říše. Hlásit vývoj.“

„Pak jste začali dostávat rozkazy,“ pokračoval Lee a nedal mu šanci se vzpamatovat. Hawkins vedle něj, který nerozuměl ani slovu, si dál výhrůžně pleskal opaskem o dlaň. Němec ho koutkem oka pečlivě sledoval. „Z Anglie?“

„Jenom jednou. Předtím z Německa, pane. Řekli nám, že se máme připravovat na útěk.“

Lee se jen taktak udržel. „Jenom v Devizes?“

„Všude v Anglii, pane... Všechny tábory, kde my, praví Němci...,“ rychle ztišil hlas, když si povšiml, že poznámkou o „pravých Němcích“ přestřelil. „Tady v Devizes jsme měli několikrát proniknout ven a zjistit, kde Amíci mají auta, municí, zbraně a podobně, což jsme udělali.“

Lee se rychle otočil k Britovi a vysvětlil mu, co právě slyšel. Hawkins kývl.

„Udržujte kotel ve varu, pane!“ Střelil po Němci nenávisným pohledem a znovu si pleskl páskem do dlaně. „Nedejte tomu skopčáckému hajzlovi šanci něco nám nakukat.“

Lee se na okamžik zasmál seržantovu slovníku. Pak se obrátil zpět k Wirtzovi.

„A poslední zprávu jste obdrželi – nebo tedy Heidreich – přímo z Anglie.“

Wirtz jen pokýval hlavou.

„A co se v ní říkalo?“ vyštěkl Lee a cítil, jak mu nervy putují elektrické vzruchy, jak se blížil k pravdě. Wirtz neodpověděl.

Hawkins na něj pohlédl, opasek omotaný okolo pěstí, masivní mosazná spona vepředu, připravený udeřit jí do široké Němcovy tváře. To stačilo.

„Nevím přesně, pane.“

„Ale něco víš, Wirtzi!“

„Ano...“ Wirtz se odmlčel a Lee odhadoval, že to není proto, že by to nechtěl prozradit, ale protože pořádně nevěděl, co má říct.

„Na?“ pobízel ho. „*Raus mit der Sprache! Los, Mensch... Wird's bald?*“

„Je to těžký, pane... To je všechno... Ale je to heslo.“

„Jaké heslo?“

„Nevím přesně, pane... Vážně.“ V tónu zajatcova hlasu bylo slyšet zoufalství, jako by napůl očekával, že ho Hawkins každou chvíli praští. „Heidreich mi to neřek. Jenom povídal, že to má nějakou spojitost s Vůdcem...“ Hlas se mu vytratil, jako by nedokázal uvěřit vlastním slovům. „Já nevím.“ Odevzdaně pokrčil rameny.

Lee rychle Hawkinsovi překládal jeho slova. Ten pokyvoval hlavou a na několik minut oba ztichli a vypadali rozmrzele. Wirtz znepokojeně přelétal očima z jednoho na druhého, jako by se pokoušel číst jejich myšlenky.

Nakonec Hawkins promluvil.

„Ale, pane, jestli někdo tady v Británii zkusí vyslat kód s Hitlerovými instrukcemi, půlka zaměřovačích stanic v zemi se na něj vrhne jako pitomá tuna cihel.“

Velmi zmatený Lee souhlasně kývl a s tímto závěrem se musel pohledný černý důstojník prozatím spokojit.

KAPITOLA 3

Obersturmbannführer Otto Skorzeny automaticky srazil paty, když se ze sluchátka ozval dobře známý hlas. „Skorzeny?“

„Jawohl, mein Führer,“ vyšťekl do sluchátka přes hluk přicházející zvenku. Američané znovu ostřelovali Dietrichovo velitelství 6. tankové armády SS ze svých mohutných 155mm děl a pokaždé, když dopadl granát, celá země se otřásla jako živá. Ale většina střel přistála v hustých lesích okolo malé vesničky Meyerode. Borovice praskaly jako sirky. I přesto měli ztráty a chodící ranění se šourali kolem v obvyklém smutném procesí, v šokovaných očích pobouřený pohled a nevyslovenou otázku: „Proč se to muselo stát zrovna *mně*?“

Skorzeny to nevnímal. Od roku 1940 už viděl dost raněných vojáků – a taky spousty mrtvých. Kromě toho měl hovořit s největším vojákem všech dob, Adolfem Hitlerem.

„Situace se vyvíjí skvěle,“ říkal Hitler nadšeně a s novým sebevědomím. „Ale stále se nemůžeme dostat přes Másu... Je to, co slyším, dělostřelba, Skorzeny?“ zeptal se náhle. „Víte, že jsem vám nařídil, abyste nepřekračoval hranice do Belgie. Jste pro mě příliš cenný, než abych vás ztratil teď, když je všechno v sázce.“

„Dalekonosné nepřátelské dělostřelectvo, *mein Führer*,“ zalhal Skorzeny pohotově. Byl jako starý válečný kůň – neodolal vůni střelného prachu. Musel být nablízku akce, ať už se to Vůdci líbilo nebo ne.

„Dobrá,“ vrátil se Hitler k tématu. „A teď, jak vypadá situace s Trojským koněm? Je potřeba, aby operace začala během příštích dvaceti čtyř hodin, Skorzeny. Velká událost v Anglii strašlivě otřese morálkou nepřítele. Veškerá obrana, kterou mají před Mášou, se nevyhnutelně zhroutí. Inu?“

Skorzeny měl naštěstí odpověď připravenou, i když něco z toho byla lež. Ale velký Vídeňák s jizvou na tváři věděl, že v těchto dnech Vůdce často preferoval lži před pravdou. Holou pravdu by jeho rakouský krajan jednoduše neunesl.

„Došlo už k ukvapenému průlomu v severní části Anglie zvané Skotsko. Ale není důvod se znepokojovat, Angličané si nejsou vědomi plného rozsahu operace Trojský kůň.“

„Ausgezeichnet, mein lieber Skorzeny, „ švitořil Hitler šťastně.
„A dál?“

„Jak jsem řekl, *mein Führer*, „ lhal Skorzeny, „první etapa už běží. Naši lidé v kriegsmarine, kteří dovezou speciální zbraně pro operaci, kontaktovali agenta na místě.“

„Kolossal!“ rozplýval se Hitler. „Čtvrt milionu našich nejlepších mužů v ozbrojeném povstání v nepřátelském týlu. Můj Bože, tihle Angličané a Židoameričané zažijí životní překvapení. Dobrá. O všem mě informujte, Skorzeny. *Hals und Beinbruch*. „ Pak telefon ohluchl.

Skorzeny si zavolal pobočníka, aby mu předal šifrovací telefon, a ten převzal aparát, do nějž právě hovořil Vůdce, jako by to byla svatá relikvie. Skorzeny hleděl z okna. Raněných bylo čím dál víc. Sledoval, jak těžce raněný pancéřový granátník, belhající se k obvazišti s krvavýma rukama na zející díře v břiše, uklouzl. Strěva se mu vysypala z těla jako ošklivý kouřící had a dopadla na zem. Medik ho rychle popa dl za paži a pomohl mu nechutně pulzující hadici nacpat zpět.

Skorzeny se zhnuseně otočil, právě když velitel 6. tankové armády SS Dietrich vešel do dveří se zlověstným pohledem v široké tváři bavorského sedláka.

„Mluvil jste s Hitlerem?“ zeptal se bez obalu.

„Ano, obergruppenführere.“

„Řekl jste mu, ať odvolá tuhle zasranou bláznivou ofenzivu dřív, než bude pozdě?“

Skorzeny znal Dietricha už dávno a věděl, že si nebere servítky. Současně však byl šokován přímostí poznámky velitele. Pokud nejvyšší důstojníci SS, nejvěrnější z věrných, mluví takhle, co si asi myslí generálové a velitelé v pravidelné armádě?

„Ne,“ vykoktal neschopný dalšího slova.

„To jste měl. Někdo by měl tomu starýmu bláznovi říct, kam tenhle vlak jede.“ Těžce si povzdechl, luskl prsty a jedním douškem vypil koňak, který mu pobočník vykouzlil. Zapudil Hitlera. „Vaši chlapi způsobují za americkými liniemi obrovský rozvrat. Pořád ale nejsme o nic blíž získání těch mostů přes Másu, a nemusím vám říkat, že každý den, kdy přešlapujeme na místě, nepřítel přisunuje další jednotky na frontu před řekou. Postup bude čím dál těžší.“

Znovu luskl prsty a pobočník mu poslušně podal další koňak, který Dietrich vypil stejně rychle.

Skorzeny si odkašlal a zíral na generála, skleslého a pochmurně hledícího do prázdna, zatímco venku hřměla nepřátelská děla a další ranění příslušníci SS proudili na už přeplněné obvaziště.

„Ještě je naděje, obergruppenführere,“ pokusil se dodat hlasu zdání sebedůvěry. „Rozjedeme operaci Trojský kůň,“ krátce se podíval na hodinky, „přesně za hodinu. Pokud bude úspěšná, mohu vás ujistit, že tlak pomine. Šestá bude slavit vítězství v Antverpách dobrým belgickým ginem, než tenhle týden skončí.“ Vítězně se na Dietricha usmál.

Hřmotný Bavor na něj hleděl, jako by blouznil.

„*Himmel, Arsch und Wolkenbruch, Mensch...*“, spustil, pak si to rozmyslel a řekl si o další koňak. Nerudně tam seděl, zatímco Skorzeny zůstal stát a náhle nevěděl, co dělat. Pancéřový granátník s průstřelem břicha znovu uklouzl a teď ležel v blátě a umíral jako zvíře.

Téměř tiše se přibližně 300 kilometrů od Arden vynořily z mořské mlhy první štíhlé šedé obrysy. Tři torpédové čluny pod velením kapitánporučíka Krauseho se jako duchové přiblížily k pláži u Slaptonu. Námořníci, kteří měli vykládat speciální náklad – pistolové granáty, pancéřové pěsti a podobně – stáli připravení. Měli rozkaz dostat věci na břeh a bleskově se vrátit na palubu. Královské námořnictvo bylo v těchto vodách od debaklu operace Tygr velmi aktivní a oni to věděli. Také však věděli, že na břehu mají pomocníka, který je varuje před jakýmkoli hrozícím nebezpečím z moře nebo z pevniny.

Na můstku vedoucího plavidla se Krause starostlivě pokoušel proniknout očima šedou tmou. Zpráva od „doktůrka“ předpovídala mlhu, která jejich operaci poskytovala krytí, ale suchozemská krysa, jakou agent byl, si neuvědomovala, že stejně dobré krytí poskytne i nepříteli. Krause musel mít oči na stopkách.

„Pěkně na hovno,“ konstatoval první důstojník. „Myslel jsem, že nás nějak navede na místo.“

Krause zavrčel. I on si to myslel. Ale neměl čas to komentovat. Očima před sebou hledal světlo baterky nebo něco podobného. Agent to mohl riskovat. Na pláži kromě pár kafrů nikdo nebyl. Až vyloží zboží, měl vypálit pár granátů na Kingsbridge jako při diverzní akci a pak pádit s větrem o závod do bezpečí Němci drženého Dunkerque na druhé straně Kanálu. Agent s kontrabandem se mezitím může schovat. Ale kde je ten zatracenej sráč?

„Nechtěl bych dělat jeho práci, pane kapitánporučíku,“ promluvil znovu jeho zástupce. „Jestli ho chytanou, postaví ho k nejbližší zdi, řeknou mu ať zavře bulvy a snaží se bejt pěknou mrtvolou.“

Obermaat Hansen na přídi vytáhl olovnici a zpěvavě zvolal: „Hloubka deset metrů.“

„Neřvěte tak, obermaat,“ poručil Krause a vypadal ještě ustaraněji. Pokud budou muset rychle pryč, mělká voda jim to znesnadní. Navíc teď nebyla vhodná doba k najetí na mělčinu.

Zbývající dva čluny se ještě přiblížily, ale ve vířící mokré mlze je bylo sotva vidět. Ještě jednou proklel počasí i agenta kdesi na pustém břehu. Na co si to u všech ďáblů hraje? Obrátil se k námořníkovi s podobanou tváří, stojícímu na můstku těsně za ním.

„Zkuste to ještě jednou!“ rozkázal.

„Provedu,“ odpověděl námořník svižně, rád, že se může v mrazivé prosincové mlze pohnout.

Zatímco kapitán zaostřoval dalekohled, signalista rychle vysílal Aldisovou lampou s vědomím, že musí zprávu vyslat co nejrychleji, pokud je nechce prozradit cílajícímu nepříteli.

Krause se pozorně rozhlížel doprava i doleva. Ale kroužky kalibrovaného skla dalekohledu zůstávaly stále prázdné. V mrtvé siluety domů bez střech, rozstříleného kostela a polí posetých krátery se nic nehýbalo. Bylo to, jako by pozoroval prázdnou mimozemskou krajinu, dávno opuštěnou jejími obyvateli.

„*Um Himmelswillen*,“ nadával zhnuseně. „Kde ten zatracenej pitomec vězí? Myslí si, že se nám líbí motat se kolem všem na ráně v hloubce šesti sáhů?“ Povzdech si a nechal dalekohled klesnout na hrud’.

První důstojník, stojící vedle něj, odvrátil zrak, jako by nemohl snést pohled na svého velitele, když byl takhle nervózní. Zpředu hlásil obermaat Hansen: „Tři sáhy, pane kapitáne!“

Krause okamžitě reagoval. Netroufal si plout dál.

„Oba stop,“ promluvil do roury vedoucí do strojovny. Oba motory ztichly a štíhlé výkonné plavidlo se zastavilo. Ostatní dva čluny vzadu učinily totéž. Náhle je obklopilo těžké ticho, rušené pouze truchlivým skučením větru a pleskáním vln o boky plavidel. První důstojník se náhle cítil bezbranný a velice nesvůj. Pro něj to bylo pořád stejné, když se člun na volném moři nehýbal.

„Co teď, pane kapitáne?“ přinutil se zeptat.

Než mohl Krause odpovědět, přehnala se kolem první salva nepřátelských projektilů jako půlnoční expres opuštěnou stanicí. Zvuk to byl strašlivý, děsuplný, nahánějící hrůzu.

„Bože na nebi!“ vydechl první důstojník, když střely dopadly do vody nějakých padesát metrů od nich. Člun se divoce otřásl, naklonil se na levobok, vyvalil se z něj kouř a šrapnely kosily všechno na palubě.

Hlavní stěžeň se poroučel ve spršce modrých jisker. Palubní nástavba byla náhle plná zejících děr s lesknoucími se ostrými kovovými okraji. Lidé i kov byli roztrhaní na kusy. Když se z mlhy vyhrnul první britský dělový člun a prudce přídí rozrážel vodu, všude byli mrtví a umírající muži, krouťící se a svíjející ve smrtelné křeči a topící se v mělkých kouřících kalužích vlastní tmavě červené krve.

Palubní skladiště okamžitě vzplálo. I když střelec za můstkem přijal výzvu a otočil dvouhlavňový kulomet na blížící se Angličany, plameny sahaly vzhůru, praskaly a divoce plápolaly. Rozpálily palubu jako gigantická pochodeň. Z námořníků byli okamžitě skrčení ohořelí trpaslíci, scvrklí neskutečným žářem.

Další z člunů za vedoucím plavidlem dostal zásah. Vzplál jako klestí. Šedá vojenská barva se škvařila a bublala. Na trupu lodi vyskákaly puchýře jako symptomy nějaké ošklivé kožní choroby. Během okamžiku se loď změnila v hororovou scénu plnou násilné smrti. Krausemu to utrhlo pravou ruku. Upadl na palubu a z pahýlu mu stříkala jasně červeným obloukem krev.

„Zrazení... zrazení...“ vzdychal. Pak zavřel oči, jako by byl velice unavený. Hned nato upadl do bezvědomí.

Německé torpédové čluny neměly šanci. Britské dělové čluny je naprosto překvapily. Teď se přiblížily, aby je zmasakrovaly, když se tu plácaly na mělčině a jejich šrouby bezmocně vířily bílou pěnu. Možná to pojaly jako pomstu za to, co se tady u Slaptonské pláže stalo před osmi měsíci. Kdo ví. Byla to tajná bitva, která se na veřejnost nikdy nedostala.

Pět set metrů odtud vstal „doktůrek“ ze svého úkrytu a oklepal si mokrý písek z kolen. Viděl toho dost. Za všechno mohl signál v nejméně bezpečném kódu, jaký si pamatoval. Angličané jej zachytili a rozluštili tak rychle, jak očekával. Čekali na nešťastného Krauseho a jeho náklad. Teď bude celá jižní Anglie na nohou, ideální příležitost, aby se vydal na sever a vyhnul se palbě. Pak odešle svou zprávu, tábory povstanou a bez ohledu na výsledek tím svou povinnost k vlasti splní. Potom bude sám svým pánem.

Naposledy přehlédl scénu zkázy dole u pobřeží – mrtví, umírající, potápějící se čluny, jeden z nich napůl pod vodou, ale stále statečně pálící ze svého 20mm dvojčete, a Angličané vysílající střelu za střelou na uvězněnou flotilu, neznající slitování, unášení atavistickou krutostí války a krveprolití.

„Doktůrek“ neměl žádné výčitky svědomí za to, co udělal. Jistě, tam dole umírali Němci, ale necítil k nim žádný zvláštní vztah. Pro něj to byli prostě mladí muži v uniformách, kteří bojovali – a nyní umírali – na téže straně jako on sám. Nepochybně by zažívali tytéž pocity, kdyby byli na jeho místě a on na jejich.

Usadil si na záda americkou vojenskou tornu se speciálním lehkým rádiem a zadupal vysoce naleštěnými botami. Byl čas jít.

Otočil se. Aniž se jedinkrát ohlédl, začal stoupat po svahu k silnici za sebou. Řež na moři pokračovala. Ale „doktůrek“ už zapomněl, co se dělo flotile kapitánporučíka Krauseho. Věděl, že tak je to nejlepší.

KAPITOLA 4

Plukovník Katz byl zcela zaujatý sám sebou. Už to nebyl zavalitý byrokrat, přirostlý ke stolu, ale štíhlý lstivý válečník, okamžitě připravený k boji – stroj na zabíjení podle Pattonova vzoru. Na stole spočívala jeho lakovaná přilba se stříbrným orlem a zmatení pobočníci ho často našli vykračovat si po kanceláři v přilbové vložce, švihajícího po stehnu jezdeckým bičikem, opět á la generál „Krev a kuráž“ Patton.

Na míru šitou uniformu samozřejmě vystřídala bojová, s polním opaskem zarývajícím se mu do tlustého břicha. Dokonce si připnul konce pouzdra s revolverem ke stehnu koženými řemínky jako nějaký westernový pistolník. Takže když zrovna před zrcadlem necvičil „válečnickou tvář číslo jedna“, jak se tvrdilo o jeho hrdinovi Pattonovi, vypadal podle a „padoušsky“ jako westernový zlí hoši. Ale protože bez svých kostěných brýlí dobře neviděl, obešel se bez cvičení ve vytahování zbraně, jen pro případ, že by mu něco nevyšlo a střelil se do nohy.

Všechno běželo náramně, říkal si, když vzpřímeně seděl za svým stolem se zrakem upřeným na nějaké vzdálené bojiště, kde si právě vysloužil nejvyšší americké vyznamenání za odvalu – Kongresovou medaili cti. Byl v naprosto vítězné náladě. Dvě hodiny předtím dal tomu černému bastardovi Leemu s jeho zatraceným harvardským přízvukem pořádně na prdel. Ten drzej negr přišel zase s tím svým zpropadeným anglánským kšeftem s uprchlými zajatci a předpokládaným masovým útekem. Podle toho povýšeného zmetka britské úřady už zhruba zaměřily pozici nepřátelského vysílače. Má být využitý pro signál k všeobecnému povstání zajatců. Podle Katze ten chytrák plácal samé nesmysly.

„Ježíši Kriste, Lee,“ prskal vztekle a civěl na něj, „nezačínajte zase s těma sračkama! Nevíte snad, že naši chlapi bojujou v Belgii o holý životy? Na takovýhle blbosti nemáme čas. Krucinál, človče, zejtra v tom můžeme bejt i my až po krk!“ Švihl bičikem přes stůl, aby zdůraznil svá slova.

Na Leeho to patrně neudělalo dojem.

„Ale copak nevidíte, pane,“ namítl hlasem plným potlačovaného hněvu, „že tahle blbost, jak jste to nazval, je nedílnou součástí téže operace?“

„Pozor na jazyk!“ odfrkl Katz přísně. Ono „jak jste to nazval“ se mu pranic nelíbilo. Koneckonců byl Leeho velicím důstojníkem. „Kromě toho, co byste dělal, Lee, kdyby to bylo ve vaší odpovědnosti, jako že není?“

„Jak jsem řekl, pane, toho chlapa jsme zaměřili. Od britského námořnictva jsme právě slyšeli, že u Slapton Sands došlo k nějaké šarvátce. To je stejné místo, kde si myslíme, že je tenhle německý špion usazený. Izolovaný výcvikový prostor, nevyužívaný ode dne D, a rozhodně se zákazem vstupu kvůli nevybuchlé munici všude kolem...“

„A zatraceně se zákazem vstupu pro vás, vojáku!“ přerušil ho drsně Katz. Protáhl nadutý obličej a dodal: „Rozuměl jste?“

Ale Lee se nevzdával. Zoufale začal znovu.

„Ale, pane, našim mužům to může významně pomoci. Můžeme se vyhnout vražednému bodnutí do zad, které by mohlo...“

Katz zbrunátněl.

„Nerozumíte anglicky, chlape černej?“ zaburácel, když se naprosto přestal ovládat. „Žádný další zajatci.“

Žádný další Anglání.“ Varovně pozvedl sádelnatou ruku. „Jasný? Jeden špatnej pohyb, Lee, a vaše černá prdel bude za mřížema, než dokážete zařvat ‚Hovno‘. A teď – ven!“

Toho pozdního odpoledne v prosinci 1944, kdy se lidem s odlišnou barvou pleti stávaly takové věci, Washington Lee dezertoval z armády Spojených států. Později mohl někdo tvrdit, že Spojené státy opustily Washingtona Leeho...

Krause umíral. Rychle. Ve světle pátracích reflektorů nejbližší baterie, která byla narychlo povolána na místo nerovného námořního střetnutí, námořní vyprošťovací jednotky odklízely napůl potopené torpédové čluny, zatímco medicí se plahočili mokrým pískem a na krví prosáklých nosítkách odnášeli raněné. Podél pláže černoši z Registrace hrobů zírali s otevřenými ústy na tu podívanou, stáli na místě a nepomáhali, protože jim o to nikdo neřekl, a černoši v

americké armádě nedělali nic bez rozkazu nadřízeného. Nečekalo se to od nich.

Lee, v doprovodu Hawkinse, byl jedinou výjimkou. Když si vyžádal povolení šéflékaře, odšoural se k umírajícímu Krausemu, zabalenému do zakrvácené deky, a podíval se na něj. Krause mu pohled vrátil. Ze ztrhané tváře mu vyprchala veškerá naděje. Ale v hasnoucích očích se stále zračil vztek. Hleděl na Leeho, a jak se zdá, vůbec ho nepřekvapilo, že ten černý Američan mluví plynně německy.

„Byli jsme zrazení,“ kysele odpovídal na jeho otázku. „Ten malej hajzl... nás vlákal... do pasti.“ Překvapivě popadl Leeho za ruku. „Do pasti říkám, rozumíte?“

Hawkins rozeznával příznaky. Ten Němčour rychle umíral. Onen vztek, chvilkový výtrysk síly, jako by bojoval proti osudu, to všechno byly známky rychle se blížící smrti.

„Ale kdo je ten malej hajzl?“ ptal se Lee jemně a znovu německého důstojníka položil, když mu z levého koutku tmavě červených rtů začal vytékat pramínek krve, prosycený malými bublinkami, jako by byl raněn i do plic.

Žádná odpověď.

Lee zopakoval svou otázku.

Krause se vypjal. Lapal po dechu, pravá ruka se mu zatínala do vzduchu a oči měl upřené na Leeho ustaranou tvář, jako by pro něj bylo životně důležité, aby mu ten Američan porozuměl. Ale nezmohl se na víc než na sotva slyšitelný šepot.

Lee rychle sklonil hlavu téměř k ústům umírajícího, aby ho slyšel. Pak se pomalu, velmi pomalu zase zvedl. Utahaný chirurg s rukama červenýma od krve přišel k nim a bafal ze zmačkané cigarety. Kývl, jako by něco potvrzoval, načež se sklonil, zavřel Krausemu oči a pokynul zřízenci. Ten přes čerstvě mrtvého ledabyly pohodil deku. Lékař beze slova odkráčel. Možná toho už ten den viděl dost.

Hawkins beze slova nabídl Leemu woodbinku. Hřebíky do rakve – Lee věděl, jak jim anglický poddůstojník říkal. To pojmenování se dnes na tomto místě zdálo příhodné. I když neměl rád chuť levných

dělnických cigaret, jednu si vzal a nechal si připálit Hawkinsovým kradeným zapalovačem Zippo.

„No,“ vyfoukl proud štiplavého modrého kouře, „moc nás to nepostrčilo.“ Znělo to hořce.

„Ale něco řek, pane, myslím, než bylo po něm.“

„To ano, ale nic, co by mi dávalo smysl, Hawkinsi.“

„Co říkal?“ chtěl vědět Hawkins, zatímco medicí na pláži začali zhasínat reflektory, a tak konečně skryli scénu krveprolití a lidského utrpení jejich pohledům.

„Čokoládovej vojáček... *Schokoladensoldat*.“ Lee chvilku váhal, než s rozpačitým výrazem připojil německé slovo, jako by to nebylo jedno.

„Čokoládovej vojáček..., hm,“ převaloval Hawkins ta slova na jazyku a Lee ho nechal, protože i když starý Brit neměl vzdělání, rozhodně nebyl hloupý. Leccos znal.

„Ano, a tohle jsem našel v jeho kapse. Bůh ví, proč by měl něco takového nosit. Vojáci obvykle nejdou do bitvy s tabulkou čokolády v kapse, aspoň myslím, Hawkinsi. Opravte mě, jestli se mýlím.“

Hawkins, který byl za svou dlouhou kariéru v britské armádě v mnoha bitvách, si v narůstající tmě prohlédl tabulku čokolády, zabalenou v modrém papíru, ale bez jakékoli značky nebo nápisu, kdo ji vyrobil, a neustále si opakoval: „Čokoládovej vojáček... Čokoládovej vojáček...“

Těsně u břehu se jeden z torpédových člunů nyní už kompletně potápěl. Zničené plavidlo vydávalo podivně žalostný naříkavý zvuk, který působil skoro lidsky. Doprovázelo ho obscénní bublání stlačeného vzduchu deroucího se na hladinu, připomínající obří prd. Ani jeden jako by jej neslyšel. Soustředili se na tu zvláštní věc s čokoládou.

„Ta čokoláda musela být důležitá,“ připustil nakonec Lee váhavě. „Možná to byl nějaký způsob identifikace – znamení, jako napůl přetržená dolarová bankovka, kterou dva agenti složí dohromady...“ Hlas mu odezněl do prázdna, a neviděl, že Hawkins neposlouchá.

„Ten modrej obal od čokolády,“ vyhrkl náhle. „Víte odkud pochází?“

Lee zavrtěl hlavou.

„Z britskýho vojenskýho balíčku. To je balíček s přidělama, co chlapi dostávají na frontě. Každý z nich dostane tabulku hořký čokolády a sedm cucavých bonbónů na den jako součást menáže.“

Lee přikývl, i když zcela nerozuměl, kam tím Hawkins míří.

„Lidi, co vyrábí tyhle čokolády, jsou Rowntreeové – znáte ty kvakery, co mají fabriku na čokoládu nahoře v Yorku. Sami nechtějí bojovat, ale nevdají jim vydělávat na těch, který chtějí,“ dodal kysele. „Pokračujte!“ pobízel ho Lee.

„No, pane. Nevím, jestli to dám celý dohromady, teda tu vojenskou čokoládu a toho chudáka mrtvýho Němčoura, co mluvil o čokoládovým vojáčkovi, a že ten parchant zmizel...“ Zhluboka se nadechl. „Ale myslíte, že to je stopa?“

„Jaká stopa?“ ptal se Lee rychle.

„Kam odešel.“

„Jak to myslíte?“

Seržant Hawkins byl neobvykle nervózní. Možná si myslel, že ze sebe dělá hlupáka, proto rychle řekl, když člun u břehu naposledy zabublal a zmizel pod hladinou: „York.“

„York?“

„Ano, pane. Jde to dohromady, ty věci, o kterých jsme právě mluvili, že pokud odešel daleko – a víme, že teď se bude z tyhle části Devonu muset zdechnout – vydal se do domova čokoládových vojáčků?“

„Myslíte York?“

„Jo,“ odpověděl Hawkins, protože v dálce už slyšel pronikavý zvuk policejních sirén jako v předválečných hollywoodských filmech s Georgem Raftem a Jamesem Cagneyem. To mohli být jedině Amíci. A instinktivně věděl, že houkají varování, aby všichni rychle vyklidili pobřežní silnici. Šli po něm a po poručíku Leeovi. Byl čas jít...

KAPITOLA 5

Na třpytícím se mokřím zatemněném nástupišti zapískal výpravčí na píšťalku. Dlouhý vlak směrem na sever sebou trhl. Dav civilistů i vojáků namačkaný v přeplněné chodbičce se chytil držadel. Ovšem

opilí námořníci nikoli. Ti se zapřeli a lehce drželi rovnováhu, jako by byli stále na palubách svých lodí.

Ve svém vyhrazeném kupé první třídy se plukovník Frank Fisher junior z amerického spojovacího sboru lehce usmál a pohodlněji se rozvalil v páchnoucím, zaprášeném plyšovém sedadle. Za oknem se stále rychleji míhal konec nádraží King's Cross. Pro tuto chvíli byl v bezpečí. Vlak byl plný Britů a od kontroly jízdenek u branky zdvořilými britskými empíky za dohledu stejně zdvořilých důstojníků železničního vojska nezahlédl jediného Američana. Nějak cítil, že Angličané nebudou Američana obtěžovat, zvláště ne tak vysokou hodnotou.

Ještě více se zabořil do sedadla. Byl sice unavený, ale bojoval s pokušením zavřít oči. To by nebylo moudré. Zpoza téměř zavřených víček pozoroval dění v chodbičce ozářené modrým světlem, v jehož nepřirozeném odstínu získávaly upřímné, prosté obličejové vojáky nádech vyčerpání nemocných v pokročilém stádiu tuberkulózy. Ze zkušenosti věděl, že brzy usnou, i vestoje. Měli před sebou dvanáctihodinovou jízdu do Edinburghu. Budou potřebovat zavřít oči, co jen to půjde. Ale pořád ještě byli v nejlepší náladě, po vzbuzené mnoha pintami piva, sice slabého, které pili na King's Cross, hovořili s rozmáchlými hektickými gesty, jako by nechtěli myslet na to, co brzy přijde.

S myslí napůl zaujatou děním v chodbičce zvažoval americký důstojník svou vlastní bezprostřední budoucnost. S čtverečkem barevného kovu na levé straně hrudi oznamujícím, že byl raněn a za své utrpení si vysloužil Purpurové srdce, a s vysoce naleštěnými parašutistickými botami na svých malých nohou usoudil, že bude považován za Yankeeje, který se zotavuje ze zranění a vrací se z dovolené. Ranění Američané, které propustili z vojenských nemocnic v Británii, vždycky cestovali po celé zemi, kam je to přitahovalo, prohlíželi si památky, hledali „ztracené“ přítelkyně z období přede dnem D nebo příbuzné. Všude jich bylo plno. Doufal, že ten trik bude zabírat pokud ho někdo zastaví, protože neměl žádné oficiální dokumenty prokazující, že byl přidělen k nějaké americké jednotce na severu. Vlastně jich tam bylo jen pár. Ti z milionů Američanů, kteří tu po invazi zůstali, byli především na jihu poblíž lamanšských

přístavů. Koneckonců to bylo to, v co doufal. Kromě toho, až se dostane na místo, „spáč“ se postará o jeho úkryt a plukovník spojovacího sboru americké armády přestane existovat. Do té doby musí mít oči otevřené pro případ nebezpečí.

Zívl a přestal na to myslet. Místo toho se začal více zajímat o to, co se odehrávalo v zakouřeném potměšlém chodbičce venku. Byli tu obvyklí lidé ve službě vlasti, které člověk mohl potkat na cestách v kterékoli zemi. V podstatě to byla malá, nedůležitá kolečka ve stroji, který nedokázali žádným způsobem ovlivnit. Cloumalo to s nimi sem a tam a oni neměli jinou možnost než se podřídít, dokud pro ně tahle cesta jednoho dne neskončí nadobro.

Zamračil se. Nesmí dopustit, aby se mu přihodilo totéž. Musí být pánem svého vlastního osudu. Bylo to obtížné a mělo to svá rizika. Ale aspoň to člověku dávalo šanci se rozhodovat, vzepřít se vnějším silám a osudu, který vám určily.

Vlakem procházeli dva vojenští policisté a zkušeně si razili cestu tlačenicí, jako by věděli, že nepřijdou žádné potíže, třebaže spoustu cestujících tvořili opilí veteráni zocelení pěti lety války.

Fisher těžce polkl. Nelíbilo se mu, co viděl. Jeden z policajtů měl starou přísnou tvář, která vypadala jako vytesaná z žuly. Na hrudi měl stužku Africké hvězdy a dva zlaté proužky za zranění na rukávu pod seržantskými prýmkami. Byl to starý voják, který byl pravděpodobně v boji raněn a následně přesunutý k vojenské policii.

Druhý z nich byl velký a silný, ale mladistvého a jaksi nevinného vzhledu. Nebyla na něm znát bojová zkušenost a neměl ani žádná vyznamenání. Když ti dva přísně napomínali teď už schlíplé námořníky a pak zkontrolovali jejich doklady, plukovník si říkal, že mladší z dvojice bude lehčím cílem. I tak by se však raději vyhnul konfrontaci s oběma anglickými policajty. Oba vypadali jako značně tvrdé sousto. Nebude lehké je obalamutit. Napjatě čekal, až si to vyřídí s námořníky. Oba trpělivě odráželi dotčené poznámky ostatních cestujících na jejich předchozí chování. Podívají se ti dva dovnitř a – když uvidí, že je tam americký důstojník, s vysokou hodností k tomu – nechají ho na pokoji? Doufal v to. Pokud ne, bude muset jednat. Co v příštích vteřinách udělají? Najednou byl zcela

vzhůru a nervy mu elektricky brněly. Nastával okamžik pravdy. Co má dělat?

Zatím sekýrovali opilé námořníky, aby se uklidnili a chovali se slušně. Ti si občas něco zamumlali pro sebe a na jejich šťastných tvářích se usadil zasmušilý zpráskaný výraz člověka, který ví, že je v této situaci bezmocný a nezbyvá mu než uposlechnout rozkazu nadřízeného.

Starší z policistů si prohlédl osamoceného Američana v kupé. Jeho bystrá oholená tvář neprozrazovala žádné emoce. Plukovníkovi poskočilo srdce. Vystačí si s tím?

Nevystačil. Kývl na mladšího kolegu. Ten také kývl, nahmatal si pouzdro s pistolí, aby se ujistil, že je má na správném místě, zaklepal na dveře kupé první třídy a hned nato je otevřel.

„Vaše cestovní doklady, pane,“ řekl slušně. „Kontrola.“

Plukovník předstíral lehkou nervozitu. Rychle otočil stranu *Daily Mirroru*, která ukazovala „Jane“ ve sporých krajkových kalhotkách. Mladý policista se opatrně usmál. I tihle důstojníci se rádi podívali na „Jane“, stejně jako obyčejní vojíni. Všichni čekali na den, kdy si sundá kalhotky a ukáže, co má pod nimi.

„Promiňte, že obtěžuji, pane,“ pokračoval, když zardělý malý Američan šátral po kapsách, jako by hledal svůj cestovní příkaz a oficiální průkaz totožnosti. „Rutina, pane. V těchto dnech nikdy nemůžete být příliš opatrný.“

„Ano... samozřejmě, desátníku,“ souhlasil plukovník. „Konáte jen svou povinnost...“ Náhle se zarazil. „Necítíte kouř?“

„Kouř, pane?“ vykřikl náhle desátník poplašeně. „Vychází sakra přímo zpoza vás!“

Plukovník rychle vstal. Za ním už kouřil plyš, jak noviny začínaly hořet. Dal se do akce. Oba empíci si později říkali, že až příliš důkladně. Ale to bylo později.

„Proboha, chlape, nestůjte tam jen tak!“ vykřikl na zaraženého desátníka. „Přineste hasičák... Od tohoto pitomého plyše může chytnout celej vlak. Dělejte!“

Desátník nebyl zvyklý na to, aby na něj křičeli plukovníci, navíc američtí. Naprosto zaskočený zapomněl na svůj opatrný přístup k věcem. Rychle rozrazil dveře a vykřikl: „Uhněte mi z cesty... Hoří!“

To rozhodně neměl říkat. Nějaká žena vykřikla. Statný námořník šťouchl do svého kolegy, aby ho probudil z dřímoty.

„Vstávej, do prdele... Tenhle pitomej vlak hoří!“

„*Vlak hoří!*“ neslo se poplašeně přeplněnou chodbičkou.

Nikdo nepanikařil. Kdosi volal: „Zůstaňte v klidu... Nepanikařte... Uvědomte si, že jste Britové.“ Ale nemuseli se spoléhat jen na tradiční britský klid a chlad. Nemohli panikařit, ani kdyby chtěli, na to byli příliš namačkaní na sebe. Ovšem v té chvíli zbytečného poplachu někdo zatáhl za záchrannou brzdu s tabulkou: „Za neodůvodněnou manipulaci pokuta pět liber“.

S uši drásajícím skřípáním kovových brzd při rychlosti sto kilometrů za hodinu vlak po chvíli s trhnutím zastavil, až se i tak namačkaný dav zhoupł dopředu a dozadu.

„Nějaký špinavý prase mi strká ruku pod sukni!“ ozval se ženský výkřik. To bylo také jediné vzrušení, jehož si dotyčný námořník ve svém životě užil, než byla jeho loď na Silvestra roku 1944 torpédována v kanálu La Manche.

Tou dobou se už opět rozzářila světla a chodbičkou se vztekledral vlakvedoucí.

„Kdo zatáhl za tu brzdu?“ prskal.

Empíci se vrátili ke svým povinnostem a k „hořícímu kupé“. „Plukovník“ zmizel spolu s komiksem a zanechal *Mirror* otevřený na stránce se sloupkem rad, kde budoucí Barbara Castleová radila nějakému nešťastnému vojákovì, aby „ihned napsal svému vojenskému policistovi... Až my převezmeme moc, v naší spravedlivé zemi nebude třídní segregace“.

„No,“ hleděl veterán 8. armády na čoudící sedadlo, „pěkně jste mu na to skočil, desátníku... Sežral jste mu to i s navijákem... Naprosto jste to zvorál.“

Mladý desátník vypadal vyplašeně. „Jak to myslíte, seržo?“ ptal se úzkostlivě.

„Nejstarší trik na světě. Odvedl vaši pozornost – kousek hořících novin za zadkem, zatímco jste si myslel, že hledá papíry.“ Zavrtěl hlavou. „Ještě se musíte hodně učit, mladíku, pokud chcete dostat třetí proužek.“

„Vy myslíte, že nebyl ten, za koho se vydával, seržo?“

„No to jistě. Váš *plukovník*,“ zdůraznil seržant tu hodnost, „klidně moh bejt dezertér od zasranejch Černejch hlídek, co já vím. Víte, jaký drzouni tyhle Skotové jsou. Ale jedno je jistý. Ten americej plukovník se schovává před úřadama.“

Desátníkovi spadla brada dokonalým překvapením. Noční rychlík se pomalu rozjel dále na sever.

KAPITOLA 6

Nella Mandelbaumová, jinak sama sobě známá jako „svobodná paní ze Stolzenbourgu“, zastrčila odznak se svastikou na stříbrném řetězu pečlivě mezi velká povislá prsa, pohladila si to místo a dopnula poslední knoflíky. Pozorovala se v zrcadle, odhrnula si kadeř odbarvených blond vlasů a potěšilo ji, co viděla. Ve strohém černém kostýmu a blůze upnuté až ke krku ji nikdo nemohl považovat za nic jiného, než co byla – příslušnice německé *Altadel*, staré šlechty.

„*Preussische Disziplin und Ordnung!*“ štěkla na obraz v zrcadle. „Pruská disciplína a pořádek – tak to má na světě vypadat.“ Zavrčela a tmavé oči jí ohnivě zablýskaly. „Nějako tihle dekadentní Angličané.“

Slovo „dekadentní“ muselo vyvolat její další úkon. Otočila se od zrcadla a z úkrytu pod pečlivě ustlanou postelí, která zabírala skoro celou malou místnost, vytáhla láhev. Opatrně ji otevřela, aniž se nadýchla ostrých toxických par, které z ní vycházely.

„*Prosit!*“ pronesla a dovolila si malé usrknutí, jen tak, aby ji přeneslo přes ráno.

Ošklivé zavalité tělo znovu zalil ten slastný, skoro erotický pocit, až byla v pokušení napít se víc, ale ovládla se.

„Dost, madam! My Prusové jsme příliš chudí, abychom mohli být požitkáři.“ Rukou, která byla opět tvrdá jako kámen a třas se na chvíli vytratil, pevně zastrčila zátku a schovala láhev zpět do úkrytu.

Venku, na konci úzké dlážděné ulice ze šestnáctého století, velký zvon na katedrále odbíjel celou. Byl čas vyrazit. Vlak bude mít samozřejmě zpoždění, ale co může jeden čekat od těchhle líných Angličanů. Ona, coby pruská šlechtična v exilu, jim musí jít

příkladem, jak chudí ale disciplinovaní lidé nikdy nechodí pozdě. Urovnala si plstěný klobouk a vyšla ven.

Sněžilo a Stonegate bylo zdánlivě opuštěné. Turisté, kteří sem proudili ve velkém, když tu byla v roce 1938 poprvé, dávno zmizeli. Jedinou známkou života byl starý mlékař se svou ještě starší herkou, rozlévající dávky nedostatkového mléka ze své konve. O něco dále zachytila mezi vířícími vločkami siluetu zvláštního konstábla v ocelové přilbě, hledícího jejím směrem, zatímco přecházel Radniční náměstí. Možná, že ji zase sleduje. Na tom nezáleží. Prusové takový útisk snadno překonají. Vyšla na ulici a zamířila k řece a železniční stanici za ní.

Staré město vyhlíželo šedivě a ošuntěle. Ani vrstva čerstvého sněhu na střechách středověkých domů to nedokázala zakrýt. Civilisté v ošoupaných špinavých pláštích a látkových čepicích i dělnice z továrny Rowntree, které se snažily zakrýt plechové natáčky pod šátky, nevypadali o nic lépe. Ten pohled ji potěšil. I přesto, že mezi nimi žila už skoro půl desetiletí a byli na ni vlídní (ani ji v roce 1940 neposlali do vězení na ostrově Man), pořád je považovala za nepřátele. Když nyní v trafice u Lendalského mostu viděla titulek na první straně *Expressu*, oznamující, že „*Rundstedtova ofenziva v Belgii stále pokračuje*“, věděla, že Angličané konečně prohrávají válku. Brzy nadejdou její dny. Po všem trápení a ponížení se bude moci konečně upřímně projevit jako věrná následovnice Vůdce Adolfa Hitlera a čistokrevná příslušnice německé aristokracie. Tato myšlenka ji zahřála, i když účinek éteru pomalu začal odeznívat. Nadále kráčela hrdě a vzpřímeně.

Přešla most. Stavbu z 19. století přes řeku Ouse vedle vyhořelého skladiště čokolády hlídali dva příslušníci domobran. Ale nevšímali si jí, i když se nesla jako páv. Ukřývali se před vířícím sněhem, zachumlání ve svých velkých kapucích.

„Viděl jsi tu prdel, Charlie?“ poznamenal jeden z nich, když prošla. „Tvoje stará by z ní měla dvě.“

„To jo, ale všim sis jejího ksichtu, Phile? Jako zadek autobusu. Fuj, ta byla hnusná!“

Ale jako *Freifrau* staré šlechty nevěnovala pozornost prázdnému tlachání nižších tříd.

Stoupala po mírném svahu okolo Lutyensova památníku mrtvým železničářům z 1. světové války. Od listopadu na něm dosud ležely povadlé věnce. Nevšímal si jich. Jejich oběť ji nezajímala. Pokud by už měla něco obětovat, nyní, když byla po všech těch letech konečně aktivována, bylo by to pro svatou věc Třetí říše. I přes kousavý chlad a padající sníh cítila, jak ji zaplavuje teplo. Za to by opravdu stálo položit život.

Ubohý, milý Hardt von Hartenstein, který je už dávno pryč, její jediná opravdová láska, ji to naučil a ona na to nikdy nezapomene. Jak by mohla? Byla to lekce spojená s nocí, kdy se stala skutečnou ženou a konečně poznala, co znamená láska a vášeň.

Když v roce 1941 dorazil do Yorku jako válečný zajatec, jeden z prvních Němců *Afrikakorpsu*, který padl do zajetí a byl odvezen do Británie, než ho poslali dál do Kanady, kde s ním ztratila kontakt, byla jednoduchým stvořením a její život se točil okolo neurozené práce uklízečky ve velkém kvakerském ústavu pro duševně choré poblíž centra města. Bylo to koneckonců to nejlepší, co „uprchlík“, jak ji tihle blázniví dobrodinci s pokryteckým, falešně zbožným výrazem vždycky nazývali, mohl očekávat. Neuměli pořádně jazyk, policie je prověřovala jako nepřátelské cizince a v noci nesměli z domu. Přijala svůj osud. Tak to bylo, dokud ji nepřizvali jako tlumočníci německým válečným zajatcům, kteří byli drženi na bývalém závodisti na západ od města.

Von Hartenstein ji od počátku přitahoval. Nejprve to byl obdiv nad jeho lstivým a smělým obelháváním pokryteckých kvakerů, až mu uvěřili, že trpí nějakou duševní poruchou vyvolanou válkou, která vyžaduje, aby ho přemístili do svého útulku z 18. století, kde by měl daleko více svobody, lepší jídlo a větší šanci na útěk, než pod hlídanou tribunou provizorního tábora na závodisti.

Blondatý, mužný, typicky nordický, zkrátka ideální důstojník typu oblíbeného Vůdcem pro Nový řád ve staré dekadentní Evropě. Nejprve se v jeho přítomnosti styděla – tmavá, cizokrajně vyhlížející, zavalitá a ani trochu nordická. Hardt, o němž začala říkat „tvrdý jako Kruppova ocel, houževnatý jako kůže, rychlý jako chrt“, si toho patrně nevšiml. Vždycky se těšil z její přítomnosti a hovořil k ní o zásadních rasových vlastnostech, jako by i ona patřila k blondaté

elitě. Znovu a znovu vychvaloval její árijskou čistotu a jak by ji za jiných okolností požádal o ruku a vzal si ji, aby mohli Vůdci poskytnout půl tuctu budoucích *Hitlerjugend*.

Nakonec mu uvěřila, zvláště po tom, co se s ní miloval v jednom z prázdných pokojů s nánosy prachu a prošlého času, kde jediným zvukem bylo vrzání dřeva a škrábání drápků pobíhajících myší.

Právě Hardt ji naučil na éter.

„Ženy to uvolňuje,“ šeptal jí v té vysoké místnosti ztěžklé dvěma stoletími bídy a utrpení pomatených lidí. „Potřebuji to... Věř mi. Až si na to zvykneš,“ dodal vřele a civěl na její tmavý židovský obličej se stěží potlačovaným znechucením, „nikdy se bez toho neobejdeš při – ehm – aktu lásky.“

Napoprvé jí bylo špatně a bolela ji potom hlava.

„Příště to bude o sto procent lepší, *Schatz*, „ utěšoval ji. „Věř mi.“

A bylo. Nevnímala detaily, ale když se probrala z éterového opojení, cítila se úžasně, naprosto uvolněně, s teplým, sálavým, uklidňujícím pocitem, jaký nikdy předtím nezažila. Bylo to fantastické a dlouho předtím, než je krutý osud rozdělil, když byl těmi dekadentními Angličany odeslán do Kanady, sotva byla schopná vydržet, než nalije tu drahocennou tekutinu na vatou, kterou jí jemně přitiskne k nosu a ústům.

V květnu 1942, půl roku poté, co od ní odjel na druhou stranu Atlantiku, všemožně kradla láhve s éterem ve velkém zmatku po náletu. A právě tehdy ji kontaktovali.

Zatímco vedle kvakerské nemocnice v Boothamu šlehaly plameny výš a výš a v kouřících kráterech od bomb vedle vchodu do parku se povalovali mrtví, někdo ji z temnoty oslovil její rodnou němčinou.

„*Frdulein Mandelbaum, sind Sie das?*“

Nezaskočilo ji to, na to byla příliš omámená éterem ukradeným z nemocniční lékárny. Chvilku byla dokonce přesvědčená o tom, že trpí obvyklými halucinacemi doprovázejícími užívání éteru. Ale

skrytý hlas znovu tiše promluvil, opět německy: „*Hauptmann von Hartenstein lasst grussen.*“¹²) To už jí došlo, že k ní někdo mluví.

Pozdrav ji naprosto vykojil. V tom vzrušení skoro upustila jednu z naloupených lahví drahocenného éteru.

„Hardt?“ vydechla. „Říkal jste von Hartenstein?“

Hlas se zachechtal, což okamžitě skončilo, když další z bomb luftwaffe dopadla na blízkou železniční trať vedoucí na sever k zásobovacím přístavům pro Rusko na severovýchodním pobřeží.

Zavrtěla hlavou. Trochu se jí rozjasnilo. Už rozeznávala temné siluety, ostře černé proti červené záři ohňů na pozadí. Všechny honosné kvakerské domy, které lemovaly Bootham, hořely.

„Kdo jste?“ zeptala se. „Jak víte...“

„Prosím,“ sykl přikrčený malý mužík. „Žádné otázky! Jsem v nebezpečí života. Jen vám mám říct, že vás Hardt pozdravuje..., a až přijde čas, spoléhá na vás, že se postavíte za naši národně socialistickou věc. To je...“

Přisvištěla další bomba a ozářila obrysy nízko letících dvoumotorových junkersů mihotavým ledově bílým světlem. Zamrkala. Ta záře ji na okamžik oslepila.

„Cože?“ začala, ale otázka jí odezněla na rtech. Temná postava zmizela stejně náhle, jako se objevila.

Na chvíli ji přemohla radost. Číchala éter, až sotva věděla, co dělá, a nedokázala ovládnout své prsty, divoce jí rejdicí po těle zmítaném nezkrotnou erotickou vášní. Každý den ve svém drogovém opojení očekávala, že se Hardt zázračně objeví. Nejednou se jí zdálo o tom, že se s ní miluje, jeho štíhlé svalnaté slabiny znovu a znovu pronikají do jejího svíjejícího se těla, až se probrala divoce se třesoucí, vyčerpaná a zalitá horkým potem.

Pak přišla kocovina. Měsíce ubíhaly bez jakékoli známky, že Hardt je dosud naživu. Celou tu strašnou dobu měla pocit, že jí éter naprosto rozpustil mozek, zešílela a všechno se jí jen zdá. Pak přišel dopis ze Švýcarska. Byl přepraven z Německa mezinárodním výborem Červeného kříže v Ženevě. Údajně ho psala její matka, ale

---

¹² *Kapitán von Hartenstein nechává pozdravovat.*

věděla, že to je nemožné, protože její matka i celý zbytek rodiny se už dávno ztratil v táborech na Němci dobytém východě. Post scriptum dokazovalo, že má pravdu. Znělo jako rychle naškrábaná dodatečná myšlenka. „Mimochodem, H., který je nemocný, vzkazuje, že tě miluje až za hrob.“

Znovu a znovu líbala ten dopis masitými vlhkými rty, dokud se inkoust nezačal rozpouštět a nemusela toho nechat, aby o ten vzkaz nepřišla, o drahocennou známku života a „lásky až za hrob“. Uvědomila si, že se musí vzchopit. Hardt od ní očekává národně socialistickou kázeň. Snižovala dávky éteru, postupně je omezovala jen na „orgie“ o sobotních večerech, jak nazývala dýchánky, kdy se zdrogovala napůl do bezvědomí v oné malé místnosti ve stínu velké gotické katedrály a věnovala se obřadné, až rituální masturbaci.

Ale i když to Nella Mandelbaumová netušila, škoda už byla napáchána. Měsíce závislosti na éteru nezvratně poškodily její mozek. Nella Mandelbaumová už neexistovala, alespoň v jejích pomatených představách. Nyní z ní byla pruská aristokratka ze staré školy. Třebaže k těm „dekadentním Angličanům“, kteří jí zachránili život a krmili ji, když byla uprchlíkem bez feniku, stále mluvila jejich jazykem, vnitřní monology v její hlavě probíhaly v její rodné řeči, transformované z nedbalého frankfurtského dialektu jejího rodiště do drsné, řízné, odsekávané pruské intonace. Koneckonců byla přece Pruskou jako její milovaný Hardt, ne?

Začala číst literaturu „Nového řádu“. Bylo jasné, že dříve nebo později obdrží rozkaz sloužit Vůdci a svému milenci. Bude lepší, když pochopí je i jejich cíle, které, jak už věděla, konečně vyčistí „Novou Evropu“ od dekadentních židovských plutokratů a jejich mrzkých přísluhovačů.

Každý den nyní začínala velebným „*Heil Hitler!*“ před zrcadlem. Kdykoli věděla, že Vůdce bude mluvit, chvěla se, když poslouchala jeho syrový rakouský hlas v malém rádiu. Téměř každý den si zpívala *Horst Wessel Lied*, když se bláznivě kolébala úzkými dlážděnými ulicemi starobylého města, a vychutnávala si slova o „dlouhých nožích“ a prolévání „židovské krve“. Ale celou dobu čekala na signál – povolání do akce – o němž nepochybovala, že jí

navrátí jejího milovaného Hardta. A teď, po dlouhých únavných měsících modliteb, doufání a čekání, konečně přišel.

„Vlast volá,“ mumlala si a nevnímala padající sněh. Oči jí horečně plály. Před ní se vynořila hranatá viktoriánská hromada yorského nádraží, jehož zdi byly stále zčernalé od požáru po německém náletu před dvěma lety. Ale pomatená žena neviděla železniční stanici, nýbrž obrovský stadion z předválečných dnů, kdy Vůdce majestátně kráčel jásajícími řadami svých následovníků v hnědých košilích, aby některému šťastnému jedinci předal medaili a přitom ho otcovsky poplácal po tváři, nebo mu po vojáčku stiskl ruku. Brzy – to viděla naprosto jasně – brzy se s ním setká i ona spolu se svým milovaným Hardtem, a z jeho vlastních rukou se jí dostane veliké pocty.

Unášená touto opojnou vizí pozvedla hlavu, jak klopýtala sněhem – tlustá, tmavá žena v mužském obleku, který si kdysi koupila u Merrimana, židovského zastavárníka v Petergate – a zvolala do větru: „Heil Hitler!“

Zvláštní konstábl, který Nellu Mandelbaumovou diskrétně sledoval od chvíle, kdy ji ve Stonegate spatřil, zavrtěl šedivějící hlavou.

„Chudák blázen židovská... Jaký musela mít život, že takhle skončila,“ říkal si smutně.

Freifrau von Stolzembourg vpředu o tom nic nevěděla. Její zrak vyplňovalo výlučně válkou poničené nádraží, které se v její bláznivé mysli jako zázrakem proměnilo ve velký stadion ve vzdáleném Norimberku. Kráčela na svou schůzku s osudem. Její velká chvíle nadešla...

KAPITOLA 7

„Nevím přesně, jak to říct, pane,“ začal Hawkins váhavě. Oba hleděli předním sklem ukradeného packardu, před nímž se míhaly stěrače ve snaze odměst sněh, který nyní padal jako jediná souvislá stěna. Ujížděli nocí plochou a prázdnou krajinou Oxfordshire směrem k Velké severní silnici. Lee za volantem za to byl vděčný. V kopcovitém terénu by řízení velkého sedanu bylo hotové peklo. Několikrát skoro sklouzl s vozem do příkopu po straně silnice.

„Říct co?“ zeptal se a ani na okamžik nespouštěl oči z bílé stěny před sebou. Zatemněná světla příliš nepomáhala.

„Jako to, že jste Yank, pane,“ mručel Hawkins, jako by pro něj bylo obtížné ta slova vypustit z úst. „Víte, já jsem starej voják, co sloužil po celým světě.“ Nerozhodně polkl. „Tedy, všude byli přičmoudlí, černý huby, negři.“ Rychle střelil pohledem po černém důstojníkovi, ale Lee pořád vypadal, že se plně soustřeďuje na silnici. „Tu a tam jsme měli přičmoudlýho velitele, hlavně v Indii, nějakýho rádžu nebo tak něco, kterému vláda mazala med kolem huby a udělala z něj generála v britský armádě – samozřejmě čestnýho.“

„Samozřejmě,“ opakoval Lee lehce ironicky.

Ale použití ironie na Hawkinse bylo v této chvíli plýtváním silami.

„Jenže to se nepočítalo. Nechali ho udělat přehlídku s kapelou, pár chlapů mu zasalutovalo, ale nakonec to pořád byla černá huba. Chápete?“

„Jo.“

„Takže tohle je poprvý, co negr – tedy ne běloch – mi dává rozkazy a já je беру vážně.“ Hawkins zavrtěl hlavou jako silně zmatený člověk. „Nevím, co si o tom mám myslet, pane, namouduši.“

Lee škulbl volantem, aby se vyhnul sněhové závěži, a vzpomněl si, jak mu jeho velitel ve Francii říkal, že předběhl dobu o padesát let. Jednoho dne budou mít černí vlastní slovo v záležitostech své země, ale zatím ne – děkuji mockrát.

„Možná je to proto, že jsem Američan, a ne kvůli tomu, že jsem černý, Hawkinsi,“ řekl jemně. Měl rád toho drsného anglického seržanta, ale nebyl důvod, aby mu vysvětloval spleťtost segregované Ameriky.

„Jo, možná je to tím, pane,“ odvětil Brit šťastný, že je z toho venku. „Ale musel jsem to říct, pane, chápete?“

Lee přikývl a všiml si ukazatele, vztyčeného patrně vojenskou policií. Nedokázal rozluštit vojenskou zkratku, ale bylo to znamení, že se blíží k Velké severní silnici a konvojům mířícím na jih do přístavů a na frontu.

„Jste Arník, pane,“ vyslovil Hawkins realitu, „a vy jste noví šéfové. Vím, že si z vás chlapi utahujou, rozumíte, jeden voják v zákopu a dalších pět mu nosí koka-kolu.“

Lee se zasmál.

„Ale vy teď řídíte tu *show*, a myslím, že ji budete řídit i dál, až tahle zatracená válka skončí, jestli tedy vůbec skončí. Winnie si možná myslí, že tomu velí on, ale ve skutečnosti jste to vy, Yankeeové. Proto vy vydáváte rozkazy a já je be... Bacha! Policejní hlídka!“ vyhrkl náhle poplašeně.

Okamžitě zapomněli na to, o čem hovořili. Natahovali krky, aby viděli, kdo stojí uprostřed úzké venkovské silnice, mává červenou lucernou a jasně jim naznačuje, že mají zastavit.

Lee instinktivně pořadil. Velký packard trochu uklouzl na mokřém sněhu, ale nesjel k příkopu. Hawkins upřeně pozoroval hřmotnou postavu s lucernou, zahalenou až po uši v těžkém khaki zimníku. Po obou stranách nejasně rozeznával další tmavé postavy, opírající se o motorky, jimž přes ramena viselo cosi jako karabiny – americké springfieldky – v jednom případě vyzývavě namířené přímo na ně.

„To nejsou naši chlapi!“ vykřikl. „To jsou vaši... a chtějí nás zastavit, pane.“

„Krucinál!“ zaklel Lee, automaticky zařadil dvojku a snížil rychlost na sotva patnáct kilometrů za hodinu. „Máte pravdu. Ale co.

Nedokončil otázku. Velký muž uprostřed silnice točil rukou v rukavici na znamení, že Lee má stáhnout okénko, a v mdlém světle linoucím se ze štěrbin před čelními reflektory Lee rozeznal, že je to typický drsný jižan se zbytkem nezapálené cigarety mezi tlustými, povislými pohrdavými rty a s výrazem, že ho nic na světě nedokáže rozhodit – on je tu šéf.

Lee ten výraz poznal, když na začátku třicátých let poprvé cestoval na jih navštívit své prarodiče. Znamenal: „Dostanu toho negra... toho důležitýho negra... a kámo, jeho koule proženu mandlem, tomu věř!“

„Proč my?“ vyslovil Hawkins tu děsivou myšlenku. „Chci říct... americký empíci uprostřed noci a tady uprostřed kurva ničeho?“

„Jsme to my,“ odpověděl Lee zasmušile. „Ten sráč plukovník Katz mě prohlásil za dezertéra. A taky asi nahlásil, že jsem ukradl armádní vozidlo. Ten chlap mě chce dostat do Leavenworthu – na doživotí.“

Hawkins těžce polkl.

„A do prdele!“ dokázal říct, a po chvíli, když vůz ještě více zpomalil a velký vojenský policista před nimi se i ve sněhové vánici šklebil, jako by tohle psí počasí nedokázalo zkazit radost z toho, co mělo přijít, dodal: „Co teď?“

Lee neodpověděl hned. Sám pořádně nevěděl. Jediné, co věděl, bylo, že se z toho musí dostat. Žádnej jižanskej buran mu nebude znepríjemňovat život na tomhle Bohem zapomenutém místě, kde si s černochem na útěku bude moci dělat, co se mu zlíbí.

„Držte se!“ zvolal energicky.

„Pane...,“ začal Hawkins.

Pozdě. Lee prudce sešlápl plyn. Vůz vystřelil vpřed a poskakoval a klouzal na sněhu. Lee nepovolil a mířil přímo na policistu. Ten cosi vykřikl. Červená lucerna upadla do sněhu. Vrhł se do příkopu, aby si zachránil život, zatímco ostatní policajti stahovali karabiny z ramen a na packard, prorážející silniční zátaras, se snesly první kulky.

„Teď jste tomu teda kurva nasadil korunu, pane... Ty blbí fízlové teď po nás půjdou!“

A měl pravdu. Ve zpětném zrcátku Lee viděl, že první z překvapených policistů se už vzpamatovali, sedlali své velké stroje a pokusili se je v mrazivém vzduchu nakopnout. Lee neváhal. Držel plynový pedál až u podlahy a na kluzkém bílém povrchu bláznivě riskoval, když mířil k Velké severní silnici. Doufal, že se tam ztratí mezi konvoji rachotícími po páteční silnici v obou směrech dnem i nocí, celých čtyřadvacet hodin.

„Sežeňte mi anglánskýho policejního náčelníka!“ burácel Katz, posedlý vztekem, na operátora. Zatímco čekal na spojení, přičemž v županu a bez brýlí vypadal jako tlustý maloměstský obchodník, šťekl na svého pobočníka: „Durande, chci toho drzýho negra Leeho na kříži, rozumíte? Právě neuposlechl rozkaz zastavit a pokusil se zavraždit americkýho seržanta. Myslím, že to ospravedlňuje, aby z něj naši lidi stáhli tu jeho černou kůži. Nechci žádnej buzerantskej

protokol a podobný sračky. Jestli ho naši najdou dřív než Angláni, budou nejdřív střílet a pak se ptát.“

Major Durand z právní kanceláře 11. obrněné divize vypadal zděšeně.

„Ale, pane, to nemůžete udělat ani ve stavu nouze! Lee má nárok na řádný soud podle ustanovení vojenského zákoníku, článek 82a, pokud se nemýlím.“

Brunátný Katz pohrdavě hleděl na obrýleného bývalého civilistu.

„Zapomeňte na právo, Durande! Tohle je krucinál válka. Stovky našich chlapů brzy natáhnou brka bez výsad článku bůhvíkolik. Koho zajímá nějaký posranej negr?“

„Ale stejně, pane...“, zkoušel to Durand. Daleko se nedostal.

„O tom nebudeme diskutovat, Durande!“ ut'al to Katz krátce.

„Přibijte toho negra, majore, nebo...“

„Pane?“

„Na frontě máme zatracenej nedostatek důstojníků pěchoty. Můžu zařídit vaše okamžité přeložení. Pochopil jste mě?“

Durand chápal velice rychle. Jeho liberální postoje letěly z okna. „Hned se do toho dám, plukovníku!“

„Prostě to udělejte,“ zakončil Katz a samolibě se culil.

Vyšel ven a duševně se připravoval na velké pátrání, které mělo brzy začít. Neřekl Durandovi, že se divize má už tuto noc přemístit do shromažďovací oblasti u Southamptonu. Brzy nastane všeobecný zmatek. Přece jen se muselo k odjezdu připravit nějakých 15 000 vojáků a stovky tanků a lehkých vozidel. Kdo by se ve světle toho všeho a faktu, že divize bylo velice zapotřebí na frontě (Patton křičel o posily pro svou těžce tísněnou 3. armádu), staral, co se stane s nějakým černým důstojníčkem, který ani nepatřil k bojové složce?

„Washingtone, hochu,“ říkal si plukovník v duchu, jako by už promlouval k uvězněnému Leemu, „pokaň kal sis to už tím, že jsi drzej negr... Ted', Washingtone, za to budeš muset zaplatit. Amen.“

Potěšený sám sebou si nasadil prilbu a pak si sundal koupací plášť, aby se mohl vsoukat do bojové výstroje. Na Leehe mezitím zapomněl. Uvažoval, jestli má říct diviznímu fotografovi, aby udělal jeho snímek v plné zbroji. Příbuzní doma budou uchvácení a ani v místní zednářské lóži mu to neuškodí. Rozhodl se, že s tím přijde

ještě toho rána, než opravdu začne jít do tuhého. Potěšený sám sebou se začal oblékat. Venku dál sněžilo, jako by nikdy nemělo přestat.

Ta ženská je šílená, naprosto *meschugge*, říkal si „doktůrek“ alias plukovník Frank Fisher, když seděl na posteli v místnosti s nízkým stropem podepřeným středověkými trámy. Předváděla před ním všechen svůj nechutný tuk, oblečená jen ve flanelových bombard'ákách s černými záplatami a s broží se svastikou mezi houpajícími se prsy. A bylo jasné, otrásal se při té předtuše, co po něm bude chtít.

Věděl, že je výstřední. Španělský diplomat z Londýna, který ji aktivoval pro abwehr, se o tom zmínil. Ale neříkal nic o tom, že je naprosto nepřítel. Krucinál, dokonce s ním mluvila německy, když ho kontaktovala na nádraží! A to kurevsky hlasitě.

Ted' si vykračovala sem a tam, tukové polštáře se jí nechutně natřásaly, štekala rozkazy, jako by byla instruktorem výcviku – a zase německy. Naštěstí byl středověký dům prázdný. Býval tu obchod s ovocem zvaný *Annanas*, ale protože v Anglii nebylo žádné ovoce, byl už dlouho prázdný. Nikdo nemohl slyšet její velkohubé tirády. Přesto tam seděl a povzbudivě se usmíval, jako by visel na každém jejím slově, třebaže se cítil mizerně.

„Přijmu samozřejmě vaše rozkazy, *Herr Leutnant*. „ Na základě toho, jak vypadal, sama rozhodla, že nemůže mít vyšší hodnost. „Vy jste nakonec ten, kdo zná úkol, ale musíte si uvědomit, že dokud budete hostem na mém velitelství zde, jste pod mým velením. Jste přirozeně můj podřízený. Je to naprosto jasné?“ Vyštěkla svou otázku s takovou prudkostí, až se její prsa zavlnila jako obrovské pudinky.

„Ano, ano,“ řekl rychle. „Ale, *Freifrau*... „ – usoudil, že bude lepší používat tento absurdní titul –, „nezdržím se tu dlouho. Maximálně dva dny...“

„Datum útoku?“ přerušila ho jako vysoký důstojník generálního štábu netrpělivý z koktání mladšího plánovače.

„Štědrý den.“

„Výborný nápad – den oslavy pro nás Němce, co? I my budeme slavit. Plánování nechám na vás.“ Přestala křičet a přísně na něj pohlédla jako důstojník, snažící se odhadnout kvality svého oddílu,

který má vyrazit na zteč. „Ale musím vás proškolit v sexuálních záležitostech.“

Spadla mu brada. „V sexuálních záležitostech?“

„Jawohl. Ja.“

„Ale máme jiné priority...“, pokusil se o chabou námitku.

„Unsinn!“ odsekla. „Sex je zásadní, to si musíte uvědomit.“

Těžce polkl a pohled, který se vkradl do očí bláznivé Židovky, ho dočista vyděsil. Byla naprostý blázen. S takovým kreténem nemohl pracovat. Náhle si uvědomil, že se jí bude muset zbavit.

„Jak zásadní?“

„Coby proces očisty před bitvou, jak kdysi činili naši árijští předkové, stateční modroocí, blond'atí obři. Koupel a sex je jediný způsob, to musíte pochopit, i když jste jen ubohý nižší důstojník.“

„Ano, ano,“ přitakal, aby vyhověl té groteskní polonahé ženě v záplatovaných kalhotkách a se svastikou na krku. „Rozumím, *Freifrau*.“

Vše bylo jasné. Nella Mandelbaumová, která se nyní ve svém šílenství titulovala svobodná paní ze Stolzembourgu (což samo o sobě bylo šílené), se sexuálního rituálu na Štědrý den 1944 nedožije. Nemůže za sebou zanechat takhle pomateného svědka. Pokud má sám přežít, ona musí zemřít.

KAPITOLA 8

„Ten chlap je magor!“ ječel Lee přes burácení motoru packardu.

Hawkins střelil pohledem doprava. Před deseti minutami setřásli americké vojenské policisty – pokračovat dál takovou rychlostí na motorkách bylo příliš ošidné. Velká severní silnice byla za první zatáčkou, a když se na východě objevil první ostrý paprsek zimního rozbřesku, myslel si, že jsou relativně v bezpečí. Ze zděšení v Leeově hlase poznal, že nejsou.

A černý důstojník měl pravdu. Velký policajt, který je prve zastavil, nebezpečně poskakoval a klouzal po zasněžené polní cestě, aby byl u křižovatky dřív než oni. Jeho záměr byl jasný. Chtěl zablokovat úzký vjezd, pravděpodobně svým motocyklem, a pokud to bude nezbytné, zabránit jim v další jízdě zbraní. Vypadal jako typ,

který nebude váhat použít svou pětáctýřicítku při prvním náznaku potíží. Jeho družina to už prokázala u první uzávěry.

„Šlápněte na to, pane!“ pobízel ho Hawkins přes kravál motoru, zatímco Lee se soustředil na to, aby je policista nepředjel.

Třebaže to bylo na kluzkém povrchu, pokrytém sněhem, který nyní přestal padat, nebezpečné, Lee to zvládal. Hawkins sotva dýchal a pěsti měl zaťaté, jak řidiči fandil, aby policajta porazil. Až budou na hlavní silnici, která bude nepochybně uklizená – přece jen to byla hlavní vojenská spojnice severu a jihu – packard se svým velkým motorem V8 snadno ujede „sešněrované“¹³) motorce, kterou jejich pronásledovatel tak nebezpečně řídil.

Ale i když si tolik přál Leeův úspěch, viděl, že policajt bude rychlejší. Hnal motocykl bez sebemenšího ohledu na vlastní bezpečí. Tolikrát už to vypadalo, že na zasněžené venkovské silnici ztratí kontrolu nad strojem, ale v poslední chvíli vždycky dokázal motocykl zklidnit, než mohl vyskočit a shodit ho.

Hawkins ho nyní celkem zřetelně viděl v drsném ranním světle, které zbarvilo všechno kolem do ostré černé a bílé. Malému seržantovi připadal v kožené přilbě a obrovských brýlích jako vtělení d'ábla, se zuby vyceněnými i přes pronikavý chlad, jako by se už nemohl dočkat, až se jimi zakousne do masa své oběti. Seržant se zuřivě modlil, ať spadne, než se dostane ke křižovatce. Ale policajt se dokonce jednou rukou v rukavici pustil řídítek a začal si hrát s chlopni na pistolovém pouzdře. Bylo jen otázkou chvíle, než dojde ke střetnutí.

„Ten hajzl to zvládne, pane!“ vykřikl.

„To tedy ne. Teď nás nikdo nezastaví!“

Hawkins se ohlédl po Američanově soustředěné tváři s pohlednými rysy protkanými žilkami potu, takže vypadaly jako pokryté vrstvičkou oleje. „Ale co...“

Slova mu odezněla na rtech, když policista na motorce poskočil na okraji cesty ve sněhovém jazyku. Chvíli se zdálo, že se mu stroj

---

¹³ Některá vojenská vozidla byla vybavená „omezovačem“, který jim nedovolil jet vysokou rychlostí. Maximum bylo obvykle 80 km/h.

vymkne z rukou, pak jej na poslední chvíli zkontrol a zatočil v triumfálním oblouku, a zatímco brzdil, vytahoval pistoli.

Ale jestli si policajt myslel, že uprchlíky konečně dostal, šeredně se mýlil. Lee nyní jednal pudově. Celý svůj krátký život si všechny činy zdůvodňoval. Jako černoch už zažil několik napadení. Nyní ho poháněl vztek a nenávist. Pokouší se udělat pro svou zemi to nejlepší, a oficiální představitelé země jsou podle všeho odhodlaní mu v tom zabránit! To není fér. Ale potom celý život není fér, a odteď se bude chovat stejně jako oni – nečestně a nelogicky, a zaměří se jen na pomstu.

Bylo jasné, že policista očekává, že zahne doleva na hlavní silnici a zastaví, jakmile bude jasné, že on sám nesleze z motorky a neuskočí do bezpečí. Lee to viděl jinak. Potlačovanou zlostí si hryzal spodní ret. Tmavé oči mu blýskaly hněvem. Sevřel čelisti, podřadil na trojku a vyrazil přímo na policistu, zatímco Hawkins na něj zběsile řval, ať zastaví, a ze všech sil se držel.

Velký vůz se divoce vyhrnul ze zatáčky. Policista instinktivně vystřelil. Byla to šťastná trefa. Přední sklo packardu se roztránilo do blyštivé pavučiny.

„PANE!“ hulákal Hawkins, dočasně oslepený střepinami skla. Ale Washington Lee už neposlouchal sladké řeči. Zatřepal hlavou. Výhled se mu pročistil. Dírou po kulce viděl, že policajt zuřivě zápasí se svým velkým koltem. Že by se zasekl? Pak znovu pozvedl zbraň. Stál uprostřed zasněžené silnice s revolverem v natažené ruce, druhou ruku opřenou o motorku, jako by byl někde na střelnici ve Státech a měl spoustu času. Jeho tvář působila naprosto sebevědomě. Ten negr si mu netroufne ublížit...

Lee sešlápl plyn až k podlaze. Packard ještě zrychlil. Policista se zdál větší a větší. Hawkins něco vykřikl. Lee neslyšel. Policajt konečně pochopil. *Ten negr nezastaví!* Così vykřikl. Ruka s revolverem mu povadla. Pustil se z motorky. Chystal se uskočit z cesty. Packard už byl těsně u něj. Ústa se mu otevřela v němém výkřiku. Pozdě! V příštím okamžiku ho nabrala skoro tuna kovu. Vyletěl vzhůru. V následující vteřině ležel jako zmačkaná hadrová panenka ve zbrázděném sněhu a jeho jasně červená krev kreslila na bílém podkladě hvězdu náhlé smrti.

Valili se dál. Vedle Leeho, který nyní oddechoval, jako by doběhl dlouhý závod, se Hawkins zhroutil v sedadle s vědomím, že nyní už není cesty zpět. Ten policajt je mrtvý. Jsou ztraceni.

„Doktůrek“ byl rád, že je venku z bytu té bláznivé ženy. Bylo chladno a padal sníh a on neměl teplé oblečení, ale raději trpěl zimou, než aby snášel její šílené divadlo. Bezcílně se potloukal úzkými zasněženými ulicemi starobylého města. Zítra budou Vánoce a on pořád ještě nenašel vhodné místo, odkud by mohl vysílat. Její byt byl mimo diskusi – čím méně toho o jeho aktivitách bude vědět, tím lépe. Tu šílenou Židovku můžou kdykoli sbalit za její nacistické a otevřeně proněmecké postoje. Kromě toho, někdejší turistická atrakce Stonegate se ukázala pro vysílání nevhodná. Zkusil padesátisekundový „spurt“ v morseovce, ale z velkého odposlouchávacího střediska abwehru v sousedství Hamburku nedostal žádnou odpověď. Později zjistil proč. Většina středověkých domů v ulici se během času propadala, takže jeden nebo dva z nich už byly skoro o dva metry níže, než když je před přibližně 500 lety postavili. A nejen to – York, jak objevil, ležel v údolí, obklopeném na severu a východě kopci, takže pro zprávu do Wentdorfu, ležícího severovýchodním směrem za Severním mořem, se ukázalo obtížné jejich vrcholky překonat. Musel najít místo, které by mu v tom pomohlo a současně by bylo lehce přístupné na Štědrý den po setmění. Odhadoval, že v této roční době to může být v půl čtvrté nebo ve čtyři odpoledne.

Pomalu se potloukal kolem na pohled bezmyšlenkovitě, ale jeho pronikavé inteligentní oči hledaly v malých uličkách a průchodech, kterých bylo toto bludiště středověkých ulic plné, vhodné místo. Bylo tu jen málo lidí. Na třpytivě modré, svěží zimní obloze se ukázalo slunce, jasné a studené, avšak nevytáhlo do ulic mnoho nakupujících, i když bylo těsně před velkým svátkem. Ale obchody byly téměř prázdné a tam, kde měli něco na prodej, se tvořily dlouhé fronty trpělivých žen se šátky na hlavách, které vypadaly tak unaveně, že spolu ani neklábosily.

Předpokládal, že v celé Evropě to bude stejné. Válka jednoduše trvala příliš dlouho. Lidé jí už měli plné zuby. Před radnicí chraplavým hlasem vyvolával starý kamelot v otrhané čepici a

pršiplášti, převázaném v pase provazem: „Nejnovější zprávy ze západní fronty... Američané přecházejí do útoku. Kupte si *Yorkshire Evening Press*.“ Ale vypadalo to, že „nejnovější zprávy ze západní fronty“ nikoho nezajímají, a že starci bude dlouho trvat, než svůj *Yorkshire Evening Press* prodá.

Spatřil postaršího policajta tlačícího s tváří zčervenalou námahou rozhrkané kolo špinavým rozbředlým sněhem. Ten člověk se soustředil pouze na to, co právě dělal. Přesto se však „doktůrek“ rozhodl, že bude moudřejší uhnout mu z cesty. Pomalu se otočil a zaklonil hlavu, jako by si prohlížel okolí jako nějaký předválečný turista. Pak to spatřil a hned by se nakopal za to, že si toho nevšiml dříve. Dvě věže velké gotické katedrály, která dominovala středověkému městu.

„*Natürlich*,“ vydechl německy, čemuž se dosud vždycky vyhýbal pro případ, že by svým rodným jazykem mluvil ze spaní a tím se prozradil. „*Die beste Lage*.“

Bylo to nejlepší místo. Nečetl někde, že to jsou nejvyšší kostelní věže v severní Evropě? Ať už to byla pravda nebo ne, vysílání odtamtud shora přes kopce přejde. A nebude takový kostel otevřený na Štědrý den, dokonce i relativně pozdě?

Trochu se mu zvedla nálada. Všechno už to trvalo dlouho, a i když nakonec dosáhne své pomsty na Američanech, věděl, že jeho triumf bude mít jepicí život – oni nakonec stejně zvítězí. Nyní byli novou světovou velmocí. Byl čas dokončit svůj díl smlouvy s rodnou zemí a pak zařídit vlastní přežití v poválečném světě, kde bude Německo poražené a všeobecně nenáviděné. Vyšle signál k povstání, a zatímco Spojenci budou mít plné ruce práce uklidnit nastalý chaos, zamíří z Hullu – ani ne padesát kilometrů odtud – za novým životem v některé neutrální zemi, pro začátek ve Švédsku.

Když se vrátil do stísněného malého bytu, už na něj čekala. Navzdory mrazivému chladu byla napůl nahá – právě se vrátila z práce u kvakerů, vysvětlovala, a nutně potřebovala „smýt špínu těch kreténů a imbecilů ze svého čistého árijského masa“. Přikývl a mlčel. Znechuceně hleděl na záhyby tmavé orientální kůže. Árijský maso, to mě poser! říkal si v duchu, když se energicky otírala ručníkem v chlupatých podpažních jamkách, než si stáhla pytlovitě bombardáky,

aby odhalila velký trs černých chlupů a začala se drhnout mezi tlustýma nohama, jako by na tom závisel její život.

„A teď rozkazy pro Štědrý den,“ řekla lehce udýchaně z té námahy, když skončila.

„Ano?“ hlesl bez nadšení.

Rád by uhnul pohledem od nechutného polonahého těla, když se začala pomalu oblékat, jako by mu chtěla dopřát pastvu pro oči. Ale věděl, že nesmí. Ta žena s vygumovaným mozkiem po letech čichání éteru byla naprosto nepředvídatelná. Klidně by mohla vyběhnout na ulici a začít vytrubovat jejich tajemství do světa. To nemohl riskovat. Bude to s ní a s jejími nesmyslnými požadavky muset vydržet o něco déle – bohužel.

„Zítřa...“ oznámila uváženě, jako by si tu věc důkladně promyslela a hlavní úkol dne, zahájení operace Trojský kůň, naprosto opomenula, „oslavíme náš velký svátek, Štědrý den. Nebudou žádné dárky. Nepotřebujeme je.“ Bláznivýma očima na něj přísně hleděla. „Můžeme si poskytnout naše skvostná árijská těla – a to stačí.“

„Jistě,“ řekl bezbarvě.

„Obstarala jsem dvě láhve mého – ehm – léku od těch svatouškovských kvakerů, a pro tebe jsem ukradla láhev vína.“

„Ty jsi na mě tak hodná,“ pospíšil si s odpovědí, když se na něj ostře zadívala. V duchu si říkal: „Do prdele, ty děvko bláznivá, tak už to vyklop!“

„Budeme slavit,“ pokračovala, „a až budeme cítit, že jsme připravení pro akt pohlavního spojení, provedeme toto...“

Venku zaduněl velký zvon, jako by mu chtěl připomenout jeho zítřejší úkol.

„Ano, řekni mi to, prosím,“ řekl s předstíraným nadšením a dychtivostí.

„Za první,“ odpočítávala na prstech podobných chlupatým párkům, „mi svlékneš šaty, až budu jenom v kalhotkách.“

Přikývl.

„Za druhé, pak si vezmu poslední dávku léku a na támhle té posteli se otočím na břicho.“ Znovu souhlasně kývl.

„Za třetí, tou dobou už budu naprosto v tvých rukou a musím od tebe vyžadovat slib, že uděláš přesně to, co ti teď popíšu.“

„Samozřejmě,“ odpověděl rychle a říkal si, že sám musí být stejně šílený jako ona, jestliže souhlasí s touto absurdní fraškou. Až se propracuje éterem, bude se nacházet v nějakém snovém světě, odkud bude mít velmi dlouhou cestu zpátky. Nebude vědět kde byla, ani co sakra dělala.

„Za čtvrté, přejí si, abys mě napíchnul – zezadu.“ Měla tu slušnost, že při posledních slovech sklopila oči, i když ho slovo „napíchnul“ šokovalo. Ale čekalo ho ještě větší překvapení.

„Tuhle metodu nenavrhuji jen pro sexuální potěšení. Je to také forma antikoncepce. Musíme počkat, dokud se bezpečně nevrátíme do Říše, než začneme konat přirozenějším způsobem, abychom mohli naše mu milovanému Vůdci nabídnout příspěvek našich čistých lůn.“

Znovu na něj upřela šílené tmavé oči a vítězně se usmívala. Naprosto šokovanému agentovi se zatočila hlava při pomýšlení na to, že by tu šílenou Židovku vzal do Říše, kde jediným příspěvkem, který by mohla poskytnout Vůdci, by byl její vstup do táborové pece.

Nějakou chvíli byl „doktůrek“ příliš šokován, aby odpověděl. Náturou i profesí byl cynickým, prakticky neotřesitelným člověkem. Pro mozek bylo jednodušší brát svět takový, jaký byl. Ale tentokrát, poprvé od chvíle, kdy pohřbil to, co zbylo z jeho ubohé matky, byl šokován nad všechny meze a došlo mu, do jakého šílenství válka svět dohnala. Ona byla blázen, ale potom byli blázni všichni – od Hitlera dolů. Všichni bojovali se samotným osudem, jako by drobní slabí trpaslíci dokázali změnit běh věcí. Což samozřejmě nedokázali, tudíž se utekli do šílenství. „Doktůrek“, který měl nazítří odstartovat malou revoluci, náhle cítil silné nutkání zvracet.

KAPITOLA 9

„Nedělej ze mě blba, seržo,“ supěl drsně unavený a rozpálený seržant Hawkins. „Nejdřív si budeš muset opálit kolena, než si budeš moct zahrávat se starým Jestřábím okem Hawkinsem.“

Pobledlý mladý poddůstojník spojařů s překříženými vlajkami na rukávu protestoval. „Nemůžu vám to říct, seržo! Namouduši. Je to tajný.“ Olízl si rty. „Seberou mi frčky, když oficiři...,“ ukázal na

vedlejší kancelář v rušném centrálním bloku hlavního stanu Velitelství sever.

„Neměj strach o svoji pěknou prdel, kámo,“ konejšil ho Hawkins a snažil se vypadat klidně, třebaže věděl, že se každá vteřina počítá. Už to nebude dlouho trvat, než Amíci zburcují všechny jednotky v zemi, britské i americké, aby hledali dva uprchlé dezertéry. A jedno z prvních míst, kam zpráva přijde, bude tohle velitelství. On a Lee potřebovali být odsud pryč pekelně rychle. „Já to na tebe neprásknu.“

Mladý seržant stále váhal.

„Podívej, kámo, ulehčím ti to,“ nedal se Hawkins. „Jak?“

„Takhle! Můžou pak po tobě chtít, abys přísahal třeba na horu biblí, a ty jim po pravdě přiznáš, že jsi mi nic neřek.“ Aniž by dal mladíkovi šanci nad tím popřemýšlet, pokračoval. „Když budu mít pravdu, kejvneš. Když ne, zavrtíš kebulí. O. K.? Zachytili jste černou vysílačku, že jo?“

Desátník se zdráhal.

„Dělej, chlapče!“ naléhal Hawkins. Věděl, že čas běží. Lee sedí venku v pošramoceném packardu s prakticky prázdnou nádrží.

Mladý seržant se úzkostlivě rozhlédl a pak rychle kývl.

„Tak je to správný, seržo!“ řekl Hawkins podmanivě. „A teď, měla ta zpráva něco společného s Adolfem – Hitlerem?“

Druhá otázka přivodila mladíkovi dilema. Zamračil se a gestikuloval, že to beze slov nedokáže vysvětlit. Hawkins pohotově reagoval.

„Tak to napiš. Přisahám na hrob své matky, že tu zprávu okamžitě zničím. A navíc,“ dodal, když viděl, jak se jeho protějšek zdráhá, „když řekneš A, musíš říct i B. Stejně ses už prokec.“ Byla to jasná výhrůžka.

Spojař nepotřeboval křišťálovou kouli, aby si domyslel, co chce ten seschlý seržant říct. Rychle popadl dřevěnou tužku a naškrábal něco na oficiální formulář. Hawkins si to přečetl, zapamatoval a pak k úžasu a úlevě mladšího poddůstojníka papír zmačkal a spolkl.

„Díky, kámo! Máš to u mě. My nižší šarže musíme držet spolu.“ A s tím zmizel, právě když začal naléhavě vyzvánět telefon, a zanechal druhého vojáka skleslého za stolem s velice ztrápeným výrazem.

Když běžel zpátky k packardu, už zase sněžilo. Lee schoval vůz v koutě autoparku velitelství rozbitým předkem těsně u zdi, aby tolik nebil do očí. Sám se krčil na předním sedadle, uhýbal sněhu, který se dral dovnitř rozbitým čelním sklem a třásl se zimou. Za jiných okolností by se Hawkins zasmál. Leeho tvář byla od chladu nezdravě bílá. Ale situace byla příliš vážná. V závodě s masovým útekem zajatců, pronásledováním od amerických orgánů a jeho vlastním uvězněním za dezerci z britské armády jim rychle ubýval čas. Tohle nebyla vhodná chvíle pro poskakování kolem.

„Oukej,“ kývl Lee a drkotal zuby, „co máte?“

„Měl jste pravdu, pane. Je tady – ten Němčour – někde. Spojají před několika hodinama zachytili vysílání. Hádám, že v morseovce. Ale bylo hodně slabý a krátký, takže ho nedokázali zaměřit.“

„Do hajzlu!“ zaklel Lee. Tvář mu zvadla.

„Ale vědí, co v ní bylo. Přesně dvě slova. Pět-pau-za-šest.“

„Pět a šest? Co je to sakra za zprávu?“

„Mě se ptejte, pane,“ řekl Hawkins pomalu a zamýšleně. „Ale hádám, že to bude něco s panem zasraným Adolfem...“

Nedořekl větu. U vchodu do budovy z 19. století ve víru sněhu a s trhnutím zastavil džíp plný policajtů. Zevnitř rychlým krokem vyšel policejní důstojník a spěchal jim v ústrety. Rozepínal si přitom přezku pouzdra s pistolí, vykřikoval rozkazy a od úst mu ve studeném vzduchu šla pára.

„Ještě toho trochu!“ nadával Hawkins. „Vsadím se, že nás práskli. Ten váš zsranej plukovník Katz...“

Lee mu nedal čas, aby dokončil větu.

„Ven!“ rozkázal. „Mluvili s tím spojařským seržantem. Vědí, že jsme někde tady.“

Nechtěl to blíže vysvětlovat, nebylo to třeba. Otevřel potlučené dveře a doufal a modlil se, že nebudou moc vrzat, a seskočil do čerstvého sněhu. Hawkins okamžitě učinil totéž. Krčil se tam a čekal na rozkazy, zatímco policisté vyskákali z džípu a na povel důstojníka se rozdělili a rutinně začali prohledávat vozidlo po vozidlu, i když všechna jasně patřila britské armádě a oni hledali americký vůz.

Lee zvažoval situaci. Má se vzdát a říct Angličanům, co ví – že někde tady v Yorku volně operuje nebezpečný agent, kterého je třeba

chytit, než způsobí katastrofu? Budou mu věřit? Byl si jistý, že mu nakonec uvěří i přes to, co bude tvrdit plukovník Katz a onu nešťastnou smrt vojenského policisty na křižovatce. Ale to už by mohlo být pozdě. Uprchlík už zkoušel spojení, které odstartuje běsnění stovek tisíc tělesně zdatných Němců. Nemohl si dovolit to riskovat. Teď šlo hlavně o čas. Nejdřív musí najít toho Němce. Pak se může vzdát a vysvětlit události několika posledních dnů.

„Zkusíme ještě jednou utéct, Hawkinsi?“ sykl.

„To si pište, pane,“ opáčil Angličan loajálně. „Jestli mě teď chytí, strávím ve skleníku v Aldershotu zbytek svých mrzkých dní. Koukněte na to!“

Četou příslušnic pomocných sborů, které pochodovaly padajícím sněhem a mávaly rukama jako gardisté, si pomalu prorážel cestu na velitelství americký sedan.

„Přisahám, že tu máme plukovníka Katze.“

Lee instinktivně věděl, že jeho parták má pravdu. Ale teď nebyl čas brečet nad faktem, že je mu americká armáda už zase v patách. Byl čas k akci. Rychle se rozhlédl po dvoře. Pochodující vojačky zrovna blokovaly cestu hlavní branou. Kromě toho na pravé straně brány bude strážní budka a další vojáci v hlavní strážnici. Tudy cesta ven nevedla. Očima přešel zdi. Byly vysoké a lemované ostrými skleněnými střepy a ostnatým drátem.

Hawkins zachytil jeho zoufalý pohled.

„Drátěný překážky vedle tankovacích stojanů, pane,“ sykl.

Lee se otočil tím směrem a koutkem oka si všiml, že první řada policistů v červených čepicích je už docela blízko. Měli už jen několik málo minut. Tvář mu zvadla. Překážky byly asi metr a půl vysoké a omotané zbrusu novým ostnatým drátem; potrvá celou věčnost, než se přes ně dostanou.

„Nebojte se pane,“ utěšoval ho Hawkins. „Následujte starýho jestřába... Dostanu vás ven, než si stačíte uprdnout. Připravený?“

„Připravený,“ slyšel se Lee přitakat třaslavým nejistým hlasem.

Hawkins na nic nečekal. Okamžitě byl na nohou a upaloval padajícím sněhem k překážkám. Lee pádil za ním a přemýšlel, jestli se Hawkins právě nezbáznil. Ale starý mazák věděl, co dělá.

Policisté všude kolem spustili poplach a vojačky se rozprchly, když začali rozrážet jejich vyrovnaný zástup. Hawkins se vrhl vpřed a bez sebemenšího zaváhání se pověsil na drát. Visel tam přišpendlený s roztaženými rukama jako novodobý Kristus.

„Vyšplhejte po mně, pane,“ oddechoval, když Lee doběhl blíž. „Nebabrejte se s tím, pane... Vylezte na mě... Víím, co dělám.“

Lee neváhal. Trhl sebou při pomýšlení na bolest, jakou musí váha jeho těla působit malému Angličanovi, vyškrábal se na jeho roztažené tělo a měkce seskočil na druhé straně. Hawkins byl bleskově na nohou. Ostré bodce se mu krutě zarývaly hluboko do masa, až vykřikl bolestí. Ale to ho nezastavilo. Uniformu měl rozpáranou a z tuctu tržných ran mu už prosakovala krev. Téměř okamžitě se dal do běhu, i když Lee ještě oddechoval u překážky.

Hawkins se za ním rychle ohlédl.

„Nestůjte tam jako nadpočetnej vocas!“ vybafl vztekle.

„Ale kam...“

„Dolů k řece a pak do města... Vidíte tu věž?“ ukázal skrz padající sních na nejasný obrys chrámu. „Tam... poběžte... Město nás schová.“

Aniž by čekal, jestli ho černý důstojník následuje, pokračoval v běhu s hlavou zakloněnou jako závodník a ruce mu při tom pumpovaly jako písky. Lee vystřelil za ním. Za chvíli je pohltil vířící sních a jejich pronásledovatelé se vztekle a frustrovaně točili dokola, jako by nevěděli, co mají dělat.

Do svítání na Štědrý den roku 1944 zbývalo přesně dvacet hodin...

KNIHA ČTVRTÁ

FINÁLE

„Bůh s vámi, milí pánové, buď chválen dnešní den, broukal si tiše pošťák, jak mu pod nohama chroupal zmrzlý sníh, „... kdy Spasitel náš Kristus Pán je z Panny narozen...“¹⁴)

„Doktůrek“ se okamžitě probudil. Napůl vstal, pak si uvědomil, kde je, a zavrtal se zpátky do příjemného tepla pohovky přikryté dekou. Ve vedlejší místnosti hlasitě chrápala pomatená žena. Předpokládal, že to má něco společného s množstvím éteru, kterého se večer nadýchala, protože to byl stejný zvuk, jaký vydávají opilci po těžké pijatce.

Olízl si suché rty a zadíval se na okno. Bylo pomalované mrazem fantastickými vzory ve tvaru listů a motýlů, jaké si pamatoval ze svého mládí, když matka zatopila v zelených kachlových kamnech a jejich malým bytem zavanulo příjemné teplo, následované o něco později vůní čerstvé kávy a rohlíků, které pekařský učedník věšel každé ráno v hnědém látkovém pytlíku na kliku dveří. Zasněně se usmál při té vzpomínce. Bylo to úplně z jiného světa – takový už nedokáže vrátit.

Na dolním konci Stonegate, kde byly dosud obydlené středověké domy, slyšel postaršího pošťáka přát lidem „Bré ráno... Veselé Vánoce!“ Jeho hlas zněl

upřímně, ale možná to dělal jen proto, aby si vykoledoval, co Angličané příhodně nazývali „vánoční krabice“. I tak bylo příjemné věřit, že to myslí upřímně – malý paprsek naděje v bezútěšném, válkou strádajícím světě.

Rozklepaný vylezl zpod deky, rychle si oblékl svršky a dveřmi nahlédl do její malé ložnice. Neměla smysl pro soukromí – nestyděla se. Smaltovaný nočník pod její postelí byl plný tmavě hnědě

---

¹⁴ *God Bless You, Merry Gentlemen – anglický tradicionál, český text Pavel Svoboda.*

tekutiny, a nebyla přikrytá, takže bylo vidět její nahý rozkrok, velkou černou houštinu a široce roztažené tlusté žilkované nohy, jako by byla připravená na sexuální veselí.

Rychle se podíval jinam. Nebyl to příjemný pohled. Z pomyslení na její „napíchnutí“, jak to sama nazvala, se mu udělalo špatně od prázdného žaludku. Ale na špinavém neuklizeném stole, který sloužil jako kuchyně, toho k jídlu příliš nebylo. *Wie in der verdammten Judenschule!* zaklel si pro sebe a po špičkách odešel na záchod, aby ji nevzbudil (ted' by její bláznivé řeči nesnesl), umyl se vodou z nádržky a oholil se. Cítil se o něco lépe, ale pořád měl hlad. Hlasité kručení žaludku však ignoroval.

Místo toho přešel k malému dělenému oknu, oškrábal z něj tenkou námrazu a vyhlédl na zasněženou scénu. Ulice byla brzy po ránu prázdná. Pošťák zmizel, a ti, kteří stále bydleli v Stonegate, rychle zavřeli dveře, aby z bídne vytápěných domů zbytečně nevyprchalo teplo. Znovu se rozklepal. Scéna na něj však působila velice pěkně. Jediné, co jí chybělo, byl pár červenek, který by se usadil na strmé střeše napůl roubeného protějšího stavení a vytvořil tak dokonalý výjev z vánoční pohlednice, které Angličané zbožňovali.

O chvíli později se dvě červenky skutečně objevily a snesly se k zemi na kouřící kobylinec, který tu zanechal mlékařův kůň. Slabě se usmál. Ted' to byly opravdové Vánoce.

Chrápání ženy ve vedlejší místnosti zesílilo a začala i kuckat. Jeho úsměv se vytratil. Vánoce přece jen nebudou obdobím laskavosti a míru. Žena stále spala. Ale brzy se probudí, to věděl. Její tlusté prsty se už začaly prohrabovat porostem uhlově černých chlupů, pod nimiž zahlédl bledě růžovou vlhkou šterbinu.

Znechuceně si ji prohlédl. Hrála si se sebou už během noci. Slyšel její hekání. Jak může ženská trpět takovým nedostatkem studu? *Tak* bláznivá zase nebyla, musela vědět, že ji slyší.

Otočil se a pustil ji z hlavy – prozatím. Vypořádá se s ní později. Nyní se soustředil na vysílání. Bude to muset být rychlá a jednorázová záležitost. Pak zmizí. Už si naplánoval cestu, kterou se vydá – místním vlakem do Pocklingtonu na východ od Yorku. Tam přestoupí na autobus do Beverly, kde znovu přestoupí na místní

autobusovou linku do Hullu. Tam se schová v jednom z domovů pro zahraniční námořníky na dlouhé rozbombardované ulici podél doků, hlavně přístavišť vykládajících dřevo a podobně. Hádal, že tam najde neutrální švédské obchodní námořníky, které dokáže přesvědčit, aby ho vzali do své země, samozřejmě s pomocí padělaných amerických dolarů, jimiž byl bohatě vybaven, než opustil Říši během onoho riskantního náletu.

Vyhlídka, že brzy opustí tuhle mizernou chladnou zemi a „zahraje“ se v neutrálním Švédsku, ho potěšila. Vykonal svou povinnost pro německý lid a své ubohé mrtvé rodiče. Teď byl konečně svobodným člověkem. Prohlédl si svou baculatou, tak německou tvář v mouchami pokáleném zrcadle, a mrkl.

„Tady jste, pánové!“ duněl šťastně veselý starý policista v rozepnuté blůze se stužkami vyznamenání ze staré války na hrudi, když otevřel dveře cely a rozmáchle před ně položil táč, jako by byl komorníkem ve velkém vznešeném domě. „Snídaně, pozornost yorského policejního sboru.“

Ustoupil a civěl na dva vojáky, jako by očekával pochvalu za svou snahu v kuchyni policejní jídelny. Dostal ji.

„No to mě podrž!“ vydechl seržant Hawkins, když si sedl. „Vopravdický vejce... vopravdický smažený vejce!“ Vzhlédl ke konstáblovi a zavrtěl rozcuchanou hlavou, jako by nemohl uvěřit vlastním očím. „Zázraky neustávají. Ani kousek vejce v prášku... A topinka opečená na tuku ze slaniny!“ Olízl si rty.

„A čaj je opravdový čaj,“ dodával šťastný policista. „A v něm celá plechovka růžového mlíka.“

„Jak vám můžeme poděkovat?“ převzal Lee žezlo od Hawkinse.

„No, jsou Vánoce. A my rádi uděláme něco pro naše partáky, i když vy nejste úplně jeden z nich, jestli mi prominete, pane. Ale všichni na tyhle stanici jsme byli za minulý války v armádě. Víme, jaký to je. Takže chlapi dali dohromady, co jim zbylo z přidělů, abyste aspoň dostali pořádnou baštu k snídani.“

Růžolíci policajt si získal Leeovo srdce. Nestane se vám, že by parta amerických policajtů udělala totéž pro dva vojáčky, kteří se vynoří odnikud a poprosí o nocleh. Podle Hawkinse to byla

standardní procedura, pokud britskému Tomíkovi ujel poslední vlak nebo něco podobného – požádat na noc o zavření do cely, než bude moci vyrazit dále.

„Vědí, že ten voják nebude dělat neplechu – kvůli tomu by nehledal nejbližší basu – a takhle se uklidí z ulice po půlnočním zákazu vycházení a nikdo ho nebude obtěžovat s propustkou a tak dále.“

Fungovalo to a zbavilo je to stresu. Strávili klidnou noc v zamřížované cele z 19. století poblíž řeky, v teple a zachumlaní do hromady šedých vlněných příkrývek. Teď jim přinesli opulentní snídani se smaženými vajíčky – velkou raritou ve válečné Británii, kde, jak Lee věděl, občané skuhrali „jedno vejce na osobu na týden, nanejvýš“. Uvědomil si, že nejedl od předchozího rána, a pustil se do těžkého jídla, včetně pro něj neznámé topinky, s notnou chutí. Chutnal mu dokonce i čaj, hustý a plný mléka, že by v něm dokázala stát lžička.

Policista, který měl na počest Vánoc v knoflíkové dírcce snítku cesmíny, vlídně pozoroval Hawkinse, který s chutí jedl, ale zároveň nechtěl promarnit svou šanci na dopadení kořisti. Okusoval topinku a po bradě mu stékal tuk.

„Předpokládám, že máte v záznamech nějaký frice,“ zeptal se naoko nedbale. „Chci říct, že v tak velkém městě jako York museli být už před válkou.“

Policistu tato otázka, jak se zdálo, nepřekvapila.

„Jo, bejvala jich tu spousta,“ odpověděl bez váhání. „Řezníci a obchodníci s čokoládou, Rowntreeové a Terryové.“ Hawkins zachytil významný pohled na Leea při zmínce o čokoládě. „Ale většina z nich byla v minulý válce internovaná, a kdo ne, vysloužil si od místních spoustu šikany, vytloukání oken, urážky a podobně, obzvlášť potom, co v roce 1915 zeppelinů bombardovaly York. Takže po roce 1919 odešli.“

Hawkins napíchl kousek slaniny a předstíral, že ho to moc nezajímá.

„A teď?“

„Židi,“ odpověděl policajt. „Německý a rakouský Židi, co sem přicházeli od roku 1938. Když začala válka, většina z nich byla

mimo podezření. Ty, co byli klasifikovaný jako nepřátelský cizinci, jsme proklepli. Ale ty nebezpečný byli poslaný na ostrov Man, když v roce 1940 starej Winnie nakázal, že se mají strčit za dráty. Ty, co tu zůstali, jsou neškodná banda, aspoň na cizáky.“ Zamračil se.

Venku nějaký nešťastný obyvatel jedné z dalších cel neochotně odklízěl sníh a skuhral: „Znám své práva... Nesmíte mi dávat takovouhle práci!“

„Jestli nezavřeš tlamu a nezačneš makat, dostaneš náhubek,“ zavrčel postarší bachař.

Lee si všiml změny policistova výrazu.

„Nějaké potíže s těmi nepřátelskými cizinci poslední dobou?“ zeptal se rychle, ale bez přehnaného zájmu.

„Zvláštní, že se ptáte, pane, ale jo. Měli jsme proklepnout jednu židovskou dámičku. Je trochu divná. Mysleli, že není uprchlík, ale nácek. Ale nechci zacházet do detailů. Každopádně jsme minulej tejden dostali rozkaz od samotnýho zástupce velitele tiše se na ni podívat v jejím bytě ve Stonegate – to je v centru města – jestli nemá návštěvu.“

Lee střelil pohledem po Hawkinsovi.

„Návštěvu?“ pokračoval ve vyptávání Hawkins. „Jaký druh návštěvy?“

Bobík se od srdce zasmál. „Seržo, myslíte si, že si zástupce velitele prověřuje vaše záliby?“ Vědoucně mrkl a ztišil hlas. „Ale s chlapama si myslíme, že to má co dělat s vyzvědačstvím...“

Svobodná paní ze Stolzembourgu si uprdla. A hned si za to nadávala. Od té námahy jí do hlavy vystřelila ostrá bolest. Jako by jí někdo vrazil do pravého oka špičatý kůl. Lehce zasténala, jak se jí udělalo zle.

Venku Velký Peter, který ji vzbudil, přestal zvonit, za což byla velice vděčná, a když se mlha v jejím éterem popleteném mozku rozptýlila, uvědomila si, kde je a co je za den. Aspoň měla den volna od kvakerů. Byly koneckonců Vánoce. Lehce vydechla úlevou.

„*Gott sei dank*, „ zakrákala německy a natáhla se po sklenici s vodou, kterou měla pro tyto příležitosti vždy po ruce. Pozvedla ji ke rtům a žíznivěji obrátila. Nic. Dlouhou chvíli byla zmatená. Vypila

snad vodu už dřív? Ale sklenice vypadala stále plná, jako by v ní něco bylo. Podívala se dolů zakalenýma zarudlýma očima. Voda ve sklenici byla úplně zmrzlá. Zaklela a když se trochu vzpamatovala, odpotácela se na záchod a hlučně vypustila proud moči do mísy.

Nezatáhla za řetízek – nikdy to nedělala. Jen zvolala: „Kde jsi?“ Žádná odpověď.

Vypadala lehce zmateně, ale její pocity na ní teď byly sotva znát – byla značně mimo. Její mozek byl prakticky zcela vykořeněn. Řekla si, že odešel ke kupci Bordenovi do Coney Street pro nějaké jídlo, které nebylo na příděl, možná pro chleba. Pak zmizelého agenta pustila z hlavy a soustředila se na to, aby se dala do pořádku a mohla čelit dalšímu dnu. V mysli se začala pomalu zaměřovat na sexuální potěšení pozdního odpoledne.

Nahoře v malém úkrytu, který si vytvořil mezi nízkým dřevěným stropem a prastarými střešními taškami, pozoroval „doktůrek“ její pomalé, nejisté pohyby po bytě. Dvě noci, zatímco vyspávala éterové koma, pracoval na stropních prknech, aby si vytvořil tento úkryt. Něco mu našeptávalo, že by se právě něco takového mohlo hodit. Moudrý člověk se vždycky připraví na všechny eventuality, a i když dokázal stěží uvěřit, že ho tu někdo najde, bylo lepší být připraven. Německé přísloví celkem výstižně pravilo, že „opatrnost je matkou sbírky porcelánu“.

Nyní ji pozoroval shora špehýrkou a přemýšlel jak – a především kdy – to má provést. Měl v plánu oznámit do Hamburku-Wentdorfu, že vyšle signál do táborů těsně po šestnácté hodině toho odpoledne. Tenhle čas zvolil proto, že věděl, že Angličané, na rozdíl od Němců, budou slavit Štědrý večer v hospodách a klubech, a nikoli doma u rodin. Dohled nad zajatci bude minimální. Vyšle signál pro Trojského koně a velká operace může začít. Potom už bude svým vlastním pánem a zmizí – doufejme – ve všeobecném zmatku. Ale pořád tu byl problém s tou bláznivou ženskou.

Dokázala by popsat, jak vypadá. Zнала podrobnosti z jeho života a s její pomocí nebude těm chladnokrevným, chytrým aristokratickým Angličanům ze zpravodajské služby trvat dlouho, než si udělají kvalifikovaný odhad, co udělal po spuštění poplachu. Ta žena musela jít.

Žena dole se pustila do dalšího nechutného zlozvyku, které ho tak dráždily. Začala si drbat tlustý celulitický zadek, jako by na tom závisel její život.

„Velký hovno na vánočním stromku,“ klel si pod vousy, „musíš se pořád takhle škrábat? Mám pak pocit, že jsem taky samá breberka.“ Samozřejmě věděl, že neustálé drbání způsobuje éter. Ale bylo to značně rušivé.

Ovládl svou zlost a soustředil se na vraždu nic netušící tlusté krávy dole. Přinutil se brát tu nepříjemnou věc chladně a věcně. Za normálních okolností by využil svůj výcvik a zkušenost a tu práci by provedl rychle a efektivně – s co nejmenší fyzickou námahou. Přece jen nebyl z nejsilnějších. Použil by buď pistoli s tlumičem nebo stileto, které měl přivázané k noze. Ale věděl, že v tomhle případě nemůže použít nástroje pro rychlou smrt.

Bylo by to příliš riskantní. Pro případ, že by kdokoli objevil tělo dřív, než bude bezpečně daleko od Yorku, to potřeboval navléknout na přirozenou smrt. Policie nakonec samozřejmě zjistí pravdu, ale to už bude daleko na moři na cestě do Švédska.

Zamračil se. Byla šílená, ale taky pěkně statná. Byla vlastně vyšší než on. Také četl, že blázni dokážou vyvinout ohromnou sílu, když jsou vyplašení. To byla poslední věc, kterou potřeboval – hlučný zápas se šilencem za rušného odpoledne v centru města.

Židovka byla nyní sehnutá nad špinavou rozvrzanou postelí, i v mrazivém chladu stále polonahá, a nedbale se ji snažila ustlat. Naklepávala polštář se žlutými skvrnami, kde se v éterovém spánku pozvracela. Při tom pohledu ohrnul nos. Jak mohla spát s tváří v té nechutné břečce? Ale očividněji to nevadilo.

Pak na to přišel a okamžitě zapomněl na polštář. Samozřejmě, bude spolupracovat, zvlášť když už bude napojená éterem, což může zajistit. Poprvé toho mrazivého rána se usmál. Bude to hračka. Když zjistil, že vyřešil svůj problém, jeho úsměv se ještě rozšířil a k nic netušící ženě dole zašeptal: „*Frohes Fest, Liebchen.*“¹⁵) „Betty’s,“ zafuněl Hawkins, když hledali adresu, kterou jim dal přátelský

---

¹⁵ *Veselé Vánoce, drahá!*

policista spolu s krabičkou woodbinek pro každého: „Od chlapů ze stanice. Veselé Vánoce! A šťastnou cestu domů.“

„V roce 1940 to býval nevěstinec.“

Než sem přišel, Lee věřil, že Anglie je něco jako film o paní Minniverové, přísné rozlišení společenských tříd, v němž pokorní chalupníci znají své místo a smekají na pozdrav před šlechtou – a všichni jsou prosáklí tradicí a pohybují se pomalu, daleko od typicky amerického spěchu. Ale to se mýlil. Hawkins a ostatní mu to ukázali. Jsou možná zdvořilí a pečliví v řeči, ale jsou stejně chytří a lstiví jako hoši z New Yorku. Mnoho lidí ve Státech by se mohlo učit od běžných Angličanů, jako byl jeho vrásčitý společník – a spousta dalších.

Pomalu zamířili k bývalé turistické atrakci Stonegate a Hawkins mu vyprávěl svá dobrodružství od Betty po Dunkerque, kdy si hrál na kapitána, ctihodného de Vere Hawkinse, DSO. Na místní dívky udělal takový dojem, „že bysem si prošoustal cestu domů. Svým způsobem, pane, jsem byl rád, že mě převeleli do Egypta a moh jsem si trochu orazit. Kočičky v Káhiře byly mírnější.“ Potěšené se při té vzpomínce usmál.

Staré město pomalu ožívalo. Skupinka veselých, černovlasých, bývalých italských zajatců – poté co byla Itálie uznána za „stát, bojující na naší straně“ – líně odhazovala sních. Školní děti nedočkavě tahaly zaručenou své unavené matky k obchodům v Coney Street, patrně aby se podívaly, jaké ještě mají hračky. Před řeznictvími, nyní ozdobenými cesmínou a podomácku vyrobenými papírovými řetězy, spořádaně stál zástup trpělivých hospodyněk, čekajících na: „*Dnes vnitřnosti. Přídělové lístky B až H.*“. Ty šťastnější se pak chlubily kuřaty, které se jim podařilo sehnat. Tu a tam vyzábblé podvyživené děti v papírových kloboucích švitořily na nárožích koledy v naději, že jim někdo dá penny nebo dvě. Nejsou to přesně Vánoce Normana Rockwella, říkal si Lee, se vším nadbytkem bohaté válečné Ameriky, ale aspoň to vypadá jako Vánoce.

Hawkins ho vytrhl ze zamyšlení. Ukázal doprostřed ulice poblíž vývěsního štítu Starre Inn, postavené před přibližně 300 lety, očividně kdysi turistické atrakce, soudě podle omšelých zlatých písmen na tabuli.

„Mělo by to být támhle, pane, pokud měl ten bobík pravdu.“

Lee přikývl. Prohlédl si průčelí obchodu a poloroubené domy na každé straně. Zdálo se, že jsou stejně prázdné jako obchod. Z tudorovských komínů nestoupal žádný kouř, což bylo v Anglii jasným znamením, že dům není obydlený. Jeho pozornému pohledu však neuniklo, že se někdo pokusil odstranit námrazu z horního okna v domě napravo. To znamenalo, že někdo byl nejpozději dnes ráno uvnitř.

„Pravý dům,“ zašeptal koutkem úst, „a nezastavujte se, Hawkinsi,“ dodal varovně. „Jen pro případ, že nás ten parchant sleduje.“

„Mám to, pane!“

Pomalou pokračovali úzkou ulicí a vyhýbali se skupince školáků se zkříženými klíči na tmavě červených čepicích, kteří se koulovali a vzrušeně přitom křičeli jako všechny děti ve sněhu. Lee se krátce usmál. Jak pěkné by bylo být dítětem a nevědět, co přinese život! Škoda, že člověk nemůže zůstat dítětem navždy.

Hawkins se vyhnul kouli. „Děti dneska nemají žádný respekt,“ řekl nabručeně. „Líbí se jim házet sněhový koule na staršího příslušníka armády Jeho Veličenstva. Když jsem já byl...“ Náhle se zarazil a naléhavě sykl: „Desátá hodina, pane! Mrkněte tam. Čichám potíže, pane.“

Lee s ním okamžitě souhlasil. Směrem k nim kráčeli dva hřmotní vojáci, cílevědomě, pánovitě se prodírali mezi nakupujícími a nebylo pochyb o tom, kdo jsou. Důstojníci americké vojenské policie. Lee nepotřeboval křišťálovou kouli, která by mu řekla, co dělají v tomto provinčním městě na severu, kde nebyly žádné americké jednotky, a pokud věděl, nebyly tu ani nikdy předtím. Hledali ho. Plukovník Katz chtěl vykonat svou pomstu, než odjede do boje. Chtěl, aby ten „černý zmetek“ zaplatil.

„Co budeme dělat, pane?“ zeptal se Hawkins rychle. „Jdou sem. Brzy nás – vás – uvidí.“

Lee se skoro rozesmál. Samozřejmě, běloch Hawkins teď bude „neviditelný“, stejně jako černoši v americké armádě. S Leem mezi samými bílými to bylo naopak. Ale nesmál se, situace byla příliš vážná. Musel najít způsob, jak z toho ven.

Brzy na něj přišel, i když nebyl nejlepší.

„Poslouchejte,“ řekl rychle. „Já se teď vypařím. Vy prohledáte to místo,“ ukázal na dům. „Máte obrázek té německé dámy. Zkuste se jí pověsit na paty. Jsem si jistý, že vás zavede ke skopčákům.“

„Provedu. A vy?“

Lee ukázal na vysokou šedivou stavbu rýsující se proti jasně modré zimní obloze na konci někdejší pasti na turisty.

„Támhle. Doběhnu tam jednou ze zadních uliček. Ten kostel je obrovské místo.“

„To je,“ pokýval Hawkins souhlasně hlavou.

„Dá jim práci mě uvnitř najít,“ pokračoval Lee. Rychle se podíval na hodinky. „Dám jim hodinu, aby zmizeli, a s vámi se sejdu za, řekněme, další půlhodinu. Oukej?“

„Oukej, pane... A dávejte si pozor!“

Ale Lee už neměl čas na odpověď. Oba vojenští policisté zrychlili krok a pod jejich velkýma nohama křupal zmrzlý sníh. Zahlédli jeho černý obličej, jediný široko daleko. Zamířili přímo k němu.

„Tak zatím!“ zvolal. Zhluboka se nadechl a zmizel v úzké krivolaké uličce napravo, páchnoucí kočičí močí...

„Ahoj,“ řekl s předstíranou srdečností, když prošel dveřmi s bochníkem chleba pod paží. Tváře měl zrudlé, jako by byl dlouho na ostrém vzduchu venku, a ne pouhých pět minut.

Pomalů se otočila. Pořád ještě nebyla úplně oblečená. Ale pak si uvědomil, že to nebyla nikdy, jen když šla do práce. Jinak byla po celou dobu ve stavu permanentního zmatku. Jednoho dne ji najdou bloudit totálně nahou po ulicích jako spoustu dalších dementních žen, kterým se z nějakého nepochopitelného důvodu líbilo odložit veškeré šatstvo. Ale když na něj pohlédla, jako by si nemohla vybavit, kdo to je, říkal si, že pro ni nebude „jednoho dne“. Dnešek pro ni bude na tomto světě poslední.

Dramaticky se otřásl.

„Dal bych svou pravou ruku za něco horkýho k pití, nejlíp se špetkou alkoholu.“

„Je brzy.“

„Můžeš si dát taky. Přece jenom jsou Vánoce.“

„Myslím, že můžu.“

Konečně projevila trošku zájmu při myšlence na éter, přesně jak předpokládal. Lidé jako ona obětují vlastní matku, dokonce i děti, za svou dávku drogy. Komukoli, kdo chce někoho zničit, třeba celou lidskou rasu, stačí, když u nich vypěstuje závislost na snadno dostupné droze, a bude hotovo. Vůdce na to šel špatně.

Namísto vojenské moci měl ve své snaze dosáhnout světovlády uplatnit nějaké levné a účinné narkotikum. Všichni ti Churchillové, Rooseveltové a Stalinové na světě by ho pak nedokázali zastavit.

O půl hodiny později už vrávorala, sotva dokázala správně zaostřit pohled, a bláznivě se chechtala, když ji ponoukal, aby si ještě čichla a měl ji tak správně připravenou pro to, co věděl, že musí udělat – a musí to udělat brzy. Předstíral, že vypil víno, které pro něj ukradla, ale ona se o to stejně nestarala a plně se soustředila na vlastní potěšení. A z nějakého zatraceného důvodu mu pořád říkala „Hardte“.

Ted' se rozvalovala na rozvrzaném stole, patrně si naprosto neuvědomovala, že tu mrzne, předváděla svá těžká povislá ňadra, občas jedno z nich hravě pozvedla a dělala, že líbá tučnou fialovou bradavku. Předpokládal, že si myslí, že ho to vzrušuje. Ve skutečnosti ho ty velké koláče odpuzovaly. Pořád však věděl, co musí udělat. Neustále natahoval ruku a pokusil se uchopit jeden z prsů, jakoby zmítaný nepřekonatelnou touhou.

„Panebože, nemůžu z tebe spustit ruce!“ vzdychal, na což trhla tělem z jeho dosahu.

„Prokažte trošku pruské disciplíny, pane, prosím! Vyčkejte, až dám rozkaz.“

Pak předstíral trucování jako odstrčený mladík při svém prvním sexuálním dobrodružství vzadu ve stodole a žena se smíchem dodala: „Nebojte se, *mein Herr*, dostane se vám potěšení mého těla – už brzy.“

Jen při pouhém pomyšlení se skoro otrásl odporem.

Čas se pomalu vlekl. Někde venku zněly zvony. Dole prošel muž, patrně už lehce opilý, a rozladěným basem hulákal vánoční koledu. Ozvalo se dětské naříkání: „Nestrkej mi led za krk! Řeknu to na tebe mámě... To se nedělá.“ Odpovědí byl řehot a odplivnutí. Daleko na

východ od starého města, sotva slyšitelně, začaly poplachové sirény výt své děsivé varování. „Doktůrek“ je neslyšel. Jeho společnice byla naprosto nepřičetná, pohazovala hlavou a smála se něčemu, co jí řekly bláznivé vnitřní hlasy, s nimiž nyní rozprávěla. Koktala a jazyk jí lezl z otevřených vlhkých úst, jako by se tam nemohl vejít.

Připravoval se na to, co brzy přijde. Věděl, že to bude moci udělat, až ji dostane do postele. Ale musel ji dostat až tam, a také věděl, že existuje jediný způsob, jak toho dosáhnout – bude se muset pustit do toho, čeho se nejvíc obával. Už jen při pouhém pomýšlení na to se mu zvedal žaludek. Olízl si suché rty, a když promluvil, sípal a chraptěl, jako by dlouho nepil.

„Myslím... že je čas...“ Trhnutím hlavy ukázal na rozvrzanou ulepenou postel a polštář se žlutými skvrnami zvratků.

Položila na něj zavalitou ruku jako na mladého vesnického panice.

„Ty nestydo!“ zahuhlala a z koutků povislých úst se jí drala pěna. „Seš stejnej jako všichni ostatní... Myslíte jenom najedno.“ Prstem naznačila obscénní gesto. „*Nurficken im Kopf.*“

I když se mu dělalo zle, hrál tu hru dál.

„Ne, ne v hlavě,“ podrbal si výmluvně rozkrok, „ale v kalhotách.“ Hlučně se zasmála a skoro sletěla ze židle.

„No dobře, když to musí bejt, ty prase špinavý.“ S námahou vstala. Vyskočil na nohy jako gentleman a podepřel její těžké tělo.

„Bud’ opatrná, kočičko,“ švitořil, „nechci, aby sis něco udělala, moje nejdražší.“ Pronášel ta slova s odporem.

Laškovně ho chytila za bradu – bolelo to. „Slibuju ti, že se jednomu kousku nic nestane. Ha ha!“

Zhroutila se na postel, chvíli doufal, že je po ní. Ale neměl to tak jednoduché. Se zachroptěním se otočila, nadzvedla a stáhla si sukni.

„Dopřeju ti to potěšení sundat mi kalhotky sám,“ zamumlala do špinavé deky. „Moment!“ S dalším zachroptěním si přitáhla jeden z nechutných špinavých polštářů a s notným kroucením si jej strčila pod břicho.

„Kalhotky,“ řekla a hlas se jí skoro vytrácel. „Zbytek je tvůj.“ Zavrtěla ohromnými hýžděmi v černé látce pohybem, který považovala za svůdný. „Kalhotky,“ zopakovala povadlým

zdrogovaným hlasem. „Všechno... všechno... tvoje.“ Pak usnula a mohutně chrápala. Dlouho na ni zíral, jak tam leží roztažená se zadkem vystrčeným do vzduchu.

„Prase!“ ucedil hořce. „Zaprášený prase, libující si v prasečinách.“ Pomalu, velice pomalu se natahoval pro druhý polštář.

Lee měl pocit, že by měl našlapovat na špičky. Někde v ohromném prostoru gotického dómu, kde se šero mísilo s prosincovým oparem, tiše hrály varhany. Mohl to být Bach. Nebyl si jistý. Ale věděl, že se nachází na místě klidu a odpočinku, i když podivně a neskutečně modrá postava Ježíše na kříži s červenými kapičkami, což měla být jeho krev, kapající z masné kamenné tváře, mu připomněla násilí a válku.

Přesto však, když se tiše pohyboval chrámovou lodí, kde se v průvanu mihotaly plamínky svíček, cítil slitování vycházející z kamenné postavy. Přejel pohledem po výjevu – Ježíš sehnutý pod vahou kříže, na nějž ho jeho pronásledovatelé brzy přibijí, jako by byl poražený válečník padlý pod údery meče vítězů. I když tyto figury Ježíše představovaly bělocha, cítil pocit sounáležitosti. I on byl v téže pozici. Jasně viděl, že ani on nemá naději. Musí kráčet po cestě ke zkáze, která mu byla předurčena při narození jeho barvou kůže. Pro něj nebylo úniku a končilo to smrtí, jeho smrtí.

Ale i když by jeho myšlenky v té chvíli mohly někomu připadat malomyslné a zoufalé, měl pocit radostné euforie při poznání, že se blíží ke konci cesty, která ho vedla, syna potomků jižanských rolníků, na Harvard a Sorbonnu a do důstojnického sboru armády Spojených států amerických, jakkoli bigotní tato armáda byla. Dávalo mu to pocit úspěchu a naděje do budoucna. Ne pro něj osobně (už věděl, že tak dlouho žít nebude), ale pro ty z jeho rasy, kteří ho budou následovat. Malloy, jeho starý velitel ve Verdunu, měl pravdu. Ale i kdyby to opravdu trvalo padesát let, jak starý chicagský policajt předpověděl, dojde k tomu – a to bylo důležité.

Zarazil se a v duchu se usmál. Bylo to skoro jako v nějakém zoufale sentimentálním hollywoodském filmu, možná s Bingem Crosbym coby milovaným irským knězem O'Corneym. Z šera na vzdáleném konci velkého gotického chrámu se ozýval skoro nebeský

chór. Hudba byla nádherná. Stoupala ke klenuté střeše, vytlačovala i kvílení poplachových sirén, rozeznávajících se přes město od východu na západ.

Někde nad ním se ozval úřední hlas.

„Všichni prosím opusťte katedrálu. Brzy dojde k náletu. Všichni ven!“

Lee se zmateně zarazil a probudil se ze snění. Kolem něj proklouzlo hejno malých chlapců v červených komžích s krajkovými límečky. Kostelní sbor, odhadoval. Varhany náhle umlkly.

Za chlapci šel s funěním stařec v tmavě modré uniformě podobné policejní a mával rukama, jako by zaháněl hejno kvokajících slepic. Spatřil Leeho stojícího poněkud bezradně v uličce. Jeho černá tvář ho očividně na chvíli zmátla.

„Pane... pane, musíte jít se mnou do protiletectvého krytu v kapli Zouche.“

A tehdy ho spatřil. Malého mužíka v nepopsatelných civilních šatech anglického střihu. Vypadal vlídně, dokonce blahosklonně, se svými brýlemi a baculatými červenými tvářemi. Mohl to být nižší úředník, slavicí Vánoce mimo hluk a kouř hospod, kam jeho druhové z kanceláře odešli oslavit sváteční den. Ale nebyl. I v jiných šatech a brýlích se zlatými obroučkami ho Lee okamžitě poznal. Vydechl překvapením. Nebylo pochyb, kdo je tohle podivné zjevení, jež se tak náhle objevilo v provinčním anglickém kostele. Byl to tentýž muž, kterého zahlédl v nočním klubu v Cherbourgu okamžik předtím, než zabili Marie-Claire a jeho zranili. Instinktivně věděl, že je to on. To je ten německý agent!

Lee neměl čas, aby se vzpamatoval z šoku a patřičně zareagoval. Než mohl cokoli udělat, vyhrnul se z boční kaple, určené pro nějakého dávno mrtvého alžbětinského hodnostáře, proud žen, který ho strhl s sebou ven do zasněženého odpoledne.

„Doktůrek“ byl rychlejší než Američan. Jak se blížilo známé klapání, velmi připomínající zvuk dvoudobého motoru starého motocyklu, přikrčil se za kněžištěm. Zástup vyděšených žen v předválečných kloboucích a šátcích, popoháněný leteckou hlídkou, vyběhl na přední nádvoří. Jak se tam tak krčil, říkal si, že Skorzenyho odvážný nálet přišel přesně na čas – když na město

začaly dopadat první létající bomby, jimž z trysek šlehalý červené plameny, celé toto místo bylo jeho. Alespoň na chvíli...

Navzdory rozmarům počasí, nepřátelskému radaru a protiletadlovým lodím u severovýchodního pobřeží, chránícím velké přístavy Hull a Newcastle, se německá operace vyvíjela k ohromnému úspěchu.

Kampfgeschwader šestnácti letadel, většinou heinkelů, vůbec nebyla dobře vycvičená ani zkušená, až na tři velitele letek a velícího důstojníka. Ale dlouhý přelet ze zasněžených základen v Norsku zvládli bez nehody. Jakmile přestavěné dvoumotorové bombardéry opustily norský vzdušný prostor, klesly se svým těžkým nákladem téměř k vodní hladině. Celé dlouhé míle piloti riskovali život nad šedými vlnami se špičkami bílé pěny. Všichni věděli, že stačí sebemenší zaváhání a zřítí se do vln. Tam je dostane buďto arktická zima, nebo moře.

Ale odvážná hra se vyplatila. Letěli přímo přes Severní moře, hluboko pod britskými radary, a když se dostali na dohled od bílých útesů Flamborough Head, začali stoupat, aby nabrali výšku potřebnou pro shození svého smrtícího nákladu.

Piloti a střelci probodávali očima kalnou šedou oblohu jako na trní. Věděli, že se už objevují na zeleně zářících obrazovkách nepřátelského radaru a překvapení operátoři (o nichž doufali, že tohoto „dne míru a dobré vůle všech lidí“ nálet nečekali) telefonují na místní letiště a křičí: „Bandité... BANDITÉ!“

Ale i v této chvíli největšího napětí se někteří z nich usmívali, jak dokázali překvapit britské stíhače. Protože ti, tak daleko od Londýna a jeho stálých problémů s nálety, takové „bandity“ jaktěživ neviděli.

A měli pravdu. Britští obránci byli naprosto překvapení, když první piloti začali podávat hlášení do Driffieldu, Lintonu, Bridlingtonu a všech ostatních základen ve východním Yorkshiru. „Odpalujou zasraný bzučící bomby!“ křičeli do interkomu v maskách. „Ty skopčácký parchanti všude vypouštějí V-1...“

A bylo tomu tak. Protože zatímco se severní Anglie připravovala na veselý večer v hospodách, klubech a tančírnách (dokud nedojde pivo ze speciálního přidělu), létající bomby, které od léta ničily

britské hlavní město, po tuctech mířily na západ přes Lincolnshire a Yorkshire. Tenhle strašlivý druh nové zbraně konečně dosáhl na sever.¹⁶⁾

Pomalou a opatrně vyšel „doktůrek“ zpoza pultu s velkým naleštěným mosazným orlem a hleděl do pusté šedi chrámu. Na západ od Yorku se ozvalo tlumené zadunění. Byla to první V-1 s náloží tuny silné výbušniny, která dopadla na zem a explodovala. Ale konečně byl sám. Vzdychl.

Ta bláznivá ženská byla mrtvá. Zdálo se mu, že zaslechl někoho u dveří v téže chvíli, kdy lehce uvolnil tlak na polštář deset sekund poté, co naposledy škytla a nahá pravá noha sebou šklubla vzhůru jako mrtvému kuřeti. Nezpanikařil. Byla mrtvá, ale obnovil tlak a odpočítal dalších deset vteřin. Pak pustil polštář, kterým ji udusil. Tentokrát sebou noha nešklubla. Byla definitivně mrtvá, velká špinavá kráva, ale nyní zdola jasně zaslechl zvuk, jako by někdo otevíral středověké dveře.

Zůstal klidný. Byl připraven i na tuto eventualitu. „Polní myši“ od německé pěchoty tomu říkaly „zalézt do nory“. Při pouličních bojích veteráni nepřecházeli od domu k domu po ulici, kde byli snadným cílem nepřátelské palby. Místo toho si razili cestu pod řadou domů probouráváním vnitřních stěn pomocí nářadí či výbušnin, nebo ještě lépe přes půdy.

Učinil totéž, plazil se prachem staletí z domu do domu, dokud neskončil na dvorku na samém konci Stonegate, nějakých padesát metrů od místa, kde ležela udušená nahá žena, a neskryl se se svým kufříkem do velkého kostela těsně předtím, než se rozeznělo varování sirén.

Nyní, sám v rozlehlém prostoru, oživil bezdrátovou vysílačku z kufříku a vyšel do uličky. Naproti němu se skvěl nápis „David, žalm 13“. Prázdně na něj hleděl, zatímco rozepínal přezky kufříku a připravoval se na dlouhý výstup na věž. „*Dlouho ještě, Hospodine, na mě ani nevzpomeň? Dlouho ještě chceš mi svou tvář skrývat?*

---

¹⁶ *Ve skutečnosti byl tento vánoční nálet prvním svého druhu v historii. Tento raný typ střely s plochou dráhou letu předznamenal počátek moderního vzdušného válečnictví.*

Dlouho ještě musím sám u sebe hledat rady, strastmi se den ze dne v srdci soužit? Dlouho ještě se bude můj nepřítel proti mně vyvyšovat? Shlédni, Hospodine, Bože můj, a odpověz mi! Rozjasni mé oči, ať neusnu spánkem smrti...

Zarazil se. Přečetl dost. Po zvyku osamělých lidí pronesl: „Žádný nepřítel nebude se dnešního dne proti mně vyvyšovat, můj Bože.“ Jeho hlas byl plný sebevědomého cynismu. „Ne, Pane,“ zavrčel, zvedl kufřík a počal stoupat po nekonečném schodišti vedoucím na věž velkého kostela. Operace Trojský kůň vstoupila do konečné fáze...

„Ach, Bože na nebi!“ vyhrkl seržant v ocelové přilbě s nápisem MP. „Takovej hnus!“ Zalapal po dechu a chytil se za krk, jako by se měl každou chvíli zadusit nebo pozvracet.

Za ním Hawkins, který ho zavolał od Betty's, zažíval tentýž pocit nevolnosti. Místnost zapáchala a z těla roztaženého na posteli se linul ještě horší odér. Před smrtí se jí vyprázdnily vnitřnosti a zápach byl ukrutný. Těžce polkl a snažil se vyhnout pohledem tělu a žluté smrduté břeece. Místo toho hledal očima v místnosti stopy po vrahovi, protože věděl, že nemohl odejít dveřmi, což byl jediný východ. On sám tam celou dobu stál, jak nyní poznal, i v okamžiku vraždy.

Seržant se bázkivě dotkl těla a mezitím se do místnosti protáhl policejní fotograf i se skříňkovým aparátem.

„Pořád dost teplá,“ zhodnotil a rychle odtáhl ruku, jako by mohl od mrtvolý něco chytit. „Takže ten, kdo to udělal, nemůže být daleko.“

„Neprošel dveřma, seržo,“ připomněl se Hawkins, „protože tam jsem celou dobu stál já.“

„Tak kde potom je?“

Fotograf vzhlédl od přístroje, který zaostřoval na groteskní postavu ve znečištěné posteli.

„Možná je to *Neviditelný*. Viděl jsem ten film minulej tejden v Regálu. Sundá si obvazy a zmizí...”

„Drž zobák a dělej, ty troubo!“ přikázal mu policejní seržant. „Jak se zdá, moc koukáš na filmy.“ Otočil se k Hawkinsovi a hleděl na něj, jako by ho viděl poprvé v životě.

„Tak především, co jste tady dělal? Připadá mi to trochu podivné. Vy na tomhle...“ Zarazil se. Druhý muž ho neposlouchal. Zíral na strop malého pokoje. „Co tam vidíte?“

„Ta díra... Tudy zmizel, aniž bych ho viděl. Dělejte, nestůjte tam jako výstavní pták! Pomozte mi nahoru a dejte mi pendrek. Pořád tam může bejt.“

Ale policistova naleštěného koženého obušku nebylo třeba. Když Hawkins vylezl na půdu, celý zaprášený a ulepený netopýřím trusem, spatřil na druhém konci ženu s krátkými vlasy a nevlídným pohledem, která z jakéhosi jemu neznámého důvodu vážala těžká prsa další ženy oblečené jen ve spodničce do tlusté šály.

„Vyšel na dvůr. Tudy,“ řekla naprosto bez rozpaků a ukázala na průchod vedoucí k západnímu vchodu do chrámu. „Touhle uličkou.“ A jako by se každý den potkávala se seržanty pěchoty vynořujícími se odnikud, dál utahovala šálu a peskovala druhou ženu: „Nedělej scény, Cynthie! Víš, že nemáme rády ženský s velkejma prsama. Je to tak nemužský...“

Seržant Hawkins raději uprchl.

Před ním se rýsovala katedrála v melodramaticky ostré černi na pozadí třešňově červených plamenů z další V-I, explodující v dálce za městem. Padesát metrů od něj se Lee zbavil dotěrné letecké hlídky a běžel dovnitř stejným směrem jako Hawkins...

„Doktůrek“ bolestně vzdychal. V boku ho ostře píchalo. Už nemohl ani o krok dál. Ale věděl, že musí. Musí se dostat na věž, vysoko nad zem, aby vyslal dva signály za hranice Yorského údolí. Vzduch mu při té námaze hvízdal v plicích jako v protrženém koženém měchu. Kufřík s rádiem vážil snad tunu, a jen čirou silou vůle se přinutil zvednout nohu na další stočený schod, sešlapaný skoro tisíci lety kroků zbožných nohou.

V-I explodovaly stále dál. Vypadalo to, že zbylé létající bomby míří na další nic netušící cíle dál na západě, a nikde v dohledu nebyla jediná anglická stíhačka. Angličany naprosto zaskočili. To ho

potěšilo. Cítil poslední vzednutí patriotismu a doufal, že operace Trojský kůň bude pro Angličany stejným překvapením. „A potom, starej brachu,“ říkal si šťastně, „můžeš krásně vycouvat z totální války – nadobro.“ I přes neskonalou námahu vyšplhat těch posledních pár schodů se cítil šťastně a usmíval se. Celá tahle zpropadená práce trvala už tak dlouho a v cestě mu stálo tolik překážek, ale teď měla konečně skončit. A úspěšně! Pak si užije svých pět minut slávy, pozvedne pravou ruku k čelu a bude hlásit, ještě nevěděl přesně komu: „*V-Mann 2722 meldet sich ab. Bitte abtreten zu dürfen.*“¹⁷) To bude patřičně vojenské zakončení jeho dlouhé kariéry u abwehru.

Vyškrábal se na otevřený parapet a skoro upustil kufr s drahocenným rádiem, jak se mu třáslо tělo z námahy výstupu tolika set schodů. Rukama, které se chvěly jako listí, otevřel těžký kufr. Na úzké plošině, kde mu do uší hvízdal ledový vítr a pod níž se dole v houstnoucí tmě rozkládalo město York, vytáhl tenký drát antény a připevnil jej ke stožáru, na němž se přes den hrdě třepotala vlajka svatého Jiří. Roztřesenými prsty jej rychle ovázal kolem žerdi.

Opatrně, protože na parapetu bylo kluzko, se otočil k rádiu a co nejvíc se přikrčil proti větru ve skrytu střechy. Připravil se na vysílání do osamělého sídla z přelomu století poblíž Hamburku. Za pět minut bude po všem a zase bude svobodný člověk, zbavený břemene války, vlastní minulosti i historie. Dožije své dny ve spořádané záhadnosti a bude řešit jen příjemné drobné lingvistické hádanky, jak se dvojhláska „ss“ ze spisovné němčiny mění v „t“ v nižších německých dialektech, včetně angličtiny. I přes mrazivý chlad, napětí a vyčerpání z dlouhého výstupu se při té myšlence usmál. To byl život, o který stojí za to bojovat. Uklidnil svůj dech, nasadil si sluchátka a začal vytūkávat volací znak abwehru...

V téže chvíli spustila domobrana salvu ze závodistiště, kde byl kdysi uvězněn Hardt von Hartenstein, než svedl židovskou ženu. S prásknutím, až se země otrásla, vystřelily rakety k tmavnoucí obloze. Nebyla nejmenší šance, že zasáhnou poslední z létajících bomb

---

¹⁷ *Agent 2722 hlásí odchod. Prosím o dovolení odejít.*

rychle mizejících na západ. Ale staří vojáci z Velké války, a mladíci, kteří ještě nebyli povoláni, už příliš dlouho čekali na skutečnou akci. Ted' se s chutí pustili do práce.

Náhlá salva naprosto zaskočila seržanta Hawkinse, pádícího ke katedrále za Leem. Když se obloha rozzářila jasnou červení, zarazil se uprostřed kroku. Pak svou těžkou vojenskou okovanou botu přece jen položil na dlažbu. Noha pod ním náhle zničehonic ujela. Snažil se chytit zábradlí, ale nedosáhl. S žuchnutím dopadl na zem. Na chvíli ztratil dech. Pak se vzpamatoval.

„Práce zkurvená!“ vydechl a s pomocí zábradlí se pokusil vydrápat na nohy. Levou nohou a kotníkem mu vystřelila prudká bolest. Zavyl a znovu klesl k zemi, v šoku lapaje po dechu. „Do hajzlu s tím!“ naříkal a zíral na velkou kamennou zeď katedrály, tyčící se nad ním. „Blbá chvíle na vyvrtnutí kotníku.“

Washington Lee přesně věděl, co musí udělat. Bylo mu jasné, že jeho cíl si vybral velký kostel, protože potřeboval výšku, aby z údolí, v němž se York nalézal, mohl bezpečně vysílat. Také bylo zřejmé, že místem, které potřebnou výšku poskytuje, je zvonice. Jak se snažil zrakem proniknout šedé šero, ozařované pouze rudými záblesky vybuchujících raket, uviděl malé dveře s těžkými prastarými hřeby, které vedly na točité schodiště do věže. Neváhal. I když předpokládal, že agent bude ozbrojený a připravený svou zbraň použít, nebál se. Ve skutečnosti černý důstojník s horlivým, dokonce dravým výrazem, umíral touhou porvat se se svým protivníkem. Všechno už trvalo příliš dlouho a odhadoval, že jeho vojenská kariéra (alespoň ta bojová) je ted' zničena, ať se stane cokoli. Nyní toužil po pomstě. Přešel ke dveřím a otevřel je.

Ze schodiště zavál čerstvý vzduch. Ale ani zvuk průvanu, občas přerušovaný hřměním raketových baterií přibližně dva kilometry odtud, nedokázal překrýt rychlé pípání morseovky. Jeho odhad byl správný. Agent už byl nahoře na parapetu a vysílal svou zkázonosnou zprávu. Washington Lee se zhluboka nadechl, stejně jako „doktůrek“ o několik minut dříve, a vyrazil vzhůru.

Schodiště se zdálo nekonečné. Sotva si pomyslel, že prošel poslední zákrutou, zjistil, že musí zdolat další sešlapané schody. Jak

stoupal výš, bylo stále chladněji. Pod vousy vztekle nadával a šlapal dál.

„Doktůrek“ nahoře, s obličejem zrudlým kousavým chladem, ohlásil konec vysílání a v dalekém Německu neznámý radista signalizoval „*H und B*“¹⁸). Dovolil si malý úsměv. Pro něj to určitě dobře dopadne. Nemohl říci totéž o svém protějšku 800 kilometrů odtud. Ale na něm a na ostatních Němcích, vlastně na celém Německu, mu už nezáleželo. Během několika sekund uzavře se západními spojenci svůj vlastní separátní mír.

Uvolnil ruku z vysílacího klíče. Rychle ji protřepal, aby obnovil prokrvení. Byla jako kus ledu. Na jihu znovu zahřměly raketové baterie. Jako hejno rozzlobených sršňů vyrazily střely k šedivé obloze. Zbytečně. Ušklíbl se. Celá válka byla zbytečná. Nic nevyřešila. Přesto učinil svůj slib nad těly mrtvých rodičů, v úplně jiném věku, a složil přísahu věrnosti Vůdci chvástavé „Tisícileté říše“, jež podle jeho odhadu už nevydrží ani rok. Nyní použije své jméno jako poslední znamení mladým mužům za ostatním drátem, aby se vyhrnuli ze svého vězení po celých britských ostrovech a působili smrt, mrzačení a všeobecnou zkázu, jak bylo už dlouho předtím naplánováno. Dvě čísla. Jedna a osm. Čísla Führerova vlastního jména – Adolf Hitler.

Položil ruku zpátky na klíč ve chvíli, kdy za ním hlas srozumitelnou němčinou, třebaže s cizím přízvukem, řekl: „*Lass das nach!*“

Naprosto šokovaný učinil přesně to, co mu hlas poručil. Pak se otočil. Proti němu stál vysoký štíhlý muž v americké uniformě, s černou tváří lesknoucí se potem a s tmavýma očima plnýma kontrolovaného hněvu.

„Ty!“ vydechl.

„Já,“ přisvědčil Lee opatrně a pozoroval muže krčícího se nad vysílačkou nanejvýš podezřívavě. Věděl, že čelí člověku, který se z podobných situací dokázal znovu a znovu vykroutit. Musí být opatrný.

---

¹⁸ *Hals und Beinbruch – zlom vaz!*

„Ted' dej ruce pryč z tý mašiny a strč si je za hlavu... a pěkně pomalu.“

„Jistě... jistě,“ odpovídal „doktůrek“ rychle anglicky, jako by byl připravený učinit cokoli pro uspokojení tohoto černého anděla smrti. „O nic se nepokusím... Prosím, věř mi.“

„Věřím ti,“ řekl Lee suše. „Jenom udělej, co ti říkám. O. K.?“

Němec přikývl, jako by se příliš bál nebo byl v šoku, aby dokázal promluvit. Pomalu, velmi pomalu začal vykonávat Leeův příkaz. Z jeho tváře se dalo vyčíst jedině to, že je vyděšený až do morku kostí. Uvnitř hlavy ale mozek zuřivě přemýšlel. V ponožce měl nůž. Ale ten dlouhý černocho po něm skočí, než jej stačí vytáhnout. Měl však i druhou zbraň. Mohl by? Zkusí to? Nekonečně pomalu, aniž by na okamžik odtrhl pohled od Američana, udělal, co mu přikázal, a toužil po příležitosti vytáhnout zbraň, než bude pozdě. Věděl, že fyzicky Američana nepřemůže. A navíc to nebyl jeho styl. Pokud má zabít, bude to muset být takhle. Najednou se navzdory chladu začal potit. Poprvé za život se opravdu bál. Pokud během příštích vteřin neuspěje, skončí v oprátce. Angličané zrádce a odsouzené špiony věšeli. V jediném strašlivém okamžiku si představil rychlý propad do prázdna, konopný provaz zadírající se do měkkého masa jeho tučného krku, jak se pomočí do kalhot svázaných u kotníků, bude lapat po dechu a nakonec se udusí.

Poslední salva raketových baterií v Knavemire oba překvapila. Leeho zasáhl divoký záblesk přímo do očí. Zamrkal a ustoupil vzad. „Doktůrek“ neváhal. Vytáhl pistoli ráže 5,5 mm visící u kříže na šňůrce přivázané na krku tak, že by ji zběžná osobní prohlídka nikdy nenašla, a okamžitě vystřelil.

Na takovou vzdálenost nemohl minout. Lee pronikavě vykřikl. Zásah ho zvedl ze země. Na prsou košile mu okamžitě vykvetla velká, červená krvavá růže. Visel na parapetu a kolena mu podklesávala, dýchal krátce a přerývaně, oči hrozily, že se každou chvíli zavřou – navždy.

„Doktůrek“ přemýšlel. Má pokračovat? Odeslat zprávu a utéct? Nebo pomoci umírajícímu černochovi na věčnost a prchnout okamžitě?

Lee mu nedal možnost to důkladněji uvážít. Čirou silou vůle, přičemž cítil, jak z něj uniká život, se zvedl. Jednu krvavou ruku pomalu natáhl před sebe jako slepec, hledající si cestu, a klopýtal k muži držícímu zbraň.

„Doktůrek“ na něj vyděšeně zíral. „*Nein!*“ vykřikl hystericky. „*NEIN!*“ Lee kráčel dál.

Stěží si vědom toho, co dělá, znovu stiskl spoušť. Do Leeova ubohého těla se zavrtala další kulka. Náraz oceli do měkkého masa byl jasně slyšet i v řevu raketových baterií. Lee se nebezpečně zapotácel. Pravá paže mu náhle visela podél těla a z velké roztržené rány stříkala jasně červeným obloukem krev. Stále však šel dál.

„Doktůrek“ nevěřicně kroutil hlavou.

„Prosím,“ žadonil anglicky, „nech mě jít... Prosím!“ Po tvářích mu stékaly slzy sebelítosti.

Ale Lee už nic neslyšel. Věděl, že umírá. Jeho mozek však pracoval s udivující přesností a cílevědomostí. Oba byli vyvrženci – on negr a ten druhý muž Němec a špion. *Museli* zemřít. Takovéhle outsidersy nikdo nepotřeboval.

„Chcípní..., chcípní,“ chrčel a krev se mu drala z úst. „*Chcípní...*“

„NE!“ vykřikl „doktůrek“ vysokým a hysterickým hlasem jako žena. Ještě jednou zmáčkl spoušť. Nic. Zkusil to několikrát za sebou. Znovu nic. Zbraň se zasekla. Ze všech sil, které mu zbývaly, mrštil bezcennou zbraní po umírajícím mstiteli. Lee se jí lehce vyhnul, a to už jeho ruce svíraly protivníkův krk a oba se potáceli směrem k hraně parapetu. Němec křičel a poučil oči jako šílený a Lee, umírající vestoje, svíral ruce pevněji a pevněji, dokud oba nepadali dolů.

Ten křik jako by zůstal viset ve vzduchu, zatímco oba leželi ve špinavém sněhu, stále ve smrtelném sevření jako dva nešťastní milenci spojení takto navěky. Seržant Hawkins na ně naprosto nevěřicně zíral a po vrásčité tváři mu stékaly slzy.

OPERACE TROJSKÝ KÚŇ SKONČILA.

Poznámka autora

Přestože operace Trojský kůň neuspěla, útěky z německých zajateckých táborů v celém Spojeném království pokračovaly po celých zbývajících pět měsíců 2. světové války. Zoufalí, fanatičtí němečtí váleční zajatci sužovaní nudou a nedostatkem sexu utíkali samostatně i ve skupinkách z táborů rozesetých po celé zemi od Skotska po jižní Wales.

Většina uprchlíků byla opět brzy polapena, několik se jich dostalo pryč, v ojedinělých případech se jim podařilo dostat až zpět do vlasti (jeden z uprchlíků dospěl k názoru, že zničené poválečné Německo není to pravé, vrátil se a slušně se otázal vedení tábora, zda ho vezmou zpět – souhlasili).

Další, Herr Teske, na konci 40. let propuštěný na čestné slovo, zůstal zapomenutý britskými i novými západoněmeckými úřady. Léta bombardoval obě strany žádostmi o repatriaci. Jeho žádosti zůstaly nevyslyšeny. Nakonec se Herr Teske, poslední německý válečný zajatec v Británii, rozhodl dožít své dny v Milton Keynes.

A seržant Hawkins? Přestože byl pro frontovou službu příliš starý, na začátku roku 1945 se dobrovolně přihlásil k bojovému nasazení. V té době britská armáda zoufale potřebovala „těla“. Nad faktem, že byl přinejmenším o dvacet let starší než ostatní vojáci, byly přimhouřeny obě oči. V boji vydržel týden. Pak padl při přechodu Rýna na konci března 1945.

A tam spočívá, paradoxně v půdě té cizí země, kterou tolik nenáviděl. To vypovídá cosi o životě, ale opravdu nevím, co...

Leo Kessler, Bleialf, Německo

Obsah

PŘEDEHRA	3
VRAŽDA PRO VĚC	3
KNIHA PRVNÍ	9
ARMÁDA BÍLÉHO MUŽE	9
KAPITOLA 1	9
KAPITOLA 2	14
KAPITOLA 3	21
KAPITOLA 4	27
KAPITOLA 5	34
KAPITOLA 6	40
KAPITOLA 7	45
KNIHA DRUHÁ	51
ŠLAPEJ, NEBO CHCÍPNI	51
KAPITOLA 1	51
KAPITOLA 2	57
KAPITOLA 3	63
KAPITOLA 4	67
KAPITOLA 5	73
KAPITOLA 6	77
KAPITOLA 7	83
KAPITOLA 8	89
KNIHA TŘETÍ	93
HRA JEV PROUDU	93
KAPITOLA 1	93
KAPITOLA 2	99
KAPITOLA 3	104
KAPITOLA 4	110
KAPITOLA 5	114
KAPITOLA 6	119
KAPITOLA 7	125
KAPITOLA 8	131
KAPITOLA 9	137
KNIHA ČTVRTÁ	142
FINÁLE	142
Poznámka autora	165